

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவீத் தரயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் பத்ராதிபரான
ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ரதிஷ்டித பபங்கரஸ்வாமியின் பல பல தூல்களிலிருந்தும்
மாதப் பத்திரிகைகளிலிருந்தும் தொகுக்கப்பட்ட
உபந்யாஸங்களைக் கொண்ட

அண்ணாஸ்வாமி யுபந்யாஸ மாலை.

—: மூன்றாமிதமும் நான்காமிதமும் :—

['இ' என்னுமேழுத்தை முற்கொண்ட உபந்யாஸங்கள் 10]

தொகுப்பாளர் :

த. அ. அக்கரக்கனி அனந்தாழ்வான்

தனிப்பிரதியின் விலை ரூ. 2-00

ஆனந்த-ஸ்ரீ ஆடி, ஆவணி-நீ — ஜூலை, ஆகஸ்ட், 1974.

ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ரதிவாதி பயங்கரம்
ஜகதாசார்ய பத்மவிபூஷண மஹாமஹிமோபாத்யாய
அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள்

புனி:

அண்ணாஸ்வாமியின் உபந்யாஸ மாலை

(முன் நூல்தழ்)

['இ' என்னுமேழுத்தை முற்கொண்ட உபந்யாஸங்கள்]

24. இப்புனியிலரங்கேசற் கீடளித்தவர்பெருமை

மணவாளமாமுனிகளுக்கு இரண்டு வாழிதிருநாமங்கள் வழங்கி வருவன. ஒன்று தியம்; மற்றொன்று நைமித்திகம். "செய்யதாமரைத் தாவினை" என்னும் வாழிதிருநாமம் தியம் நுஸந்தானத்திலிருப்பதால் தியமெனப்படும். "இப்புனியிலரங்கேசற்கீடளித்தான் வாழியே" இத்யாதிகள் திருநகூத்ர விசேஷங்களில் மட்டுமே அநுஸந்திக்கப்படுவதால் நைமித்திகமெனப்படும். அந்த நைமித்திக வாழிதிருநாமத்தின் ஸாராம்சத்தை விளக்குவன மேல்வரும் உபந்யாஸங்கள். மணவாளமாமுனிகளின் வைபவத்தைக் கேட்க விரும்புமவர்களுக்கு உபந்யாஸங்கள் எதையோ சொல்லிப் போதைப் போக்கி விடாமல் இந்த விஷயங்களை எடுத்துரைத்தால் கேட்பவர்களுக்குக் கர்ணமருதமாம்.

— மணவாள மாமுனிகளின் திருநான்று —

நம்முடைய பரிவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயமானது ஆழ்வார்களாலும் ஆசாரியர்களாலும் பெருமைபெற்றுப் பொலிகின்றது. இவ்வாழ்வாராசார்ய பரம்பரையானது பொய்(கை)யாழ்வார் தொடங்கிப் பொய்யிலாத மணவாளமாமுனிகளோடு தலைக் கட்டுகின்றது. இப்பெரியார்கள் நமக்குச் செய்தருளின மஹோபகாரங்களுக்கு நாம் செலுத்த வேண்டிய கைம்மாறு அவர்களுடைய புகழ்களை வாயாரச் சொல்லிப் போற்றுவதென்றேயாம். நாமாகச் சில செய்யுள்களையோ சுலோகங்களையோ இயற்றிப் போற்றுவதிற் காட்டிலும் முன்னோர்கள் மொழிந்தவற்றைக் கொண்டு போற்றுவது மேம்பட்டதாம். ஆழ்வார்களில் நம்மாழ்வாரொருவர்க்கு மட்டுமே மதுரகவிகள் அருளிய கண்ணிருண்சிறுத்தாம்புதுதியுள்ளது. மற்றுள்ள ஆழ்வார்களுக்கு அவரவர்களின் திவ்வியப் பிரபந்தத் தனியான்களைத் தவிர வேறொரு துணுக்கையும் துதியாக அமைந்திலது. இனி ஆசாரியர்களைப் பற்றிப் பேசப்புகுவோமாயின் எம்பெருமானாரொருவர்க்குத் தவிர மற்ற எவர்க்கும் தோத்திர நூல் அமைந்திலது. இராமாநுச நூற்றந்தாதியானது ஸ்வாமியின் காலத்திலேயே அவதரித்து மேன்மை பெற்றது; யதிராஜ ஸப்ததி, யதிராஜ விம்சதி, யதிராஜ தண்டகம் முதலானவை நிற்காலத்தில் தோன்றியவை; நிற்க. ஸமகாலத்தில் தோன்றிய துதிநூல் நூற்றந்தாதி பொன்றேயாம். வடுகநம்பி யென்பவர் யதிராஜ வைபவமென்றொரு வடமொழி நூல் பணிந்தாரெனினும் அது சரித்திர நாலேயன்றித் தோத்திர நூல்ன்று. பல்களையோர்தாம் மன்னவந்த விராமானுசன் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்திருந்த ஆயிரக்கணக்கான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களில் எழுபத்துநான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளென்று பரிணைதரான மஹான்கள் ஒவ்வொருவரும் மிகச் சிறந்த பண்டிதோத்தமர்கள்; அவர்களுள்ளும் ஆழ்வான் ஆண்டான் பிள்ளான் அனந்தாழ்வான் அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார் என்பார்.....என்னுமிவர்கள் ப்ரசண்ட பண்டிதர்கள். இவர்கள் எதிராசரித்தர்த்துப் பெரிய துதிநூல் பணித்ததாகத் தெரியவில்லை. இக்குறையை அமுதனார் நூற்றந்தாதியில் ஒரு பாகரத்தில் காட்டியுமுள்ளார். "இந்நிலைத்தே எவையாவந்த விராமானுசனை இருங்கவிகள் புனையார்" என்று; இதன் பொருளை நாம் விவரிக்க வேண்டுமோ?

இராமானுசர்க்குப் பிற்பட்டவர்களான எம்பார் பட்டர் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை திருவாய்மொழிப்பிள்ளை முதலான ஆசாரியர்களுக்கு ஒரு தோத்திர நூலும் திருவாவதிக்கக் கண்டிலோம். இதனால், தோத்திரம் செய்யக்கூடிய பெருமை அவ்வாசிரியர்கள் பக்கவிலே இல்லையென்று நாம் சொல்லுவதாகக் கருதலாகாது. பிரகிருதம் மணவாளமாமுனிகளைப் பற்றி நாம் விஜ்ஞாபிப்பதை மட்டும் குறிக்கொள்ள வேணும்.

“ஏராருமெதிராசரெனவுதித்தான்வாழியே” என்று வாழ்த்தப்பட்டு வருகின்ற நம் மாமுனிகள் எம்பெருமானுடைய அபராவதாரர் என்பதில் ஐயமில்லை. இவ்வளவே யன்று; அவர்தம் அவதாரத்திற்காட்டிலும் மிக்க மேம்பாடுடையது மாமுனிகள் தம் அவதாரம். ஸ்வதந்திரமாகப் புதிய நூல்களை யருளிச் செய்வதில் விசேஷ விருப்ப மற்று வியாக்கியான ரூபமான க்ரந்தங்களை யருளிச் செய்வதில்லேயே ஊக்கமும் ஊற்றமும் இருவர்க்கும் துல்யமானது. ஸ்ரீ பாஷ்யம் வேதாந்த தீபம் வேதாந்தஸாரம் கீதாபாஷ்யம் என்னுமிவை வியாக்கியான க்ரந்தங்களே யன்றே. அப்படியே மாமுனிகளும், “சீருலகாரியர் செய்தருள் நற்கலை தேசு பொலிந்திடு நாள்” என்கிறபடியே பிள்ளைலோகாசாரியருடையவும் அவரது திருத்தம் பியாருடையவும் அருமருந்தான திவ்விய ரஹஸ்ய நூல்களுக்கு வியாக்கியானங் களையருளிச் செய்தார். எம்பெருமானார் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், கத்யத்ரயம், நித்யம் என்கிற ஸ்வதந்திர க்ரந்தங்கள் சிலவற்றையும் அருளிச் செய்தாப் போலே மாமுனிகளும் யதிராஜ விம்சதி, தேவராஜமங்களம், திவ்யதேச மங்களாசாஸன பத்யமாடிகை உபதேசரத்தினமாலைமுதலிய ஸ்வதந்திர நூல்களையும் அருளிஞர்.

இவ்வகையாலே இருவர்க்கும் ஸாம்யமென்பது நிற்க. மாமுனிகளுக்கு எம்பெருமானாரிற் காட்டிலும் மிகுந்த ஆதிக்கியம் கேண்மின். “ஓராண் வழியாய்” என்கிற உபதேச ரத்தினமாலைப் பாசரத்தின்படி எம்பெருமானார்க்கு ஒரு ஏற்றம் தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். அதாவது, ஆளவந்தார் முதலான முன்னோர்கள் அர்த்தங்களின் சீர்மையைக் கண்டு மறைத்தொளித்துப் போந்தார்களென்றும், எம்பெருமானார் அங்ஙனன்றிக்கே ‘பாருலகில் ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்கள்! கூறு’மென்று கட்டளையிட்டதாகவும் காண்பதேயாம். இப்படி பிறர்க்குக் கட்டளை யிட்ட எம்பெருமானார், முன்னம் தாம் ரஹஸ்யார்த்தங்களை ஏடுபடுத்தி விளக்கி யிருக்கவேண்டும். ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்திற்குப் பல வியாக்கியானங்களிட்டவர் ரஹஸ்யப்பொருள் விளக்கமாக ஒரு நூலும் பணித்திலர். அது அவர்க்குப் பெரிய குறையேயாம். அக்குறையைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்காகவே அவர் தாமே மாமுனிகளாகத் திருக்கோலம் பூண்டார். இவ்வவதாரத்தில் செய்தருளின காரியங்களே மிக மிகப் புகழத்தக்கவையாயின. ஆனதுபற்றியே இவ்வவதாரத்தனியனுக்கும் வாழிகளுக்குமே நானும் நகரமும் நன்கறிந்த பெருமை விளைந்து அது சந்திர ஸாரியர்களுள்ள வரையில் விளங்குமதாயிற்று. இம்மஹோபகாரத்தின் மாண்புகண்டே மாமுனிகளுக்குத் தோத்திர நூல்கள் மிகமிகத் தோன்றின. வடமொழியில் வரவரமுதி சதகமென்று இரண்டு சதகநூல்கள் எல்லையில்லாப் பேரின்பவள்ளமே வடிவெடுத்தனவென்னும்படி தோன்றியுள்ளன. ஒன்று எறும்பியப்பா பணித்தது. மற்றொன்று அஸ்மத்தகுலகூடஸ்தர் பணித்தது. அன்றியும், “பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் அஷ்டப் பிரபந்தங்கள்” என்னுமாபோலே அஷ்ட திக்கஜாசார்யர்களின் அஷ்டப் பிரபந்தங்களும் தமிழில் தோன்றியுள்ளன. எறும்பியப்பாவென்னுமாசிரியர் வடமொழியில் வரவரமுதி சதகமொன்றையன்றி வரவரமுதி காவியம், வரவரமுதிசம்பூ, வரவரமுதிசுர்ணம்ருதம், அம்ருதத்வநி இத்யாதிகளான பலபல துதிநூல்களையும் பணித்துள்ளார்.

இத் துதிநூல்களெல்லாவற்றிலும் கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்களை ஸாரமாக வெடுத்துரைப்போமாயின் 'மாமுனிகளின் திருநான்று பரம விலகணம்' என்ப தொன்றேயாம். இராமாநுசநூற்றந்தாதியின்ஸாரப்பொருள் — ஸ்வாமியெம்பெருமானார் புறச்சமயிகளின்வாதங்களை வேரறக்களைந்து வெற்றிபெற்றாரென்பது. *வாதி யர்காள்! உங்கள் வாழ்வற்றதே — வாழ்வற்றது தொல்லை வாதியர்க்கு — தற்கச் சமணரும் சாக்கியப்பேய்களும்.....நீரும் மாண்டனர்.....* இத்தகைய பாசரங் களே நூற்றந்தாதியில் அடுத்தடுத்துவரும். விரோதி நிரஸன காரியம் அவ்வவ தாரத்தில் தலைக்கட்டிற்றுகையாலே இவ்வவதாரத்தில் [மாமுனிகளான அவதாரத் தில்] தாம் அம்ருதபானம் செய்தருள்வதும் தமர்களை அம்ருதபானம் செய்வித் தருள்வதுமாய் நின்றுது. இவ்விரண்டவதாரங்களையும் உற்றுநோக்குமளவில் உடையவரை ஸூரியனாகவும் மாமுனிகளைச் சந்திரனாகவும் அறுதியிடலாம். ஆனால் ஆகாசத்திலுள்ள சந்திரனுக்குக் கலைகள் குறைவதும் ஏறுவதுமாகவேயிருக்கும். மாதத்தில் ஒருநாள்தான் ஸகலகலா பரிபூர்ணனாகச் சந்திரனைப் பார்க்கமுடியும். ஸ்ரீமத் ஸ்வாமிநாமி சந்திரனுக்கு எப்போதும் ஸகலகலாபரிபூர்ணஸ்திதியொழிய வேறில்லை. அந்தச் சந்திரனுக்குக் களங்க ஸம்பந்தமுள்ளது ப்ரஸித்தம், சாஸ்த்ர ஸித்தமுமாம். இந்தவரவரமுனி சந்திரனுக்கு எவ்விதமான களங்கப்ரஸக்தியுமில்லை.

பண்டிதர், வித்வான், வாக்கி...இத்யாதி விருதுகள் பலர்க்குக்கிடைக்கும். கிடைத்தும் வருகிறது. விசதவாக் சிகாமணியென்கிற விருது மாமுனிகளொரு வர்க்கே அஸாதாரணம். கூறினது கூறல், மயங்கவைத்தல், நலிந்து பொருள் கொள்ளவைத்தல், இன்னது சொல்லிற்றென்று தெரியாதபடி பேசுவைத்தல், பிறர் மனம் நோவப்பேசுதல், வீணாக வளர்த்துதல், முன்னோர் மொழிந்த மொழிகளுக்கு மாறுகப் பேசுதல், முன்பின் முரண்படப் பேசுதல் முதலிய குற்றங்குறைகளை இதர ஆசிரியர்களின் நூல்களில் பார்க்க இயலும். இங்ஙனே சொல்லுதலால் அபசாரம் நேர்ந்தாலும் இதனை எம்பெருமானும் எம்பெருமானாரும் அபசாரமாகக் கொள் ளார்கள். 'ஸத்யமுக்தம்' என்று திருவுள்ளம் பற்றுவுர்களென்பதில் ஐயமில்லை.

பகவத் விஷயத்திற்கு ஊற்றுவாயான நம்பிள்ளை தமது நித்ய காலசுஷை பத்தை அரங்கன் திருமுன்பே நடத்தியிருந்தும் அவரை ஆசார்யராகக் கொள் ளவோ அவர்க்குத் தனியன் விஜ்ஞாபிக்கவோ மனங்கொண்டிலன் மதிலரங்கன். மாமுனிகள் பக்கலிலே சிஷ்யவ்ருத்தி பண்ணி சந்திர ஸூரியர்களுள்ளவரையில் உலகில் ஓங்கி நிற்க உலகம் புகழும் தனியனை விண்ணப்பம் செய்தது மிகவற்புதம். அந்தத் தனியன் மானிடவாக்கன்று, தெய்வவாக்கேயென்பதை அடுத்த உபந்யாஸத்தினால் முதலிக்கின்றேன்.

(இப்புவியிலரங்கேசற்கிடனித்தவர் பெருமையில்)

அழகியமணவாளனுடைய சிஷ்யத்வவையாவம்

தென்திருவரங்கங்கோயில்கொண்ட தெய்வசிகாமணிப் பெருமான் நம் மணவாள மாமுனிகளுக்குத் தான் சிஷ்யனாகி அவரைத் தனக்கு ஆசார்யனாகக் கொண்டு க்ருதார்த்தனாகக் குதாஹலித்தான். திருவாய்மொழிக்குச் சிறந்த வியாக்கி யானமாக அமைந்த ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியின் விசேஷார்த்தங்களை மணவாள மாமுனிகளின் திருவாக்கினால் கேட்கப்பெறவேணுமென்று ஆவல்கொண்டான். தனது திருக்கோயிலின் திருமுன்பே உள்கருடமண்டபத்தில் எழுந்தருளியிருந்து ஸாதித்தருள் வேணுமென்று கட்டளையிட்டான். அதைக்கேட்டவுடனே மாமுனிகள்,

“நாமார் பெரியதிரு மண்டபமார் நம்பெருமான்
நாமாக வெம்மைத் தனித்தழைத்து — நாமான்
சேந்தமிழ் வேத்தின் சேம்பொருளை நானுமிங்கே
வந்துரையென் றேவுவதே வாய்ந்து.”

என்று நைச்சியமாய் அநுஸந்தித்து மறுநாள் தொடங்கி ஓராண்டளவும் பகவத் விஷய ப்ரவசனம் நடத்திவந்தார்; அவ்வாண்டில் ஸகல உத்ஸவங்களும் நிறுத்தப் பட்டன. பிறகு ஸமாப்தி தினத்தில் ஸ்ரீ ரங்கநாதன் ஒரு சிறு குமாரனாய்த் திருவோ லக்கத்திலே வந்து நின்று,

“ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் நீபக்த்யாதிருணர்ணவம்,
யநீத்தர்ப்ரவணம் வந்தே ரம்புஜாமாதாம் முநிம்.”

என்கிற திவ்யபத்யத்தைக் கைகூப்பி நின்று விஜ்ஞாபித்தனாக இதிஹாஸம் ப்ர ஸித்தமாகவுள்ளது. இதுவொரு அதிசயோக்தியான இதிஹாஸமாயிருக்கலா மென்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். மணவாளமாமுனிகளின் திருவடிகளிலும் அவரு டைய வைபவங்களிலும் ப்ரதிபத்தியுள்ளவர்களுங்கூட இதுவொரு அதிசயோக்தி யாயிருக்குமோவென்று நினைக்கக்கூடும். இத்தனியனில் சொற்கள் அமைந்திருக் கிற அமைப்பை ஆராயுமிடத்தில் இது தெய்வவாக்வேயன்றி மானிட வாக்காக இருக்கமுடியாதென்பதை ப்ராமாணிகர்கள் எளிதிலுணரலாம். “ஏன்? ஸ்ரீசைலேசதயா யாத்ர மித்யாதி ச் லோகம் ஸாதாரணமாகவொரு வ்யுத்தபந்தனால் இயற்றமுடி யாததோ? இதைவிட இன்னமும் அதிசயித்ததாக இயற்றமுடியுமே. இது தெய்வ வாக்காகவே யிருக்கவேண்டுமென்று எதுகொண்டு சொல்வது?” என்னில்; அதை நன்கு நிரூபிக்கிறோம். இந்த ச்லோகமருளிச் செய்தவனாகச் சொல்லப்படுகிற அரங்கத்தம்மான்தானே பண்டு இராமபிரானாகவும் கண்ணபிரானாகவும் திருவவ தாரம் செய்தருளியிருந்தவனென்பதில் ஒருவருக்கும் ஸந்தேஹமில்லையே. “மாமுனி வேள்வியைக்காத்து அவபிரதமாட்டிய அடுதிறலயோத்தி யெய்மரசே! அரங்கத்தம்மா!” என்றும், “கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன் அண்டர் கோணணியரங்கன்!” என்றும், “மதுரைமாநகரந்தன்னுள் கவளமால்யானைகொன்ற கண்ணனை யரங்கமாலை” என்றும் ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீராம ஸ்ரீதிருஷ்ணமூர்த்தி யாகவே அரங்கநாதனை அருளிச் செய்திருப்பது அபலபிக்க முடியாததன்றோ. அப் படி இராமபிரானாகத் திருவவதாரித்திருந்த காலத்திலும் கண்ணபிரானாகத் திருவ வதாரித்திருந்த காலத்திலும் சில வ்யக்திகளிடத்தில் ஆச்ரயித்து, அவ்விடங்களில் திருவுள்ளத்திற்கு த்ருப்தியில்லாமலே முடிந்திருக்கிறது. ஒவ்வொருவரிடத்திலும் ஒவ்வொரு குறைகண்டு வெறுப்புடனிருக்கநேர்ந்தது. அந்த வெறுப்பெல்லாந்தீர இப்போது மணவாளமாமுனிகளை ஆச்ரயித்து “ஸதாசார்ய லக்ஷணபூர்த்தியுள்ள இவரை ஆச்ரயிக்கப்பெற்றோமே!” என்று மகிழ்ச்சிகொண்டமை இந்த ஸ்ரீசைலேச ச்லோகத்தில் ஒவ்வொரு விசேஷணத்தினாலும் ஸ்ப்ரமரகக் காட்டப்பட்டிருப்பதை நன்கு நிரூபிக்கின்றோம் கண்ணின்:—

1. ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் என்பது முதல் விசேஷணம். ராமாவதாரத்தில் சைலேசதயாபாத்ரமானவொரு வ்யக்தியை வணங்கிக் கெட்டேன்; இப்போது ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரமான வ்யக்தி விசேஷத்தை வணங்கி வாழ்கிறேன் என்கிறது. ராமாவதாரத்தில் வணங்கப்பட்ட சைலேசதயாபாத்ரமான வ்யக்தி யாரென்னில்; ஸுகீவன். சைலமாவது ரிச்யமுக பர்வதம். அதற்கு ஈசர்—மதங்கமுனிவர். அவருடைய தயைக்குப் பாத்ரபூதன் ஸுகீவன் என்பது ஸ்ரீராமாயணம்

கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் பதினோராவது ஸர்க்கத்திலுள்ள கதையினால் ஸ்பஷ்டம். ஆயிரம் பாளை பலங்கொண்டவனான துத்தியியென்னுமரக்கன் எருமைக்கடா வடிவ மெடுத்துக் கிஷ்கிந்தைக்கு வந்து வாலியைச் சண்டைக்கழைக்க, இருவர்க்கும் பிரபலமான போர் நடந்து வாலியினால் துத்துபி சரீரம் முழுதும் மடியும்படி பிசையப்பட்டு அவ்வரக்கன் மரணமடைந்து தரையில்விழ, வாலி அவனுடைய வுடலை ஒரு யோசனைதூரம்போய்விழும்படி வீசிப்பெறிய, அப்போது அவனது வாயி லிருந்து ரத்தத்துளிகள் காற்றினால் தள்ளுண்டு [சைலேசரான] மதங்கமாமுனி வரின் ஆச்ரமத்தில்போய்விழ, அதைக்கண்ட அம்முனிவர் மிகுந்த சீற்றங்கொண்டு தன் ஞானத்ருஷ்டியினால் இங்ஙனம் தீர்ச்செயல் செய்தவன் வாலியென்றுணர்ந்து “பரிசுத்தமான எனது ஆச்ரமத்தை இவ்விதம் அபரிசுத்தமாக்கினவன் யாவனோ அவனும் அவனன்பர்களும் இவ்வாச்ரம பரிஸரங்களில் வந்தால் உடனே மரண மடையக் கடவார்கள்” என்று சாபமிட்டு அச்சாபம் நடத்தைக்கு வருவதற்கு ஒரு நாள் கெடு கொடுத்திருப்பதாகவும் சொல்ல, உடனே அவ்வனத்திலுள்ள வாலியைச் சேர்ந்து வானரர்களெல்லாரும் ஓடிச்சென்றனர். சாபபயத்தினால் வாலி அவ்விடம் வருவதற்கில்லாதபடியாயிற்று. அவனுடைய ஸம்பந்தமற்றவனான ஸுக்ரீவன் மாத்திரம் தனது அன்பர்களுடன் அவ்வாச்ரமத்தில் வாழ்ந்து வந்தனனாதலால் அவன் * சைலேச தயாபாத்ரமாயினன். “ஸுக்ரீவம் சரணம் கத:” என்கிறபடியே அவனை வணங்கியிருந்த இராமன் பிறகு அவனோடே மனஸ்தாபப்பட நேர்ந்து விட்டது. அவ்விஷயம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் முப்பதாவது ஸர்க்கத்தில் விளங்கியதே. அதாவது—மாரிகாலம் முடிந்தபின்பும் ஸுக்ரீவன் சேனைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு வராமற்போகவே பெருமான் இளையோனை நோக்கி ‘லக்ஷ்மணா! இன்னமும் சுக்ரீவன் என்னை அடியோடு மறந்து வாளாகிக்கின்றான் காண்; செய்ந்தன்றி மறந்த மாதாதகனன்றோ சுக்ரீவன்; நீ உடனே அவனிடஞ்சென்று நான் சொன்னதாகச் சொல்ல; செய்ந்தன்றிமறந்த பாபிஷ்டன் புருஷர்களிற் கடையானவன்; அவன் மரணமடைந்தால் அவனது உடலை மாமிசந்தின்னும் ஐந்துக்களும் தின்னமாட்டா. லக்ஷ்மணா! என் பராக்ரமத்தைச் சுக்ரீவன் நன்றாக அறிந்திருந்தும் சிறிதும் அச்ச மில்லாமல் கிடக்கிறானே; வாலி சென்றவழி அவனுக்கும் திறந்திருக்கிறதென்று அவனிடம் கூறு. அவனை உற்றுருவியினரோடும் யமபுரமனுப்பச் சித்தமாயிருக்கிறே னென்று தெரிவி’ என்று கூறியிருப்பதேயாம். “ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி” என்றும் “ஸுக்ரீவம் சரணம் கத:” என்றும் சுடுபட்டவிடத்திலே இப்படி மனஸ்தாபப்பட நேர்ந்துவிட்ட தனால், முன்பு சைலேச தயாபாத்ரபூதனானவொருவனை வணங்கி வருந்தின குறை தீர இப்போது ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரபூதரான மாமுனிகளை வணங்கி வாழ்கின்றே னென்றதாயிற்று. திருமலையாழ்வாசரென்கிற திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் இன்னருளுக்கு இலக்கான மாமுனிகளை வணங்குகின்றேனென்கை.

இனி இரண்டாவது விசேஷணம் நாக்ந்யாதி குணர்ணவம். ஸ்ரீராமனாக அவதரித் திருந்த அக்காலத்திலே ஸுக்ரீவன் காலிலே குனிந்ததுபோலவே லவணார்ணவத் தின் காலிலும் குனிந்தமை யுத்தகாண்டப் பரிசுத்தம். “ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமஹதி” என்ற விபிஷணாந்ரபானுடைய கூாக்கின்படி லவணார்ண வத்தை நோக்கிச் சரணாகதி பண்ணியிருந்து அங்கும் மனஸ்தாபம் மிகுந்தது. அக் கடலரசன் முகங்காட்டிற்றிலனாக, மிகவும் சீறிச் சிவந்து “சாபமாநய னௌமித்ரே!..... ஷாகம் சோஷயிஷ்யாமி” — லக்ஷ்மணா! விடையும் கொடிய அம்புகளையும் கொண்டு வா; இதோ கடலை வெறுந்தரையாக்கிவிடுகிறேன் என்று கூறி நிக்ரஹத்திலே யன்றோ துணிந்து நின்றது. சரணாகதி பண்ணினவிடத்திலே இது தகுமோ? அப்படியான குறைதீர அந்த லவணார்ணவத்தைவிட்டு தீபக்த்யாதி

குணாண்மைவத்தை அடிபணிந்து வாழப் பார்க்கிறபடி. ஞானபக்தி விரக்திகளுக்குக் கடலான மாமுனிகளை வணங்குகின்றேனென்கை.

இனி மூன்றாவது விசேஷணம் யதீந்திரயணம். இப்போது ஸ்ரீரங்கநாதனு யிருக்கின்ற பெருமானே “மந்திபாய் வடவெங்கடமாமலை வானவர்கள் சந்திசெய்ய நின்றான் அரங்கத்தரவினனையான்” என்கிறபடியே திருவெங்கடமுடையானாகவும் நின்ற நிலையிலே எம்பெருமானார்க்கு [ஸ்ரீராமாநுஜர்க்கு] சிஷ்யனுயினன். “அப்ப னுக்குச் சங்காழியளித்தருளும் பெருமான்” என்று போற்றப்படுகின்ற ஸ்ரீராமாநுஜ ரிடம் திருமலையப்பன் திருவாழி திருச்சங்கு பெற்றதனால் அந்த யதீந்திரரிடத்தில் சிஷ்யவ்ருத்தி கொண்டிருந்தது ப்ரஸித்தம். ஆனால் அங்கு மநஸ்தாபமொன்றும் நேரவில்லையானாலும் இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் “தன்னையுற்றாட்செய்யுந் தன் மையினோர்” என்கிற பாட்டைத் திருச்செவி சாத்தினபின்பு ‘யதீந்திரரிடத்திலே சிஷ்யவ்ருத்தி செய்வதற்குக் காட்டிலும் யதீந்திரப்ரவணரானார் திறத்திலே சிஷ்ய வ்ருத்தி செய்வதுதான் சிறந்ததென்று தோன்றிவிட்டது. அந்தப் பாசுரத்தில், தன்னையுற்றாட்செய்வதற்காட்டிலும் தன்னையுற்றாட்செய்யுந் தன்மையினோர் மன்னு தாமரைத் தான் தன்னையுற்று ஆட்செய்வாரே சிறந்தவரென்று எம்பெருமானார் திருவுள்ளம்பற்றியதாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அதுதான் யதீந்திரப்ரவணரை யிறைஞ்சுகின்றேனென்கிறதாயிற்று. மணவாளமாமுனிகளுக்கு யதீந்திரப்ரவண ரென்ற திருநாமம் சிறப்பாகக் கிடைத்ததென்றுணர்க.

இனி ச்லோகத்தின் ஸமாப்தி *வந்தே ரமயஜாமாதாம் முநிம்.* இராமனாயும் கண்ணனாயும்வந்திரித்த இரண்டவதாரங்களிலும் இரண்டு முனிகளிடத்திலே சிஷ்யவ்ருத்தி செய்திருந்தானெம்பெருமான். ராமாவதாரத்தில் விச்வாமித்திர முனிவன் பக்கலிலும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸாந்தீபதிமுனிவன் பக்கலிலும் சிஷ்ய வ்ருத்தி செய்திருந்து அப்பிருவிடத்திலும் வெறுப்பேயாயிற்று எம்பெருமானார்க்கு. எங்ஙனையென்னில், விச்வாமித்திரர் ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களுடன் மிதிநிலையில் ஜனக சக்ரவர்த்தியினது வேள்விச்சாலையில் புதுந்தபின் கௌதம புத்திரரும் ஜநக புரோஹிதருமான சதாநந்தர் [பாலகாண்டம் 51-ஆம்ஸர்க்கம் முதலாக] விச்வாமித்ர ருடைய பழைய கதைகளைச் சொல்லத்தொடங்கி அவர் ரஜோகுண தமோகுணங் களுக்கு வசப்பட்டுச்செய்த செயல்களையெல்லாம் சொல்லிவர, அதெல்லாம்கேட்ட இராமன் ‘இப்படிப்பட்ட வொருவரையா நாம் ஆசாரியனாகக் கொண்டோம்!’ என்று வெறுத்திருக்க நேர்ந்தது. கிருஷ்ணாவதாரத்தில் அவந்திகாபுரியில் வாழ்ந்து வந்த ஸாந்தீபதிமுனிவரிடத்தில் அறுபத்துநான்கு கலைகளையும் பயின்ற கண்ண பிரான் “ஆசார்யாய ப்ரியம் தந்மயிஸ்ருத்ய” என்ற உபநிஷத்தின் கட்டளையிலே குரு தகஷிண ஸமர்ப்பிக்கநின்றவளவிலே அம்முனிவர் “மாதவத்தோன் புத்திரன் போய்மறிகடல்வாய்மாண்டானே ஓதுவித்த தக்கனையா உருவுருவே கொடுத்தான்” என்கிறபடியே என்றைக்கோ பிரபாஸ தீர்த்தத்தில் விழுந்து மரண்டுபோன மகளை மீட்டுத்தரவேனுமென்று வேண்ட அப்படியே கொடுத்தான். கண்ணபிரானே ஸாஷ்நாத் நாராயணமூர்த்தியென்று அறியாதவளல்லன் ஸாந்தீபதி முனிவன். அறிந்துவைத்தும் மோக்ஷபுருஷார்த்தத்தை விரும்பாதே மகளை மீட்டுத்தருகையாகிற ஸ்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தை விரும்பினபடியால் அவன் பக்கலிலும் வெறுப்பே யாயிருந்தது. இப்படி வெறுப்புக்கு இவர்களை இரண்டு முனிகளையும்விட்டு ஸமஸ்த கல்யாண குணக்கடலாய் விரக்தாக்ரேஸரரான ரமயஜாமாத்ருமுனியை வணங்கி வாழ்கின்றேனென்றதாயிற்று. இவ்வளவு அர்த்த விசேஷங்களைக்கொண்ட இந்த ச்லோகம் எம்பெருமான்தானே சொல்லியிருக்கவேண்டுமெய்யாயி ஒரு மனுஷ்ய னால் கவிசெய்திருக்க இயலாததன்றோ. எம்பெருமானது ஸ்ருதயந்தன்னிலே உறையும் விஷயங்களன்றோ இவை. இவற்றை ஏறிட்டுக்கொள்ளவும் முடியாதே பிறரொரு வர்க்கு. ஆகவே இந்தத் தனியன் தெய்வவாக்கே என்பது திண்ணமாயிற்று. *

(இப்புவிபிரங்கேசற்கீடளித்தவர் பெருமையில்)

மாமுனிகளின் வியாக்கியான வையவோபந்யாஸம்

வியாக்கியானமருளிச் செய்வதில் மாமுனிகளின் திறமை ஒப்புயர்வற்றது. ஸூத்ரம் போன்ற ஸ்ரீலோகாசார்ய திவ்யஸூக்திகளுக்கு அவதாரிகையிடுகிற அழகும், மூலத்திற்கு அர்த்தமருளிச் செய்கிற வைகரியும், அநங்காங்கு அர்த்தங்களைப் பிண்டிகரித்து நிகழித்தருளுகிற சைலியும், மதாந்தரங்களைக் கண்டித்தெழுதி னாலும்கூட ஒருவருடைய மனமும் நோகாதபடிக்கும் வீணான தூஷண பரிஹாஸங்கள் சிறிதும் புகாதபடிக்கும் எந்த இடத்தை யெடுத்தாலும் சாஸ்த்ரார்த்தமே கைகொள்கவியாம்படிக்கும் ‘ஸகல் சாஸ்த்ர ஸாகர பாரங்கதர் இவ்ரொருவரே’ என்று திண்ணமாக எண்ணும்படிக்கும், மயங்கவைத்தல் முதலிய குற்றங்களுக்குச் சிறிதுமிடமில்லாதபடிக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகளருளிச் செய்தவர் மாமுனிகளொருவரே. உண்மையில், இவ்வாசிரியருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸேவித்தபின்பு இன்னொருவரது வாக்கில் வாயை வைத்தால் சுவைக்கேடு தோன்றியே தீரும். பல சொல்லியென்? மற்றையேருடைய நூல்களைக் காணும்போது அவரவர்களது ஞானத்தை அளவிட்டு அறியும்படியாகவுள்ளது. மாமுனிகளின் வியாக்கியானங்களை ஸேவிக்குமளவில் மாருதியை நோக்கி இராமபிரானருளிய வாசகமே நினைவுக்கு வருகிறது. *நாந்ருக்வேத விநீதஸ்ய நாயஜூர்வேததாரிண:; நாஸாமவேதவிதுஷ: சக்யமேவம் ப்ரபாஷிதம்* நூநம் வ்யாக்ரணம் க்ருத்ஸ்தம் அதேந பஹுதாச்ருதம்* இத்யபதி ஸ்ரீமாயான ஸ்லோகங்கள் காண்க.

நம்மாழ்வார் தர்மருடைய பெருமையைத் திருவாய்மொழியில் “துவளில் மாமணிமாடம்” “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்” முதலான பதிகங்களில் தாமே வெளியிட்டுக்கொண்டவாறுபோல, மாமுனிகள் தாமும் ஆர்த்திப்பிரபந்தத்தில் ஒரு பாசுரத்தினால் தமது பெருமையைத் தாமே அருளிச் செய்யும்படியாயிற்று நம்மாழ்வார் நிச்சயம் அநுஸந்தித்து உய்வதற்காக. அந்தப்பாசுரம் கேட்பதின் :-

தென்னாங்கு சீருளுக்கலக்காகப் பெற்றேழ்
தேவனுறை திருப்பதீர விருப்பாகப் பெற்றேழ்
மன்னியசீர் மாறன்கலை யுணவாகப் பெற்றேழ்
மதுரகவி சொற்படியே நிலையாகப் பெற்றேழ்
முன்னவராம் நங்குரவர் மொழிகளுள்ளப் பெற்றேழ்
ரடிநு துமக்கவை பொழுது போக்காகப் பெற்றேழ்
மின்னையென்றுதனில்நெஞ்சு போமந் பெற்றேழ்
பிறர்மீனுக்கர் பொதுவாழ்வாய் பெருமையும் பெற்றேழே.

இச்செய்யுள்முதத்தை நம்முரை கொண்டு விரித்துரைத்து அன்பர்கள் களிப்பாராக

(இப்புவிபிரங்கேசற்கீடளித்தவர் பெருமையில்)

மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தித்தவம்ரதர்சநோபந்யாஸம்

உலகில் பேசுவதெல்லாம் பேச்சல்ல, எழுதுவதெல்லாம் எழுத்தல்ல. பட்டர் ஸ்ரீகுணரத்தனகோசத்தில் “அநுக்ராதாஸ்தம் பஹுருணயிஸூஹி” என்று ஆரம்பித்து ஐந்து விசேஷணங்களிட்டு வாக்கிவஸிதம் இப்படி இருக்கவேண்டுமென்றருளிச்செய்திருர். அப்படிப்பட்ட வாக்கிவஸிதம் மணவாளமாமுனிகளினுடையதேயாகும்.

“பதாநாம் ஸௌப்ராந்தரத் அதிமஷந்ஷேஷ்யம் ச்ரவணயோ:” என்று அந்தச் லோகத்தில் பட்டர் பணித்த அதிசயம் மாமுனிகளின் திவ்ய ஸூக்திகளில் தவிர வேறெங்கும் காணக்கிடைக்காது. சொஷ்ணமப்பென்பதொன்றுண்டே அது மற்றையோருடைய வியாக்கியானங்களில் ஸாதாரணமாகவெயிருக்கும். நம் மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானங்களில் அது ஆச்சரியம் அற்புதம் அந்யாத்ருதம் என்றே சொல்லத்தக்கதாக விளங்கும். இதைத் தெரிந்துகொள்வது எல்லார்க்கும் எளிதன்று. முராரி யென்கிற வொரு மஹாகவி “அப்திர் லங்கித ஏவ வானரபடை: கிந்த்வன்யகம்பீரதாம் ஆபாதாஷ்டமக்தநீவர தநிர் ஜாநாத் மந்தாசல:” என்கிறான். வானர முதலிகள் கடலைக் கடந்துவிட்டார் களானாலும் மேலெழச்சென்ற வவர்களுக்குக் கடலின் ஆழம் சிறிதும் தெரியாதென் றும் மந்தரமலையொன்றே அதனையறியவல்லதென்றும் இந்த ச்லோகத்தில் கூறப் பட்டிருப்பதுபோல, ஸாரஸ்வதஸாரத்தை உட்புகுந்து மர்மஸ்பர்சியாக உணரப் பெற்றவர் கடல்குழந்த மண்ணுக்குக்குள் மணவாளமாமுனிகளொருவரேயென்று குடப்பாம்பில் கையிட்டுரைப்பர் அவருடைய திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் நன்கு ஆழ்ந் தவர்கள். திருப்பதியில் வாழ்ந்த ஸ்ரீமத் திருமலை அனந்தாண்பின்னை புரிசை ஸ்வாமிபோல்வார்.

அஸூயையினாலும் த்வேஷத்தினாலும் பலர் அவருடைய ஸ்ரீஸூக்தியமுதக் கடலில் அவகாணிக்கப்புகுவதில்லை. அவகாணிக்கும் பாக்கியம் பெற்றவர்களிலும் பலர் ‘மணிப்ரவாள ஸ்ரீஸூக்திதானே’ என்று ஸாமான்யமாக நினைத்து மேலெழப் பார்த்துச் செல்வர்கள். “தேநாவலோக்ய க்ருதி: பரிபுஞ்ஜதே நம்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்தபடி அநுபவபாக்ய பரிபாசமுள்ளவர்கள் யாரோ சில ஸூக்ருதி களேயாவர்.

மாமுனிகளின் திவ்யக்ரந்தங்களுக்குள் தத்வத்ரய வியாக்கியானமொன்றை ஸேவிக்குங்கால் — “ஸகலசாஸ்த்ரங்களிலும் ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூதாதிதியிலும் ஆழ அவகாணித்த மஹாஜ்ஞானநிதி இவரல்லது வேறு எவருமில்லை” என்று சபதமிட் டுரைக்கலாம். ஞானம் என்பது வேறு, வ்யுத்தபந்தி என்பதுவேறு. அந்த வ்யுத்தபந்தியா னது ஸகலதந்த்ரங்களிலும் மணவாளமாமுனிகளுக்கு மிகவும் அதிசயிக்கத்தக்கது. இதை நிரூபிக்க அவருடைய திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் பலபலவிடங்களுண்டு. அவற்றை ‘விசதவாக் சிகாமணி வாக்வைசத்யம்’ என்கிற நூலிலே விரிவுக்கு அஞ்சாமல் விளக்கியிருக்கின்றேன். ஓரிடந்தன்னையே இங்குக் குறிப்பிடுகிறேன். தத்வத்ரயமென்னும் ஸ்ரீலோகாசார்ய க்ரந்தத்தில் ஈச்வரப்ரகரணத்தில்(22) “இதுக்கு ப்ரயோஜனம் கேவலலீலை” என்றொரு சூர்ணையுள்ளது. எம்பெருமானது ஜகத் ஸ்ருஷ்டியாகிறவியாபாரத்திற்கு வெறும் லீலையேப்ரயோஜனம் என்றபடி. ஸ்ரீபாஷ்யத் திலும் (ஸூ. 171.) *லோகவத்து லீலாகவல்யம்* என்கிற ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்திலே “ஜகத்ஸங்கே லீலவகேவல ப்ரயோஜநம்* என்றும் *பரஸ்ய ப்ரஹ்மணே லீலவ ப்ரயோஜநம்* என்றும் ஸ்ரீஸூக்தி விந்யாஸமுள்ளது. இதில் எந்த விதவானுக்கும் எவ்விதமான விசிகித்யையும் எளிதாகத் தோன்றமாட்டாது ஆனால் இங்கு மணவாளமாமுனி களின் ப்ரஜ்ஞாவிசேஷம் ஆராய்ச்சி செய்யப்புகுந்தவிதம் ஊன்றி நோக்கத்தக்கது. லீலையாவது என்ன? என்று கேட்டால் அதற்குப் பொருள் சொல்லவேண்டுமே. ஒரு காரியம் செய்யுமிடத்து அப்போதுண்டாகுமொரு மனோவினோதமொழிய பிற்பாடு வருவதொரு பலனைக் கணிசியாமல் பண்ணும் வியாபாரத்திற்கு லீலையென்று பெயர். சிறுவன் லீலைசெய்கிறானென்றால் லீலையாடல் என்கிறவொரு வியாபாரத்தைச் செய் கிறானென்பதன்றோ பொருளாகிறது. ஆகவே லீலையென்பது ஒரு வியாபாரமென்று முடிந்தது. “ஸ்ருஷ்டிக்கு லீலை ப்ரயோஜநம்” என்றால் இந்த வாக்யம் ஸமந்வித மாகிறதாவென்று பார்க்கவேண்டும். ஸ்ருஷ்டியும் வியாபாரமாயிற்று. ஸ்ருஷ்டியாகிற வியாபாரத்திற்கு லீலையாகிற வியாபாரம் ப்ரயோஜன மென்றதாகத் தேறுகின்றது;

“ஸ்ருஷ்டிதான் ஸீலை” என்று ஸமாநாதகரணமாகச் சொல்லவேண்டுமென்பரிய
“ஸ்ருஷ்டிக்கு ஸீலை ப்ரியோஜனம்” என்று வ்யாக்ரணமாக வாக்கியம் ஸம்
பண்ணுவதில் ஸமந்வயம் இல்லையோல் காண்கிறதல்லவா? பூர்பாஷ்யாகாரமும்
பிள்ளை லோகாசாயிரும் வ்யாக்ரணமாக வாக்கியம் ஸம் செய்திருப்பதைக் கீழே
பெடுத்துக்காட்டினோம். இது எப்படி பொருந்தும்? என்கிற சங்கை தோன்றுவதே
ஸாமான்ய ஞானிகளுக்கு அரிது. தத்வதாய்வியாக்கியானத்தில் மணவாள
மாமுனிகள் இந்த சங்கையை ஒழிவதற்கு உத்தபாணம்பண்ணி ஸமாநானமுமருவிச்
செய்திருக்குமழகு ஆழ்ந்த ஞானம் படைத்தவர்களுக்கு அவதாரிக்க நிலமானது;
அவ்விடத்து பூர்வீகத்திகள் காண்மின் :—

“ஸீலையாவது தாதாத்விநாயகமாயிவ காலந்தாத்தீ வநவநொந பந்ததைத்
கணிசியாமல் பண்ணும் வ்யாபாரமேவாகியும் “இதுக்குப்ரியோஜனம்” என்று
ஸ்ருஷ்டிநுப வ்யாபாரத்துக்கு ப்ரியோஜனமாகச் சொல்லுகையாலே தாதாத்விநாய
கமாத்விநைச் சொல்லிற்குக் கடவது.” என்பது மாமுனிகளின் அமுதமொழி.

இதில் “ஸீலையாவது .. பண்ணும் வ்யாபாரமேவாகியும்” என்கிற வாக்கியம்
நொது காரியமானது. “பண்ணும் வ்யாபாரமேவாகியாலே *இதுக்குப்ரியோஜனம்
கேவலஸீலை* என்று ஸ்ரீஸ்ரீவந்தி ஸமந்வயமாக மாட்டாததாலும்” என்பது
இங்கு விவாகிதம். ஸ்ரீஸ்ரீவந்தி அஸம்ஸ்யஸாயிருக்கிறது என்பதைத் தம்
திருவாக்கியம் விவரிக்கச் செய்து வாய்மையாகச் செய்து வந்தது என்பதால் எடுத்த
துறைக்கக் கூடியதா? “அகிலவந்த ஜந்மஸ்தேம பங்காதிஸீலை” என்றும் “ஜக
துத்தபக்தி ஸக்தி ஸம்ஸார அந்தஃப்ரவேச நியமனாதிஸீலம்” என்றும் ஸமாநாதி
கரணமாகவே அருவிச்செய்த பூர்பாஷ்யாகாரங்கூட “ஜகத் ஸ்ருஷ்டென ஸீலைவ
ப்ரியோஜனம்” என்று வ்யாக்ரணமாக அருளிச்செய்துவிட்டால் அதையடிபொற்றிப்
பிள்ளை லோகாசாயிரம் (அவத்தி) “இதுக்குப்ரியோஜனம் கேவலஸீலை” என்று
அருளிச்செய்திருந்தாலும் இது சிறிது திறத்தியமைக்கவொடிய பூர்வீகத்தியோ
பாகும்; “இதுக்குப்ரியோஜனம் ஸீலை; இது கேவலஸீலையே” என்று வாக்கிய
ஸந்திவேபாரிசுத்தந்தக் கேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றிய மாமுனிகள் அதைப்
பூர்பாஷ்யாகாரமேவாகியாகச் செய்திருக்கிறவர்கள் சாஸ்திர வ்யூத்தபக்தியில் ஆழ்ந்திருக்கு
மவர்களுக்கே நிராகரணமாகியது. மாமுனிகள் கார்டியருவிய ஸமாநானம்
எத்தனைத்தகண்ணி; தற்காலத்தில் தோன்றும் ஸந்திந்த ஸ்ரீஸ்ரீவந்தி
வ்யாபாரத்திந்தத்தான் ஸீலைமென்று பெயர்; ஆனால் இந்த ஸ்ரீஸ்ரீவந்தி
மாமுனிகள் அவ்வந்திந்தத்தைச் சிறிது துறைத்துக்கொள்ளவேண்டும். தற்காலத்தில்
தோன்றும் வந்தந்த ஸ்ரீஸ்ரீவந்தி வ்யாபாரம் என்றவனையில் போகாமல் தற்
காலத்தில் தோன்றும் ஸம் என்றமட்டில் ஸ்ரீவந்தித்தமாகக்கொண்டால் ஸ்ரீஸ்ரீ
ஸமந்வயமாயிருக்கிறது என்று திருத்தந்தநாயகமாயிற்று. இது வாய்மையாக
நினைவாகும். ஸமாநானம் நினைவாகும் என்பதும். “ஜகத் ஸ்ருஷ்டென ஸீலைவ
ப்ரியோஜனம்” என்கிற பூர்பாஷ்யாகாரமேவாகியாலே உத்தியை ஒரு சதுர்சாஸ்திர
வித்யைவிதத்தில் கொடுத்து சங்கையாக விவரித்து ஸமாநானம் பண்ணச்
சொன்னால் மெய் ப்ரியோஜனம் தாஷ்டியாலையாக வ்யாசிகளைப்பாபுரிக்காடுபாய்ந்து
வெட்டி கூறுவர். சந்தகமாக அனைத்துக்கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டாலே
ஒரு விதமானதும் அதைத் தந்தகமாகச் செய்யாதுவாதென்பதை ஸத்யமாகச்
சொல்லுகிறோமடியோன். மாமுனிகள் “தாதாத்விநாயகமாத்விநைச் சொல்லிற்குக்
கடவது” என்ற விதவந்தியொரு சிறு வாக்ரியத்தில் முடித்ததாயினது அவ்வொருவர்க்கே
அஸாநானமான பாண்டியம் ப்ரியோஜனத்திற்குக் குன்றிட்ட விளக்காகும்.

இதை இங்கு நாம் எடுத்துக்காட்டியது — மாமுனிகள் இப்படி ஆடித்து காண்பவர் என்பதற்காக மூத்திரமல்ல; இங்ஙனே நலித்து நிர்வாணக்கக்கடிய ஸ்ரீஸூக்திக னையருளிச் செய்யுமியல்பு மாமுனிகளிடம் சிறிதும் காணக்கிடக்காது என்பதற்காகவுமென்க. விதவாநீகாமனி பட்டம் இவ்வொருவர்க்கே தரும்.

ஆராய்ச்சியில் தலைசிறந்த இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகள் மஹாசாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் உளருழையத் தக்கவை மாமுனிகளின் சிறுல்லய வியாபக்யான க்ரந்தங்களிலே நிதியாக அமைந்திருப்பதை உற்றுநோக்குங்கால் 'நீறுபுத்த நெருப்பு' என்றொரு பழமொழியுண்டே, அது மாமுனிகளைத்தான் சேருமென்பர் பெரியோர். ஸ்ரீஸூக்தியோ தமிழ்; அர்த்தங்களோ கலுநசாஸ்த்ரபார்த்தங்கள். அருளிச்செய்த மஹாசார்யரோ டம்பமென்பது சிறிதுமில்லாதவர். அவருடைய ஞானாநந்தியும் ஆத்மகுண ஸூர்த்தியுமெனே அடியமணவாளனை அடிபணியப்போகண. இப்படிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்த பேராசரியை வரிபடுர் மரையில் தோன்றியென்ற சிறபாக்யவிரேஷத்தை நினைதொழார் சொல்வதற்கு நாம்வெந்திய ந்த தாடி யோலுங்கு. *

(இப்புள்ளிலரங்கோந்தி வித்தவர் பெருமையின்)

மணவாளமாமுனிகளின் அஷ்டதிக்கஜபாசியங்கள்

மணவாளமாமுனிகளின் சிஷ்ய வர்க்கங்களில் எல்லாம் தலைமைபெற்று அஷ்டதிக்கஜங்களென்கிற சிறப்புப்பெயரும் பெற்று உலகமடோற்ற நின்றார்கள். அவர்களது திருநாமம்: — 1. வாவாமலை ஜியர், 2. பார்ந்திரான் ஜியர், 3. திருவேங்கட ராமாநுஜ ஜியர், 4. கோயிலண்ணன், 5. விதிவாதி பாய்காமண்ணன், 6. எழும்பியப்பா, 7. அப்பின்னார், 8. அப்பின்னார். இவர்களுள் 'எழும்பியப்பா' என்பவர் வந்து ஆச்சரியத்தானதம் வெகு விசித்திரமானது. போளவீரன் ஹரமென்று பிரசித்தமான திருக்கடிகைக்கு அருவிஷயன் எழும்பியென்னும் அப்பறாபத்திலே கோன்றி தேவராஜாசாரியரென்று தந்திரமாய் டுண்டிருந்த திவான் மஹாவித்தவன். இவர் ஒருகால் பரிநங்கத்திற்கு வந்து அங்கே தம் உருவிராய அண்ணனது திருமாளிகையில் தங்கியிருக்கையில் அவரோடுகூட மணவாளமாமுனிகளின் காலகேசுப கோஷடியிலும் அந்நவரீகக் பாக்யமாய் பெற்றார். அப்போது மாமுனிகளின் ஸர்வதோமுகமான ப்ரஜ்ஞாவிசேஷத்தைக் கண்டுநித்தர், அவரது திருவடிகளில் அச்சுரீக பாக்யபரிபாகம் விளையாமலே அங்கு தீர்த்துப் ப்ரஸாதங்கொள் பெருமலே தம்முருக்குத் திரும்பவிர்பார். தம் திருமாளிகையிலுள்ள பெருமாதைக்குத் திருவாராதனம் கண்டருளப்பண்ணப்புகுந்து கோவிலாழ்வார் திருக்காப்பை நீக்கப் பார்த்தையில் திருக்காப்பை நிறக்கப் பெற்றதில்லை. பல அபாயங்கள் செய்து பார்த்தும் ஒருபடியாலும் திறக்கப்படாதவையானே மிகவந்ததி அழுது செய்யாமலே, 'இது என்ன அபசார பரமேஸ்வர!' என்று மனம் பொந்து மூர்ச்சித்துக்கிடந்தார். அன்றிராத்தனவில் அவருடைய அபாதனப் பெருமாளான சக்தாவர்த்தி திருமகன் எதிர்ப்பாந்து தோன்றி 'நமசித ஆநுரீயாய் உலகுக்கு ஓருயிரான மணவாளமாமுனிகளின் திருவடிகளில் பாயாமல் மீண்டு வந்தீராதலால் உமக்கு நாம் கதவு திறத்திலோம்; ஆதிசேஷன் பாரீன மாமுனிகளாக வந்து அவதரித்தமை அறிவீராக; அவரது திருவடிகளில் பாய்ந்து ஆச்சரித்துத் தாய்மைபெற்று வந்தாலன்றி உமது கையில் நாம் திருவாராதனம் கொள்வதில்லை' என்று சொல்லி மறைபா, அப்பாவார் துயிலெழுந்து மிக வியந்து இங்ஙனசயத்தை அன்பர்களுக்கு அறிவித்து அப்போதே புறப்பட்டுத் திருவரங்கம் சென்று போர்ந்து மாமுனிகளின் திருவடி

களிலே வேரற்ற மயம்போலே விழுந்து இச்செய்தையை விண்ணப்பம் செய்து அபராத கூடாமணம் செய்துகொண்டு 'இனி அடியேனுக்கு இத்திருவடி நிரலாழ்வார்புகலிடம் வேறொன்றில்லை; நெற்காட்டி நீக்கப் பாராதே அடியேனை அத்தானார் சேவகத்திற் த ஆட்படுத்திக் கொண்ட 'நாலேவணர்' என்று நிகவும் பிரார்த்தித்து மாமுனிகளின் பரிபூர்ண அருகாஸத்தைப்பெற்று அன்று தொங்கி ஸகலார்த்தங்களும் சீகழிக்கப்பெற்றுக் கிருதார்த்தரானார். இவர் பாம்பத்தி தலைப்படுத்து மாமுனிகள் விஷயமான காலியம் நாடகம் சம்பூ ஸ்தோத்தரங்கள் பலவும் பாணித்தார். இவர் தம்முடைய இல்லத்தின் பாம்பையாக யூபாதிக்கப்பட்டுவந்த சக்ரவர்த்தி திருமகன் ஸ்தானத்தில் மணவாளமாமுனிகளையே எழுந்தருளப் பண்ணி ஆராதித்து வந்தார். இதனை (எறும்பியப்பா) தாமே "வாரைமுநி பூவாஸ பாஸமாநோ ரஸைத்வஸமாந ரகுலபாதே ராஸ்திகா பத்தரிடம்" என்கிற தாமது முநிசெய்தியினால் வெளியிட்டருளினார். ... .. *

(இப்புவியில ங்கேகதற்கிடவித்தவர் பெருமையில்)

மைசூரனந்தாழ்வான் கண்ட மாரவிகள் பெருமை

மணவாள மாமுனிகளை எம்பெருமானுநுடைய அபராதாரமென்று அஷ்மதிக்கலாசாயினர்களைவரும் வாக்ஷாத்தாபாதத்தினால் நிர்ணயித்துப் பல பாசுரங்களைப் ப்லோகங்களும் பாணித்துள்ளார்கள். அவை ஜகத் ப்ரஸித்தமானவை. அவ்வளவுப் ப்ரஸித்தியில்லாமல் வித்தவத் கோஷ்டியில் மட்டும் ப்ரஸித்தமானதொரு விஷயம் இவ் வஜ்ஜனாசிக்கப்படுகிறது. திருகாராயணபுரத்தில் மண்டபம் அனந்தாழ்வானுள்ள ப்ரஸித்தமான மஹாவித்வான் எழுந்தருளியிருந்தார். மைசூர் அனந்தாழ்வானென்று, அவர் வழங்கப்படுவதுண்டு. வேதாந்த வாதாவளி யென்று ஸுகந்தாஸ்தாமாஸாபதாபத்தாத்தாங்களை யநாசிச் செய்தவர் இவரே. இவர் ஜீவித்திருந்த காலம் மிகவும் ஸரிபாடானகே. (அகாவது சென்ற தூற்றாஸாடினிடையின் எழுந்தருளியிருந்தவர்). இவருடைய திருநாவுப்பள்ளி அக்கலாகிறது. அவருடைய சாஸ்தா பாண்டித்ய ப்ரபாவங்களைக் கொண்டாடாதவர்களில்லை. அவரிடத்தில் ஸாமாந்ய சாஸ்தாங்கன் பரின்ற வித்வான்களின் சிஷ்யர்கள் [பல மதஸ்தர்கள்] இற்றைக்குத் ப்ரஸித்திபெற்று விளங்குகிறார்கள். இம்மஹாவித்வான் மைசூர் ப்ரபாகவமடத்தில் ஆஸ்தானவித்வானாக அமர்த்தப்பட்டிருந்தார். அமர்த்தக ஸர்ப்ரதாயஸ்திகளான பல வித்வான்களிடையே இவரொருவரே மூலக ஸாரவர நி ஸர்ப்ரதாயஸ்தாக விளங்கிவந்தார். இவரையும் ஸ்வஸம்ப்ரதாயஸ்தாகாகக் கள்ளகோணுமென்று அந்த ப்ரபாகவ மடாதிபதி ஸ்வாமிக்குத் தொண்டு அந்த அவாவை அடிக்கடி கிரிஸ்த்துவர், இவர் அதற்கு இடங்கொடாது வந்தார். கடைசியாக, விசேஷ த்ரவ்யோபாத்திகளையும் ஜாதி ஜமீன்களையும் கொடுப்பதாய் சொல்லி நிப்பபுத்திகளே இவரும் சிறிது திரையகாட்டியிருந்தார். 'நாளை காலை மூலத் திருமண்காரணம் மாற்றிக்கொள்வது' என்று ஒருநாள் இவர் எண்ணாமல் தங்கையில் அன்றிவது காலிலே எம்பெருமானார் ஆதிசேஷபேண இவர்க் த ஸேவை ஸாதித்து உடனே மணவாளமாமுனிகளான திருக்கோலத்து ஹாஸேவைஸாதத்து 'நாமே அளி, அலரே நாம்' என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். இவரும் துயில் விழ்த்தெழுந்தா எம்பெருமானுநுடைய கருணைத் திருக்கிற்கு மிகவும் விடந்து தபர் எண்ணியிருந்த எண்ணத்திற்காக மிகவும் அநுகரித்து, காலையிலுஷ் பாஸ்களை முடித்துக்கொண்டு ஒரு ப்லோகத்தையெழுதி அந்த மடாதிபதி ஸ்வாமி என்னியிர் ஸமர்ப்பித்தார். அந்த ப்லோகமாவது: -

[illegible]

(இரண்டாவது பக்கத்தில் விட்டால் இரண்டாவது)

ம. சுவாமிநாதன் பேற்றோரின் விளக்கம்

[illegible]

1. அளவெந்தா ி ஈழவெந்தி நளி

(பதினாறு நூற்றாண்டு) துர்ணை 182. * அநந்தரம் பரமசாயியரான அனந்தரத்தார்
வசனத்தை யருளிச் செய்தார் * ந நேலும் ந ப்பாஷும்.....*

(பதினாறாம்) உலகு. * ஆணைகூறிய பதாபிதரிகளையெல்லாம் கவனப்படுத்தி
பாதுகாப்பதற்கு ஆளவந்தார் * அரித்துப்பாடுதல்க்கிடப்பதுந னவரையாசனோ அநாத
பகவதாக்கி விடுத்தேன * என்றருளிச் செய்தது.

(பஞ்சவத, ௨, 31, ௩) * யாதா நிதா யநிதயித் ததயா விபுதி: * என்று அறிவிக்கப்பட்டு
கலையும், எள்ளி என்று அழைக்க ஸகல சுகந்தத்தோடு மிதந்த தேவநாட்டை அன்பு
மெடுத்து இத்தகைய ஆழ்வார்திருவடிகளே பெய்ந்து..... திருவந்தாழ்வாரை
பரமசாயியான ஆளவந்தாருமருளிச்செய்தாரென்கை.

(ஸ்ரீவசந.) 380. இப்படி ஆழ்வாரருளிச் செய்த இவ்வரித்தத்தை * நிராகர்யம் நிராகரத்தியே... என்று அழைப்பது நம் நரிச்செய்தாட்சிற.

[illegible]

குறிப்பு 182. 259. என் றிப்படி குறிக்கப் பட்ட அக்கங்களைப்பற்றி அந்தந்தக் கர்த்தவர்களிடமிருந்து தீர்மானங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுதல். ஆங்கிலம் மொழியிலுள்ள பகுதிகளின் விவரத்தையாவது இவ்வாறு காண்க.

(தத்வநாய., 45. * நவாபசம்யாஜந.....சேஷ இதீநே ஜநத: * என்றிறே ஆவவந்தாருமநிச்செய்தது. மற்றுமுள்ள தத்பயநாப்தபாடே அபிமமாயிராதே ஸர்வேபவன் அமுது செய்த சேஷமொழிய அமுது செய்யாத நிபமத்தைதயற்ற பேஷாநதிரென்று வேணே முகவியாநை நொபிக்கிறது. *தத்வநாயுத்தோஜுந சேஷ பேஜுந * என்றிநே ஆவவந்தாரும்.

.. 70. * ஆர்யாதத்பதே வந்தநே ராஜ்யேன ஸமத்வயாத், த்ரஸ்யத்வஞ்ச துணத்வஞ்ச ஜ்ஞாத்ஸ்வயோபயத்யதே * என்றிறே ஆவவந்தாருநிச்செய்தது.

.. 71. இங்க உபநயனாணுர்த்தகாரகவிநே ஆவவந்தா * துற: பரதநம் * என்று பிரித்தருளிச்செய்தது.

(ஆசாயபற்றத.) 66. பாஷ்யகாரி அபாடி செய்தருளுமைக்கடி * விதயத் ச வைதிகாந் த்வத்யகம்யி பநேஜுலாரிண: * என்று ...இவ்வாழ்வார் பொல்பார் நினைவை சாஸ்கரங்கள் தான் பிண்டிசல் துமதாபர் பரமபாப்யான ஆவவந்தா அருளிச் செய்த வசனம்.

.. 87. * துவ தாஸ்யா வைககங்கிதாம் பவநேஷ்வந்தவரீ கீடஜநம் மே * என்று..... பெரிய முதலியார் பார்த்தித்தார்.

.. 131. ஸபர்ஸாரிக ஸகல ஸங்கமுடற்று உத்தமாத்பரிகவாயம் பாடலுமஸை சந்தவாஸ்யான நாதமுனிகள் யாமுனமுனிகளோல்வாயையும்.....அன்னிடென்று சொல்லும்.

2. மாறவேரிதம்பி, பெரியதம்பி பிரஸ்தாவம்.

(பரீவசநத) 234. அரிமாநநேறஆவான ஸுன்மவ்நக்தாதிகவிந்நிக்வே ஆவவந்தார்பரீவசகத்தைபாணையாய் அப்யாத்மஜ்ஞாந பரிபூர்ணபரிபூர்க்கிற மாறவேரிதம்பி தம்முடைய அந்திமதனையிலே 'ஆவவந்தா—அரிமாநித்தருளின இக்கேஹத்தை புகருநி பந்துக்கள் ஸபர்சங்கல் செய்யாதென்?' என்று அதிசங்கை பண்ணி ஸபர்ஜம்மசாரியான பெரிய நம்பியையார்ப்த்து 'பரோபசக்ஸத நாயக்கிபாதே கிஷ?' என்றநிச்செய்து திருநாட்டுக்கிடழ்ந்தருள, பெரியநம்பியார் அபாடியே பிறி வைகயில் காட்டிக்கொட்டாதே தாமி பன்னிபுத்துவந்திதீடந்தருளியிருக்க, இத்தைய டையவன் கோட்டிநி, பெரியநம்பி பரிபாதத்திலே வந்து 'ஜீயா! மர்யானை கிடக்கக் காய்நச்செய்ய வேண்டாமோ? தேவரீர் செய்தருள வேண்டிற்றே?' என்ன, 'அபிடத்திதொடியோ? நான் பெருமானிற் காட்டில் உத்தருஷ்டனே?' இவர் பெரியவுணையாரகாட்டில் அபகருஷ்டனோ? *பயிலுஷ்ட கடரொளி, * நெடுமங்குமை கரோசையேயாதியோ? ஆழ்வாரநிச் செய்த அர்த்தத்தைச் சிறிது நிறையவா கிஷர் ஆரிக்க வேண்டாமோ?' என்று (பெரிய நம்பி) அருளிச்செய்த வார்த்தை.

(ஆசாயபற்றத.) 55. ப்ரஸ்தகான நம்பிகள் ஸுவரிகும் ப்ரதாநரான பெரியதம்பி மாறவேரிதம்பிக்கு.....செய்த புதர்கருத்யமும்.

3. திருக்கோட்டியுந் தம்பி.

(முழுநாயபடி. சரஸ்வோ. அவதாரிகை.) இந்நித்தகரீகைக்காகவிநே எம்மொருமனார் பதினொரு பர்யாயம் திருக்கோட்டியுந் தம்பி பக்கல் எழுந்தருளிற்று. தம்பிகாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌவத்தைபுர இதுக்கு அதிகாரிகளில் உமையையார் பார்த்திறே இவருடைய ஆஸ்திக்யாசர பரீஷாதித்த

மாகவும் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணி சூனமு)றவு கொண்டு மாலேயப்பவாஸங்
கொண்டு அருமைப்படுத்தியருளிச் செய்தருளிற்று.

(ஸ்ரீவசந பூ.) 73-ம் காண்க.

4. எர்ஷயருமான்.

(ஸ்ரீவசந பூ.) 96 * ஸுமா ஸத்யம் தமச் சம: * என்கிற விடத்தில் *தமோ
பாஹ்யகரணநாம் அதர்த்த விஷயோப்யோ த்யாமநம்; சம: அந்த: பரணஸ்ய ததா
நியாமநம் * என்றிறே பாஷ்யகாரருமருளிச்செய்தது.

,, 146. ஸர்ஷபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமாயிரே ப்ரபத்திதானிருப்பது.
இப்படியிருந்துள்ள ப்ரபத்தியை * தவத்பாநாநிந்தயுகமஸ்யணமஹம ப்ரபத்திய * என்று
பாஷ்ணியருளின பாஷ்யகாரர்க்கு ஸ்வபூதிவ்ருத்தத்தை யநுஸந்தித்தவாறே அது
தானும் அபராத கோடியிலேயாய் * த்வமேவ மாதா ச * என்று தொடங்கி இத்தகைய
அபராதத்தைப் பொறுக்கைக்குறும்பான பந்த விசேஷங்களை வொல்லாமலிணைப்
பம் செய்துகொண்டு * தஸ்மாத் ப்ரணமய * இத்யாதியாலே இப்படி திருமுன்பே
சுசாமல் வந்து நின்று ப்ரபத்திபண்ணின இவ்வபராதத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டு
மென்று ஸுமாமணம் பண்ண வேண்டுமபடி நிலா நின்றதிறே யென்கை.

,, 160. .. .. பாஷ்யகாரி கத்யத்தில் உத்தர கண்டார்த்தம் அநுஸந்தித்
தருளின க்ரமத்திலே...

,, 180. உத்தரவாக்யத்தில் நமஸஸிலே புருஷார்த்தத்துக்கு இடைச்சுவரான
விரோதிகொல்லாம் தன்னுண்ணுமென்னுமிடம் தொற்றுவிறே * மநோவாக்யஸா: *
என்று தொடங்கி மூன்று குர்ஜனாயாலே ஸகலவிரோதி நிவ்ருத்தியையும் பாஷ்ய
காரருளிச்செய்தது.

,, 234. காண்க. [முன்னே “2. மோபிநம்” என்றதன்கீழ்விவரணமங்காண்க.]

,, 274. பாஷ்யகாரர்க்குக் காலசேஷப்ப்ரகாரமருளிச் செய்கிறவிடத்தில் * த்வயம்
அர்த்தாநுஸந்தாதேந ஸஹ வதா ஏவம் வக்தா * என்றிறே பெரிய பெருமானருளி் செய்தது.

,, 385. “பாஷ்யகாரி காலத்திலே ஒருநாள் பெருமான்” இத்யாதி.

(தத்வத்ரய) 3 * அசேஷசித்சித்வஸ்து சேஷணை * என்று பாஷ்யகாரரும்

,, 16. இதுகண்ணே பாஷ்யத்தாலே * ஏவம் ஏநி ஸுப்தோத்தித்ய பராமிச: *
அதந்ருபத்வாத் ப்ரதிபத்தே: என்று பாஷ்யகாரருளிச்செய்தார்.

,, 16. (இதுதான் * குணத்வாலோகவத் * என்கிற ஸூத்ரார்த்தம்.) “வா சப்தோ
மதாத்ரவ்யவ்ருத்தயத்த: * .. .. ப்ரதமவ்ருத்தே ஸ்தாயிதம்” என்றிறே இதுக்கு பாஷ்யம்.

,, 18. “சேதநாத்யோக்யாத் கபபதிந் வஸ்துந். .... இதி அவ்யக்த:” என்றிறே
பாஷ்யகாரருமருளிச்செய்தது.

,, 34. இதெல்லாம் * கித்தா ஸஸ்திரித்த வத்வாத் * என்கிற ஸூத்ரார்த்திலே
ஸ்ரீவாஸந வித்தாந்த ரூபண பாஷ்யகாரி தாமே விஸ்தரேண வுருளிச்செய்தார்.

,, 35. * க்ருதப்ரயத்நாவேஷன் து * என்கிற ஸூத்ரார்த்திலே இதெல்லாம் பாஷ்ய
காரர்தாமே யருளிச்செய்தார்.

,, 37. “ஜ்ஞாதமாத்ரவ்யநேசன் து. .... உபநிபாதே * என்றிறே தீபத்திலே பாஷ்ய
காரருமருளிச்செய்தது.

40. (தத்வதாய.) * பரதநாதிசாநாதேச்சயா உபாதேபத்வவேஷயஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ
சேஷ: பரத் தோஷி * என்று தோஷ சேஷி லக்ஷணம் பாஷ்யகாரராலே அருளிச்
செய்யப்பட்டது.

,, 41. * அயமேவாத்தமரீரயாவ:.....என்றும்; பஸ்ய தேநஸ்ய மத் த்ரஸ்யம்...என்றும்
வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலுட பூற்பாஷ்யத்திலும் ஆகம பரிபாவல் லக்ஷணமாக
பாஷ்யகாரருளிச்செய்த பரியந்த நு தியாம்யாயாவர் ஆதாராதேபாயாவம்
சேஷசேஷபாவமாகிற புன்னும்.....

,, 45. பாஷ்யகாரரும் இயங்கண்ணையாவாவத்தை * ஸ்வரூபத்வநிவர்த்தி * இக்
யாதியாலே ஸூகத்யத்திலே பாட்கவருளிச்செய்தார்.

,, 79 இதுதன்னை பாஷ்யகாரர் பூநைமகூண்ட கத்யத்திலே * தீவ்யாவரண
சதஸுஹஸ்ரபிங்குதே.....என்று தொடங்கி விஸ்தரணை அருளிச்செய்தாரிறே.

,, (அங்கேயே, மேல்) * தேஷாமரி இயத்பரிமாணம் இயததத்வம் பம் சத்யசன்வபாவரிதி
பரிச்சேத்துமயோக்யே * என்று நியாயால் பரிச்சேதிக்க பொண்ணுகொண்டு பூநையை
குண்ட கத்யத்திலே பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்துவிது....

,, (அங்கேயே, மேல்) * அநந்தாச்சாயநந்த மஹாஸிபவ * என்றுறே பாஷ்யகாரர்..*

,, 85. பகவத் ஸ்வரூப தீரோதாநகரிம் விபிதஞ்ஞாநஜநம் * என்று இதுதன்னை
பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தாரிறே.

,, 92. * ஸத்வரஜஸ்தமாம்ஸரி த்ரமேச துண: ...* என்றிறே பாஷ்யகாரரும்.

,, 117. இப்படி பூற்பாஷ்யத்திலே * மநக்நே ரோஹிதம் ரூபம்...என்று பாஷ்ய
காரருமருளிச்செய்தார்.

,, 129. * நச ப்நதந்யாயத்யாயாமாத்நர் ஆகாய இந வக்தர் சகம் *
என்றிறே பாஷ்யகாரருளிச்செய்தது.

,, 130. இதுதன்னை * ஆகாசே சாஹ்நோத் * என்கிற உபதேசத்திலே “ஆகாசே
ச திருபாக்யதா ந யுந்தா.....ச்யோநாதியதந தேசத்தோந” என்று தொடங்கி
பாஷ்யகாரர் விஸ்தரணை அருளிச்செய்தார்.

,, 132. இதுதன்னை * அண்டந்திவர்த்தித்ச ஆகாசஸ்ய...என்று பாஷ்யகாரரு
மருளிச்செய்தார்.

,, 141. * அநித ஹேய பரத்யாக. . ஸ்வரூப! * என்றிறே எம்பெருமானை
மருளிச்செய்தது.

,, (அங்கேயே, மேலே) ஆதிசயத்தத்தாலே துணை குட்டிணயில் எம்பெருமானை
மருளிச்செய்த குணங்களைப்பொல்லாம் சொல்லுகிறது.

,, (அங்கேயே, மேலே) * ஆதித்த:—பரதிஷ்டாஹீந: பரஸ்பண ச்வம்ய: புநஸ்
தத்ப்பாப்திகாம:.....என்று 3 துவிதி திகாப் தோஷத்தைதயும் பந்திகாபாஷ்யத்திலே
அருளிச்செய்தாரிறே.

,, (அங்கேயே, மேலே) * ஸ்வாயிநாபு ரூபநரூபரித்த்ய.....என்று தன்யாமங்களை
விக்கரஹ வைலக்ஷணயத்தை அருளிச்செய்தாரிறே எம்பெருமானை.

,, (அங்கேயே, மேலே) * ஸ்வாயிமகதிக்ய திரவத்யா நுநா.....பரி நீளா
நாயக! * என்றிறே எம்பெருமானைமருளிச்செய்தது.

(தந்தைய) 193. “விதவ:—உத்தரகண்ணதர்மரிகை வைஷ்ணவா மந்தோஸர:” என்றிறே இங். ச்லோகத்துக் கந்தம் பாஷ்யகாரருளிச்செய்தது.

(முழுக்கூப்படி.) 97. தீவ்யாநுஷணங்காபாண — ஆபாண துர்ணயரிகே பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்துமாயே.....

,, 193. அனகாரிறே த்வய விவரணமான தத்யத்திலே..... ஆபாண குர்ண பாஸே பரங்குபிஸர்பந்த திவ்ருத்தயையார் பாஷ்யகாரர் பார்த்தித்திருநிற்று.

,, (சரமச்சலோ, அனகாரிகை.) இதிலுத்தர் கேட்கைக்காகவினே எர்பெருமாணர் பதினெட்டு பரமாயார் திருக்கேபட்டியுந் தந்தியங்கல் எழுந்தருளிற்று.

,, (அங்கேயோ, மேலே) “அகிகரி துர்வபத்வத்தாலும் அத்திசெய்வத், தாலும் இத்தை வெளியிசுகே மறைத்துக்கொண்டு போந்தார்கள் எர்பெருமாலுக்கு முன்புள்ளார் ; ஸர்ஸாரிகள் துந்தி கண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி கந்தை கரை புண்டிருக்கையாலே அத்தத்தின் சீர்மை பாராதே அத்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமானார்.”

,, 243. * ஆகேஷபத: ப்ராப்தாத்.....என்றிறே பாஷ்யகாரருமருளிச்செய்தது.

,, 274. தத்வ நிர்ணயம் பண்ணின உபயக்கொண்டார் பத்திநிஷ்டாயுந் தகையாலே அவரை ப்ராபத்தி நிஷ்டாயுந் பண்ணவேண்டுமென்று அவருக்கு இந்த (சரம) ச்லோகம் தத்ததை யருளிச்செய்தவளவிலே “அத்ததஸ்திதி” அழகியதாயிருந்தது, அகிலும் அத்தை விட்டு இத்தைப்பற்றத்தக்க. ருசி எனக்கில்லை என்ன, “வித்வா ஹையாலே அத்தத்துக்கதைக்காய், பகவத் ப்ராஸாத நிஸிஸாயாலே ருசியிருந்ததில்லை” என்று அமர் விஷயமாக உடையவர் அந்நிச்செய்தவார்த்தை.

,, (ஆசார்யஹ்ருதய.) 36. அடியார் தொண்டென்றிற் ப்ராப்தஜநங்களுக்குக் கூடஸ்தர்...எர்பெருமானார் முதலான ஆசார்யர்களும்.

,, 65. பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீபாஷ்யர் பண்ணியருளுந் போது ஸுத்தவாக்யங்களில் ஸந்திக்கங்களான அத்ததங்கொல்லார் இப்ப்ராபத்தத்தில் ஸலக்தியனைக்கொண்டு நிர்ணயித்து ஒருங்கவிட்டருளுவர்.

,, 66. பாஷ்யகாரர் அப்படி செய்தருளுமைக்கடி * விதயா: ச வைதிகாஸ் த்வத்ய மப்ரீமநா நுஸநீன: * என்று..... இய்வாழ்வார் போல்வார்திறைவை சாஸ்த்ரங்கள் தாண்டிச் செல்லாமதாகப் பரமபாரியான ஆளவந்தாரருளிச் செய்த வாயை.

,, 67. த்வாகமஸ்தாபாண ப்ரதாஸ்தோயரிலித் திருவாய்வாயும் கையு மாயப் பெருமாளுக்கு அந்தங்கராய் நின்ற திருங்கச்சிநம்பியை வைதிகோத் தமரான உடையவர் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்.

,, (அங்கேயோ, மேலே) யாகஸ்தவாஸ்யமான திருவாராதனத்தில் பிள்ளை யுறங்காவில்லிகாரைப் பார்த்தாலே காயாத் தபண்ணின உடையவரும்.

,, 91. [கலியுந் தெடுங்கோலே ஸலக்தம்.] இவர்தாம் மயர்வற மதிதலம் பெற்றவரானகையாலே “கலியுந் தெடுங்” என்று திருமங்கையாழ்வார் உடையவர் போல்வார் அவதரித்துக் கலியுந் வாயாவாய் சுழியுமென்று மேல்வருமச்சத்தை தர்சித்தருளிச்செய்தார்போலே.

(ஆசாரியர்நா.) 99. * அயமம் ஸத்வஸிந்தித் : * என்றும் * ஸத்வாநுபய ஸ்வஸ்ய ஸத்தா பவதி * என்றும் சொல்லுநிறவிடங்களில் “ஸத்வம் அந்த:கரணம்” என்று ஸத்வபதம் அந்த:கரணவாசியாக பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்தாரிறே.

,, 153. இராமானுசனுடைய எம்பெரு நிருபகமாய்ப்படி உடையவர்க்குப் பரதந்தரரான ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பர் அருளினப் பெருமாளென்பதொரு முத்தொனவர்கள் போல்வாயைக் கிளியென்றும் நனைவென்றுப் துரிதென்று மயிலென்றும் சொல்லும்.

,, 155 எம்பெருமானார் போல்வாயை மேகமென்று சொல்லும்.

,, 162. பாஷ்யகாரர் பகவதே ஸோகந்தார்த்தம் மேநி சிஷ்யனாய் ‘நாமம் நம்மிராமானுசனைபுடைமோம்’ என்றையாலே ஸ்ரீ வைபவநாமநிபாய்நு திருநாமமாய்.....

,, 204. இவ்வு அநிகாரம் பாரமம் அவர்கள் துர்க்கதியைப்படுத்தி உபதே சித்தநுநம் ஸ்வபாவாய் * பமன்னுமபவாடி பணிந்துயற்களை * என்று நிருபக மாயிருக்குமென்பெருமானார்க்குமே.....

,, 224. புராணவித்தமராகையாலே பெளரணிகரான பாஷ்யகாரர் கத்யத் திலே இவ்வசந்தார்க்கியையாலே த்யாஜ்யங்களினுடைய த்யாகநீவகாரான சரண வரணத்தைப் பண்ணுகையாலும்.

,, 228. இது, * வீடுமின்றற்றத்தையும் பக்திபரமாக்கி யோஜித்தருளின எம்பெருமானார் நிர்வாஹக் கட்டளையைப் பிடித்த நளிர் செய்தார்.....இது எம்பெரு மானார் யோஜனையாய்ப் பின்புள்ள ரெல்லாருட நளிர் செய்துகொண்டு மேற்க மய்யாதையைப்பற்ற.....

,, 238. * யாபக்தியாபித்த யாமபக்தியேக ஸ்வயாவம் மாம் குருஷ்வ * என்று பார்த்த தித்த பாஷ்யகாரரைக் குறித்து *மத் ஜ்ஞாநதர்சந ப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்சயஸ் ஸுகமாஸ்வ* என்று சேரராண்டியனிஷ்டமவானருளிச் செய்த ஜ்ஞாநதர்சந ப்ராப்த யவஸ்தைகள்.

...

...

...

... *

3. எம்பார்.

(முழுநாற்பாடி.) 236. “ஆஸ்திகனாய் இவ்வந்தத்ததில் ருசி விவ்வாஸங்களு டையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நசித்தலொழிய நடுளில் நிலையில்லை யென்று பட்டருக்கு எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை.” — இவ்வந்தத்ததில் [சரமச்சலோகார்த்தத்ததில்] அந்விதனுனவன் பகவத்ப்ரபாவத்தால் இது ஸத்வ மென்று ஆஸ்திகனாய் இவ்வந்தத்ததில் ருசியும், இது தப்புகென்கிற வசவாஸ மு டையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், சாஸ்த்ரங்களெல்லா மொரு தகையுள் இவ்வந்த தகைய மாய் இப்படியிருப்பதொன்றானதோ வென்று நாஸ்திகனாய் ஆத்தை அநாதரித்து நசித்தலித்தனைமொழிய நடுளொ நடுளையிலே யென்று ஸகலசாஸ்த்ர வித்தமரான பட்டருக்கு ஆபதமரான எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

6. வாய்நிபுரத்ததந்தி.

(முழுநாற்பாடி.) 276. இந்த ராமச்சலோகம் அநுவாதத்தினுடைய கோடி யிலேயென்று ஆபதமரான வாய்நிபுரத்து நம்மியருளிச்செய்யும் வார்த்தை.

7. ஆழ்வாயின்.

(பாடினவர் 13) 73. திருக்கோட்டியார் மீட்டி பாடின தந்திரோ ஆழ்வான் அறு பாடல் ஸேவிதது என்று மஹாநாதியாகப்பெற்ற அபித்தமிடுற இது.

203 பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானை (ஆழ்வான்) அங்கீகரித்ததானிலே இவர் ஆழிஜாதாபதிசுவரே உத்கருஷ்டராகையாலே பாகவத வஷயங்களில் அன்பு மாக வந்தது, தந்திரோகாண்டு போருகிறாடியைக்கண்டு “இவர்து இப்பாகவதபா சாரம் இவருடைய ஜ்ஞாநாதுஷ்டானங்களைக் காவற்றையும் கீழ்ப்படுத்துத் தானே மேலாய் விநாசப்படுத்தமாக்கினிடும், அதுக்த வேலி இந்ருவைக்கவேண்டும்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி ஓரயனத்தினன்று தீரடி பேர்நினைவாளனிலே இவரைப் பார்த்து “எல்லாநம் தானம் பண்ணுகிற காலத்திலே நீரும் தமக்கொருதாயை பண்ண மாட்டீரா” என்ன, அடியோன எத்தக தாவர் பண்ணுவது, எல்லா ஆவந்நக தாய்காமிந்ந்தே. என்ன; “அத்தந்திபன்றே அது. அப்பாவு போதது, கரணத்தயத்தாலும் பாகவதாபசாரம் பண்ணாமல் வந்தித்தக்க. வேன் என்று நர் கையிலே உதகம் பண்ணித்தானேண்டும்” என்ன; அப்படி இவந்முதகம் பண்ணிக் கொடுத்த வனந்தகர் ஒருநாள் பாகவத தோஷத்தைப் பூர்வ வாயலோராலே திரைத்து ‘நாமினி முடிந்தோம்’ என்று பயப்பட்டு முடிக்காண்டு நம் திருமாளிகை யிலே கண்வளர, இவர் முன்பு வருகிற காலத்திற் வரக்காணையாலே ஆழ்வான். இவர் திருமாளிகையிலே எழந்தநாள் எந்தான்? முடிப்பின்? என்று வினவி யருள தாம் மனஸ்ஸால் நினைத்ததை விரிவாய்ப்பாட் செய்து ‘கரணத்தயத் தாலும் அபசாரம் பகுதாபடி இத்தேஹத்தோடு வந்தித்தை அபிதாபிதாநின்றது, என் செய்யக்கடவேன்?’ என்று திருவடிகளைக் காட்டிக்காண்டு நி. புகழேச்சித்த, இதனை அதுதாயமிவர் க்குண்ட பார்ப்பற்றேநேமென்று உதந்ததா ‘மனஸ்ஸாலே நினைத்ததுக்கு அதுதாயமுண்டாகவே +ச்வரன் ஸாமித்தருளும்; பட்டயாஷநாட பாகவதே கையிமமாக ஒருவரையும் நலியக்கூடாது, ஆலாபின்பு அமைபிரண்டு முடித்துக் கரித்துந்தந்தோம்; இனி வாக்கொன்றையும் நன் நகம் குறிப்பொண்டு வந்தந்ததாப்போதும்’ என்றருளிச்செய்தது.

411. “வருகநாள் ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும் இருமதாயொன்பர்” வியாக்கியானம் காண்க.

(பத்தாயா) 45. *வந்தாதிநாதன் ஸ்வந்தரன் வை பாய்த்திந்தாயத வந்தாயந்ததி: * என்று ஆழ்வானுருளிச்செய்தார்.

“... ஸ்வாமிந்நாதன்ருக்கு ஸ்வையாழியாமை ஸ்வஜ்ஞதைக்த அரு குலாபென்றுமிம் * தேவி! த்வந்தாமிமாவதிந ஸ்விது.....என்று மறீஸ்கவத்திலே ஆழ்வானருளிச்செய்தார்.

145. *போஷ்நைகஸ்ய குணஸ்ய விபாது மிவை.....வந்தாநீர்வரம் * என்ற திர ஸ்வேகத்திலே குணங்களுணைய நித்ய நிஸ்ஸிம நிஸ்ஸங்க்யதாங்கலை அருளிச்செய்தாரிறே ஆழ்வான்.

185. *குலாஷ் ஷட்பிஸ் த்னோதை:...அகணித மஹாமந்தள குண: * என்று இதுகளை ஆழ்வானருளிச்செய்தாரிறே.

194. *இயம் வைபுலீ வை...என்றுர் * ஏவர் ஸ்திரே...என்றும் அவு தாரேஹது இச்சையென்னுமி த்தை ஆழ்வான் விசதமாகருளிச்செய்தாரிறே.

195. *யே பக்தா பவதேகபோகமநஸ:...என்றிறே ஆழ்வானுருளிச்செய்தது.

(முழக்காப்பாடி.) 40. பூங்குழம் புஷ்பத்தீயம். என்கிறவிடத்தில் சர்வரணை புஷ்பம். ஸ்தோதரோபகரணத்தொடரையுடையவன். ஸ்தோதரோபகரணத்தொடரையுடையவன்.

(ஆசாரியர்.) *காதுநிகோ தந்தி* என்று பட்டரஞ்சிதமாகத் தந்தி கொடுத்தார்.

11. பஞ்சேநாயக ஜீயர்.

(முழக்காப்பாடி.) 41. ஜயநாத மகாபாபுரிஜேயபதி ஜீயர் அருளிச்செய்யும் வாரித்தை — * அகல் கல்லேவிறையார் * என்று அவர் திருமார்க்குத் தீயவன் என்ற பண்ணுமையின் அம்மாய்ப்பை விட்டுப் பிரிவினாற்று அனுகூலப் படுத்தாமலான இவ்வாசனத்தை விட்டுப் பிரிவினாற்று.

12. திபரம்பி பெருமான்.

(பதிவுசா. ந.) 385. ஸகல வேதாந்த தாதார்பார்த்தகங்கொன்றார் ஸம்சய விர்ப்பாயமறு நடந்துகொல்லுமறு நல்லடிக்கால்கொண்டார் பரந்தமரர் காலத் திலே, ஒருநாள் பெருமான் புறப்பட்டிருந்தபோது பார்த்துப் பிரிவாத் திரண்ட பத்துக்குக் கீழாக ஜயநாத மகாபாபுரிஜேயபதி அகல்கொன்றார் தான் விருத்தவனவிலே ஒரு பூவைக்கொண்டார் * இது ஒருநாள் அர்ச்சகர்களே அவர்கள் புறப்பாடு பார்த்து நந்தேயமோ! என்று சொல்லு; இன்று வந்தது வேதாந்த பெருமான் புறப்பாடு பார்த்து வந்திருக்க என்ன சொல்லு கர் பண்ணுகிறார்! * என்ன, தத்திரவந்தத் திலே தீய வன்விர்ப்பாயம் போடுவதற்குப் பகவத் விஷயத்திலே ருசி இருக்க வேண்டுமென்று என்று வாரித்த கொடுத்த, யாத்ருச்சகங்களுக்குமென்ன ஆஜ்ஞாபனம், கருணைமயம் நடந்தது, அன்னவர்களே திபரம்பி பெருமான் தீயவன் * தமக்குப் பகவத் விஷயம் போடு. ஸுக்ருத தேவதென்றார் ஒருவருக்கிடே அபாயமாயினா? * என்ன, பண்டித நந்திரையையார் * சொந்தகொண்டு கொல்லு ம்பெருமான் தீயவன் விஷயத்தின்கொண்டார் என்றுருளிச்செய்ய, அது இப்படி பதிவுசா. ந. நடந்த வாரித்தையே இவ்விடத்திலே தீயவன்.

13. முதலியாண்டி.

(பதிவுசா. ந.) 411. “வருக ம்பி ஆழ்வாரையும் ஆண்டானையும் இரு கரைபெயர்” என்பது தந்திரம். அதாவது — அர்ச்சகர் திருவடிகளில் புறப்பாடுகளிலிருந்து பார்ப்பதற்குப் பார்ப்பார்ப்பதற்கு மெம்பெருமானைத் திருவடிகளில் கொண்டுப் போடுவதென்றது. * தேவாரத்தொடரின் திருத்தொடரில், எம்பெருமானைத் திருவடிகளில் கொண்டு அருகாபகாயம்..... உபபாபுரிஜேயபதி அவர் திருவடிகளில் அத்திருவடிகளில் பண்ணுமறை கைங்கரியம் மென்று நடத்தும் சரத்தாரவாரையும் தாத்தாபாபுரிஜேயபதி அருகாபகாயம் ஸர்ஸயத்தொடரில் அடிக்கொத்தபாபு வந்த வந்தபாபுரிஜேயபதி கைங்கரியம் நடத்தாமலான பெருமான் பக்கலிஜைச் சொல்லு பக்கலிஜை, தத்வைவ்ஷணியங்களை வாரேற ப்ரவணராய் போகுவதாய்விவ்வணைக் கொண்டு “எம்பெருமானைத் திருவடிகளில் பார்ப்பார்ப்புப் பார்ப்பதாய்” * (பாபுரிஜேயபதி) என்று தந்தி கொண்டு (பாபுரிஜேயபதி) அருகாபகாயம் சரத்தாரவாரையும் பார்ப்பதாய்விவ்வணைக் கொண்டு தந்தி கொண்டு இரகரையர் — என்றருளிச் செய்தார்.

14. பிள்ளை நந்தையந்தரையர்.

இவர் விஷயமான இரந்தையம் (பதிவுசா. ந.) 84, 385. தந்தையந்தரையர்.

15. வநதநம்ரி.

(ஸ்ரீவசந பு.) 411. ஆழ்வார் திருவெடிகளில் பூரித்தா கவிதளிநு ந்தார்ப்போலே ப்ராப்ய ப்ராபகங்கிரண்டும்கூட.....இத்யாதியை முன்னே “ரதவியன்பான்” என்ற பகுதியிற்காண்க. (பக்கம் 107.)

16. எங்களாழ்வான்.

(தத்வத்யா.) 103 “.....நிவபூர்வதம்மாந்ரம் உத்தரோத்தாதம்மாந்ரம் தத்விசேஷஞ்ச ஆவ்ருணே தீதி கிச்சிதர்” என்றுபின்னை யெங்களாழ்வான் வ்யாக் க்யானம் பண்ணுகையாலும்.....

,, 106. இதுதன்னை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண வ்யாக் க்யானத்திலே * அபமதா இத்திய ஸ்ருஷ்டிக்ரமஃ.....மநஃ ஸ்ருஷ்டிதி * என்றுபின்னை யெங்களாழ்வானு மருளிச்செய்தார்.

,, 109. *அஹங்காரஸ்ய இத்தியாணி ப்ரதி நிமித்தவமேவ.....ததா திநேசேயாத்நேஃ* என்று பின்னை யெங்களாழ்வா னெடுத்துக் கர்த்தவது.

17. நஞ்சீயர்.

(ஸ்ரீவசந பு.) 69. நஞ்சீயர் தர்முடைய ஸ்ரீபாதத்திலே யுள்ளாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை நோவறிகைக்காகச் சென்று எழுந்தருளியிருக்கிறவனானிலே அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ‘அடியேனுக்கு அந்தமகாலத்திற்குத் தஞ்சமாயிருப்ப தொன்று அருளிச் செய்யவேண்டும்’ என்ன, “அந்தமகா * க்ருத் தத் தஞ்சம் நாக் கிப்போது தஞ்சமென் ?’ என்கிற தன்னுடைய ஸ்வரகாணை நினைத குலைகை காணும்” என்று (நஞ்சீயர்) அருளிச்செய்த வாய்க்கை.

,, 192. “ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸர்வகதையும் நிர்ஹந்தகவால்ஸர்வபக்தி யான ஸர்வேச்வரன் தன்னையாழிய மாறி இதர ஸஜாதீயனார் அவதரித்துக் கை தொடனாப் நின்று செய்த ஹிரனாய ராணைத் திஸ்தாநா உதாபரிபுஷ் டோஷ தங்களைல்லாம் ப்ரஹ்மாதன் மஹிஷிகன் உதா க்கமான அப்போ பாகவத விஷயங்களில் அவ்வவர் பண்ணின அபசாரம் ஸஹியாணையாலே யென்று ஊர்க் தமரான நஞ்சீயர் அருளிச் செய்வரென்கை.

(தத்வத்யா.) 142.....ஒரு யோஜனையுமுண்டிடுக க்யாய்யாக்யானங்களிலே நஞ்சீயர் ஆச்சாரன்பின்னை முதலான ஆசாரியிகள் அருளிச்செய்தது.

18. நம்பின்னை.

(ஸ்ரீவசந பு.) 31. வேவ்வெட்டிப்பின்னை (யென்பவர்,) பெருமாள் கடலை சரணம் புத்திறவிடத்தில் ப்ராங்குதவாதி நியமோபேதாய் சரணம் புதுருகை யாலே இதரோபாயங்களோபாதி ப்ராபத்தித்தும் சில நியமங்கள் வேண்டியிருக் கிறதோ’ வென்று நம்பின்னையைக் கேட்க, “பெருமாள் பக்கல் கண்ட நியமம் இவ்வுபாயத்துக்கு உடன் வந்தியாயி நிர்ப்பதான்றன்று; உபாயபரிஹர் பண்ணி னவனுடைய ஸ்வபாவந்தாலே வந்ததி உதனை. பெருமாள் தமக்கு * ஸ்ரீரத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமிஹி * என்று உபேதரித்தான் ப்ரவிபேஷணர்வானிடம்; அவன் தான் பெருமானை சரணம் புத்திறவிடத்தில் கடலிலேயொரு முழக்கிட்டு வந்தா னென்றில்லையே; இத்தால் சொல்லிந்ருயிற்றது — பெருமாள் இஷ்வாக வம்சயராய் ஆசாரப்ராநராயிருக்கையாலே தம்முடைய நியமங்களோடே சரணம்புக்கார்; இவன் ராஷஸஜாதீயனாகையாலே நின்ற நிலையிலே சரணம் புக்கான்; ஆகையால்

யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா; அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா; நின்ற நின்ற நிலைகளிலே அதிகாரிகளாமித்தனை” என்று நம்பிள்ளை யருளிச்செய்த வார்த்தை.

(ஸ்ரீவசந பூ.) 347. * மண்ணும் விண்ணுமெல்லா முடனுண்ட * என்கிற விடத்தில் “ரக்ஷணம் அவனுக்கு தாரகமாயிருக்கையாலே உண்ட என்கிறது; இல்லையாகில் காக்கும் என்ன வமையும்” என்றிறே நம்பிள்ளையருளிச் செய்தது.

(ஆசார்யஹ்ரு.) 85. அடியாகசப்த வாச்யமான ப்ரஸாதஸ்வீகாரத்தில் பிள்ளை யேறுதிருவுடையார் தாஸி கரஸ்ப்சத்தாலே அந்நாத்தி பண்ணின நம்பிள்ளையும். ... .. *

19. ச்ருதப்ரகாசிகா பட்டர்.

(ஸ்ரீவசந பூ.) 331. “தீயி இதி அப்ராக்ருதம் ஸ்தாநமுச்யதே. தீயித் த்வஞ்ச.....ஸம்பவதி” என்று ச்ருதப்ரகாசிகையிலே பட்டரருளிச் செய்தபடியே.

(தத்வத்ரய.) 49. இதுதான் ச்ருதப்ரகாசிகையிலே ஆதிபரத சதுர் ச்லோகீ வ்யாக்க்யாதோபக்ரமத்திலே * ப்ரஹ்மாந்வதம் ஜீவாத்வதஞ்சேதி அத்நவதம் தீயிதம் சாஸ்த்ரபிரதிபாத்யம் * என்று தொடங்கி பரிவேதவ்யாஸாப்டராலே விஸ்தரண ப்ரதி பாதிக்கப்பட்டது.

” 89. * துனாதய வைஷ்ணவ்ய அந்ந்தா பூர்வாவந்தா குணாயம்.....அவ்நு ஸ்தாநீயோ மஹாத் இதி விவேக: * என்று ஸுபாலோபநிஷத் வ்யாக்க்யானத்திலே ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் இதுவுடைய அவஸ்தா விசேஷங்களை ஸுஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தார்.

” 103. ....ஸங்கல்பசப்தத்தாலே தத்காரணமான மநஸ்ஸு லக்ஷிக்கப்படுகிறதென்று ஸுபாலோபநிஷத் வ்யாக்க்யானத்திலே ச்ருதப்ரகாசிகாகாரராலே வ்யாக்க்யாதமாயிற்று.

” 109. இதுதான் ஸுபாலோபநிஷத் வ்யாக்க்யானத்திலே * க்ரஹுநீதம் இத்திரியானம் ஹி இத்திரித்யு * என்று ச்ருதப்ரகாசிகாகாரராலே அபிவிருத்தமாயிற்று.

” 116. ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் சுநாநீபதநிலே * தேஜோவரீம்குதாம் யதானிநமய: * என்று விரிவிடும் [விநிமய: — பரஸ்பாஸம்மிநிகரணம்] என்கிறே.

” 146. ப்ரபாஷ்யத்தில் * ஸ்வபாவதோநிரஸ்த.....புருஷோத்தம: அபிதி யதே * என்கிறவிடத்துக்கு வ்யாய்யானம் பண்ணுகிற ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் அநவதிகாசியாதத்தாலே நித்யஸித்தரை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்று முத்தூற வொரு யோஜனை பண்ணி.....த்யாநி .....நீயா — நிமயநம் என்றிறே இதுக்குச் ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் வ்யாக்க்யானம் பண்ணிற்று. ... .. *

20. வடகீதத்தருவிநிபிநிஸை.

(ஸ்ரீவசந பூ.) 443. “பரமதாபநொன ஆசார்யன் இவன் நம்முடையவனென்று அபிமானித்திருக்குமந்த அபிமானிமாரிய வேறு உஜ்ஜ்வலேநாயாபிடிலே யென்று ஸகல சாஸ்த்ரஸாரவத்தோஸாரண நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே பழக்க ஸேவித்து ததேகபரதத்த்ராய ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் அவரருளிச் செய்யக் கேட்டு தந்திஷ்டாயிக்குத் தம்முடைய ஆசார்யான பிள்ளை தஞ்சமாகப் பலகாலுமருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்குமென்றபடி.

(ஆசார்யஹ்ரு.) 238.....சுட்டிலும் பிரதானயோஜனைநயாமிருக்குமது.....
 *வணக்குடைத்தவதெறி யென்கிறவிதுப் பரபத்திபரமாகவும் ஒரு யோஜனைந சுட்டிலே
 தோன்றியிருக்கையாலே. ... .. *

21. பெரியவாச்சான் பிள்ளையார்,

ஸ்பஷ்டமாகத் திருநாமம் தெரிவிப்பாத ஆசார்யர்களுந்.

(நீவசந பு.) 53. ராமாஜியம் கமக்கு இஷ்டமாகையாலே அந்த விஜயக்
 துக்கு இலக்காய்த் தோற்ற ராகுஷஸ்தனை பிறந்து, பிராட்டிமார்தனை பிறந்து
 பேசாமையோலே தாமான தன்மைதோற்றுகே, தோற்ற ராகுஷஸி பாரதத்தாலே
 விஜயத்தைப் பேசியதுபலிக்கிறார் என்றேரே அத்திருநாமாதித் த வியாக்யானம்
 பண்ணியிருக்கிற ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்வது.

,, 321. அஸ்யபயஸ்ஸவ்யு: * என்கிறவிதுக்கு 'ஸ்மிதம் சொன்னவனுடைய
 உத்தர்ஷமேயாயிற்றுப் பொருதது' என்றேரே புர்வர்கள் அருளிச் செய்தது.

,, 385. இக்கதைதான் * தருதுயாந்தடையேல் * என்கிற பாட்டின் வியாக்
 க்யானத்திலே ஸங்க்ரஹேண புர்வர்கள் அருளிச்செய்து வைத்தார்கள்.

† (தத்தாக்ரய.) 103. பெரியவாச்சான் பிள்ளையார் இப்படியேரே [ஸங்கோபேந
 உத்தபத்தி க்ரயம்] அருளிச் செய்தது.

(ஆசார்யஹ்ரு.) 1. பூர்வர்களிட வ்யாக்யானத் துக்குச் போரும்.

99. புர்வர்கள் வ்யாக்யானம் பண்ணிவைத்தார்களாகிலும்

228. முன்புள்ளார், பின்புள்ளார், ஸகல் வ்யாக்யானங்கள்.....

(நீவசந பு.) 307. “இரக்கமுபாயம், இஹிமை உபேயம்” என்னக்க வகிறே.

399. * எதிர்நூல்புத்த * என்கிறது அவதாரபரம கார்த்துந்நாயகாலே
 வ்யாக்யாதமாயிற் றத்தும் இப்போகியி இவ்வித்தில் வ்யாப்திபரமாக வ்யாபித்
 செய்கிறது. அநேக யோஜனைநகரமுண்டாய்நே யிந்நது.

(தத்தாக்ரய.) * இச்சயாபதுபாதேயம் யஸ்யாதீசயஸ்தீதயே, உபயாகுபயபாகைக ஐந்தா
 நேள சேஷசேஷிணா. * என்று சேஷ, சேஷில்குணத்தை அபிஷக்தரணவர்களுந்
 சொல்லிவைத்தார்கள்.

(ஆசார்யஹ்ரு) 21. “கட்டிப்பொன்போலே போஷந்தாம்; பண்பிப்பொன்
 போலே பாரதந்தர்யம்.” என்னக் கடவதிறே.

,, 25. “ஆனந்தம் அவன் பிரியைத் துளிர்நாடாம்” என்கிறபடியே.

,, 59. வ்யாக்யானங்களில் ‘பாண்டுலே வேதம்’ என்றெழிய ‘பாண்டுலே
 வேதம்’ என்று பாடரும், இரக்கோஷ்ணேதம் என்கிறதற்கு ஸாமவேத பரத்வரம்
 கண்டதில்லையோகிலும் ஆப்ததமரண இயி இப்பரபத்தத்திலே இப்படியருளிச்
 செய்கையாலே இப்படியும் கொள்ளவேணும்.

,, 104. “கம்ம ஸம்பந்தமறுகையாலே ஸஞ்ஜம் சீரமிருக்கைக்கு ஹேது
 வில்லாமையால் இங்கே கடித்துவிடலாதிருக்கச் செய்தே விஜயபர்த்தம்
 இவனுக்கு கமநஸாதநமாக ஈசுவரன் தன்னிச்சையாலே வைத்து விரைஜயிலே
 உள்புக்கவாரே கடித்துவிடும்” என்றேரே நம் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்வது.

† பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாப்தி ஸ்பஷ்டத்திதேசமுள்ளது இவ்விடமொன்றே.

22. நடுவீதிருவீதிப்பிள்ளை பட்டர்.

(ஸ்ரீவசந பூ.) 5. * இதுதன்னை நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் தத்வத்ரயப் ப்ரபந்தத்தில் ப்ரமாணாதிகாரத்திலே அருளிச் செய்தாரிறே. (“இதுதன்னை” என்றது — மற்ற இதிறாஸங்களிற் காட்டில் ஸ்ரீராமாயணத்திற் “ஆண்டானப்ராபல்யத்தை என்றபடி.)

(அவ்விடத்திலேயே மேலே) (அநேக புராணப்ரசஸ்தாமயிருந்துள்ள மஹாபாரதமும் ஸ்ரீராமாயணத்தோபாதிப்ரபல் ப்ரமாணம்.) இதுவும் நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் தாமே யருளிச்செய்தார்.

(தத்வத்ரய.) அவதாரிகை — நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் ஆச்சான் பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களுடைய ப்ரபந்த நிர்மாணத்துக்குப் கருத்து இதுவிதே.

,, 120. இதுதன்னை நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளைபட்டர் “நிமேஷம் பதினைந்து கொண்டது காஷ்டை.... ப்ரஹ்மாயுஸ்ஸுக்குப் பரமென்று பேராம்” என்று ஸுவ்யக்தமாக வருளிச்செய்தார்.

,, 151. ஸத்யகாமனுகையாவது — ஸாந்தீபதிபுத்ரனைக் கொண்டுவந்தாப்போலே ஸதலா பேஷிதங்களுக்கும் முடிக்கவல்லனுகை. என்றிறே நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் தத்வத்ரயத்திலே அருளிச்செய்தது.

(அங்கேயே, மேலே) க்ருதியாகையாவது — ஆச்ரிதருடைய அபேஷிதம் பூர்ணமானால் தான்க்ருதக்ருத்யனுகை. என்றிறே (நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை) பட்டருமருளிச்செய்தது.

(அங்கேயே, மேலே) க்ருதஜ்ஞனுகையாவது — ஆச்ரிதருடைய ஸுக்ருத லவ மொன்றையுமே நினைத்து தான் செய்த தன்மைகளொன்றும் பாராதே யிருக்கை என்று இதுவும் (நடுவில் திரு —) பட்டர் அருளிச்செய்தார்.

,, 160. “அவர்ஜநீயமான ராகமோ” என்று நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டரருளிச் செய்ததாமித்தனை. “ரோகமோ” என்றும் பாடங் கூறுவர்.

(ஆசார்யஹ்ரு.) உத்தரவீதி குடிபு தருகிறபோது பிள்ளை வானமாமலைதாஸர் ஸஞ்சரணத்தாலே ஸ்தலசுத்தி பண்ணின நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டருர்.

தாமம் ப்ரமாணம்

23. ஆச்சான் பிள்ளை.

(ஸ்ரீவசந பூ.) 11. இவ்வுபதேசம் இவர்தாரருளிச்செய்த ப்ரபந்தபடியிலும் ஆச்சான் பிள்ளையருளிச்செய்த ப்ரபந்தரஹஸ்யத்திலும் விஸ்தரேண காணலாம்.

,, 49. ஜிதந்தாவ்யாக்ஷாநோபோத்காதத்திலே “ப்ரபத்திக்கு அதிகாரிகள் அஜ்ஞரும் ஸர்வஜ்ஞரும் பக்தப்ரபலருமென்று த்ரிவிதராக பட்டரருளிச்செய்தாரிறே” என்று தொடங்கி.....என்று ஆச்சான் பிள்ளையருளிச்செய்தார்.

,, 332. “ஆசார்யன் அர்த்தகாமங்களிலே நசையற்றவனுகையாலே அவை ஹேதுவாகப் பொறுக்கவும் வெறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லை; இனி இவனுடைய ஹித ரூபமாக வெறுத்தானாகில் அதுவும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக் கடவது” என்று இது தன்னை மாணிக்கமாயிலே ஆச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்தாரிறே.

(தத்வத்ரய.) அவதாரிகை — நடுவில் திருவிதிப்பிள்ளைப்பட்டர் ஆச்சான் பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களையுடைய ப்ரபந்த நிர்மாணத்துக்கும் கருத்து இதுவிறே.

” 3. நடுவில் திருவிதிப்பிள்ளை பட்டருள் ஆச்சான் பிள்ளையார் முதலான ஆசார்யர்கள் தத்வத்ரயமருளிச் செய்துறவிடத்தில் அநுபந்தமமாக அருளிச்செய்தார்கள்.

” 35. “இவனுடைய புத்திரமாவான் ப்ரபந்தத்தைப்போகித்து ஈசுவரன் அருமதிதானம் பண்ணுகையாலே அந்த க்ரியா நிபந்தமமான புண்ணாபங்களும் சேதநனுக்கேயாகிறது” என்று விவரணத்தில் ஆச்சான் பிள்ளையும்.....

” 103. “காரியோபாதகங்களான தத்வங்கள் எவன்வகாரணம் நமது காரியக்கொண்டே ” த்ரபதிக்கிறதென்று கொள்ளவேண்டும்” என்று தத்வத்ரய விவரணத்திலே ஆச்சான் பிள்ளை.....

(அங்கேயே, மேலே) “இது தத்வத்ரய விவரணத்தில் ஆச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்த க்ரமம்.

(அங்கேயே, மேலே) தத்வத்ரய விவரணத்தில் த்ரபதத்துக்கு ஆவரணம் சொன்னவோபாதி.....

” 124. இதுவிறே தத்வத்ரய விவரணத்தில் ஆச்சான் பிள்ளை ப்ரபந்த்யேத அருளிச்செய்தது.

” 142. .... ஒரு யோஜனையுமுண்டிறே ககாவம் ! காவனங்களிலே நம்மீயர் ஆச்சான் பிள்ளை முதலான ஆசார்யர்களிடமிருந்து.

” 149. “எம்பெருமானுடைய திய்யாதம் கணங்களாவன — ஐந்தாந சக்தியாதிஷ்ட குணங்களும் அதிலே பிறந்த ஸ்வாசீயாதிகாரம்” என்றிர உய்வா த்ரபதத்துக்கு அர்த்தமருதுகிற வளவில் “அதிலே பிறந்தையாவது — எவ்விதத்திலுபாதக ஷாட்குணமாய்த்த குணமாய்வாகை” என்றிறே விவரணத்தில் ஆச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்தது.

” 181. .... இது க்ரயண்க்யவையாவோ த்ரபத நிபந்தம் த்ரபத்யேத நிபந்தமாய் இருக்கும் என்றிர்ப்படி விவரணத்திலே ஆச்சான் பிள்ளை யருளிச் செய்தாரிறே.

(முமுஷாப்படி.) 12. “ஷட்க்ரியாய் பதார்த்தங்களையும் வ்யாபந்ர காரத்தையும்..... அவற்றிற்காட்டில் இதுக்கு அர்த்தவிஷயங்களால் நிபந்தமமான ஆதிக்கமுண்டு” என்று... ஸ்வாசீயாதிகார ஆச்சான் பிள்ளை யருளிச் செய்தாரிறே.

” 97. இதுதான் நடுவில் திருவிதிப்பிள்ளை பட்டர் ஆச்சான் பிள்ளை இவர்களிடமிருந்து ப்ரபந்தங்களிலே ஸ்வாசீயாதிகாரம்.

(அங்கேயே, மேலே) “உய்விதத்தி மஹிஷிர்க்கங்களும்” என்றிறே ஆச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்தது.

(அங்கேயே, மேலே) “ப்ரபந்தத்தி மயமாகையாலே ப்ரபந்தமும் ஸமுஹாத்மகமாயிருக்கும்” என்றிறே ஆச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்தது.

(அங்கேயே, மேலே) “குணத்ரயாதிகை யாகையாலே ஸ்வாசீயாதிகாரம் ஸமுஹாத்மிகையாயிருக்கும்” என்றிறே இதுக்கும் ஆச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்தது.

(அங்கேயே, மேலே) “அதேவா ப்ராபதி விபாகங்கள் அநேகமானையாலே காலமும் ஸமுதா த்மகமாயிருக்கும்” என்றேறே இதுக்கும் ஆச்சான் பிள்ளை யருளிச் செய்தது.

” 99 “தன்குணங்களிலே உதரன் வ்யாபிக்குப் போது...வ்யாபிக்குமேலும்; ஆகையாலே அநவஸ்தா துஸ்ஸ்தாபா” என்று இதுதன்னை ஸம்பந்தமாக ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச் செய்தாரிறே.

(தவ்யாப்ரகரணைவதாரிகை.) ஆச்சான் பிள்ளை ஜீயர் முதலானோர் இந்தப் ப்ரகாரமிறே அருளிச்செய்தது.

(ஆசார்யஹ்ரு.) 99. (விவேகவிவரணத்தில்) ஆகையிறே “விவேகமாவது * ஆஹாரசுத்தொள ஸத்தா தத்:” என்கிறபடியே அந்த:கரண சுத்திக்குடியான அந்த சுத்தியென்று ஆச்சாரிங்ளோருளிச் செய்தது.

24. அழகிய மனவாசம் பொருளின் நாயனம்.

(முநீவசந 13) 159. (“உத்தரவாக்யத்தாலே ப்ராப்யந்த் சொல்லுகிறது, ப்ராப்யந்த்ரத்துக்கு அன்றென்கை” இப்பாதியாலே முமுஷுப்படியிலுர் இவர் தாமேயருளிச் செய்தாரிறே.) “* திருமகைக் கைதொழுவம் * அடியாரைச்சேர்தல் தீர்க்குந் திருமகை * என்கிறபடியே புருஷகாரம் முன்னுதர்பற்றி ப்ரயோஜனங் களைக் கொண்டகலாதே அவற்றையெழுத்து ஒண்டொடியான் திருமகளுமென மானோர்க்கியபெடிமையைப் பெற்றென்று கீர்த்தொன்ன உபாயாலத்தைக் காட்டி கிறது பிற்காறு” என்றேறே இவர் திருத்தம்யாராருர் அருளிச்செய்த பறையத்தி லருளிச் செய்தது.

(தத்வத்ய.) 46 இவருளைய திருத்தம்யாராருர் ஆசார்ய ஹ்ருதயாக்ரிலே அஸித்யாகபரணம் அநாத்யசித்ஸம்பந்த மென்று அருளிச் செய்தாரிறே.

(முமுஷுப்படி.) 129. “.....விளைவதறியாதே முறுவனுக்குத் தோற்றுச் சொல்வாரியோமனைப் பொறுப்பிக்கு மென்னுமிடம் சொல்லவேண்டா விறே” என்று இதுதன்னை இவர் திருத்தம்யாராருருளிச் செய்தாரிறே.

(ஆசார்யஹ்ரு.) 103. இந்த பொருளையைப் பற்றவாம் பூர்வயோஜனையே இகினுடைய ப்ரடோகையான பெரியடிக்குச் சேருவது.

” 113. இந்த பொருளை இதன் ப்ரடோகையான க்ருத்தத்தில் இவருளிச் செய்த மய்யாதைக்குச் சேருந்.

” 127. விநீத்தா மென்கிறதிக்கு இப்படி வ்யாக்யானம் பண்ணிற்று இதன் ப்ரடோகையான திறே “உறுபெய்வென்று தியசத்தருவை வென்று புலன் கொள்வாடிவை விநீத்தயாநாயிருத்தம்” என்று விநீத்தயத் என்கொருவசன முண்டாகப்பெடுத்து இப்படி இவர்தாமே அருளிச் செய்துணைக்கையாலே.

25. வேதாந்தநேசகம்.

(தத்வத்ய.) 35. (இப்படி தாய்ரவஸ்தாக்களை ஸ்வரூபஸங்கல்பங்கரெண் டாஜும் தரிக்கு மென்னுமிடம் அபியுத்தராலே வஸ்தரேண ப்ரதியாதிக்கப்பட்டுது. எங்ஙனையெண்ணில்;) “ஈச்வரன் துஸ்ஸ்வரூப திருபகதீமங்களுக்கும் .....ஸங்கல் பப்பித மென்னக் கடவது” என்றிப்படி றுணியத்யாபாத்திலே ப்ரதியாதிக்கையாலே.

” 80. * இஹ ஜடம் ஆதீபார் கேசித்யா: * என்றிறே அபியுத்தருர் சொல்லிற்று.

,, 82. இதுதான் அபியுக்தராலே விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. எங்ஙனே யென்னில், த்ரிவிதாசேதநங்களென் றெடுத்து.....ப்ரமாண ப்ரதி பந்நார்த்தத்துக்கு யுக்தி விரோதம் சொல்லவழியில்லை” என்றிப்படி ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திலே ப்ரதிபாதிக்கையாலே.

26. வில்லிபுத்தூர்ப்பகவர்.

(ஆசார்யஹ்ரு.) 82. திருவயிந்திர புரத்திலே வில்லிபுத்தூர்ப்பகவரென்பா ரொருவர் .. எல்லாருமொருதுறையிலே அநுஷ்டானம் பண்ண, தாம் தனியே ஒரு துறையிலே அநுஷ்டானம் பண்ணுவாராய், ஒருநாள் அநுஷ்டானம் பண்ணியீளா நிற்கச்செய்தே இருந்த ப்ராஹ்மணர் ‘ஜீயரே! எங்கள் துறையிலே அநுஷ்டானம் பண்ண வாராதொழிகிற தென்?’ என்ன; * விஷ்ணுநாஸ்தவம் பூயம் ப்ரஹ்மணு வின் தர்மினா:; அஸ்மாகம் தாஸங்குந்தீநாம் புஷ்மாகம் தாஸ்தீ ஸங்க: * என்ற துறை வேறிட்டுப் போனாராயிற்று.

27. வேதாசார்யமட்டர்.

(ஆசார்யஹ்ரு.) 83. காண்க. [“வேதகுருநீதேசம்” என்று மூலம்.]

28. வாதிசேஷரி அழகிய மணவாளச் சேர்.

(ஸ்ரீவசந பூ) 6. மற்றைப் பிராட்டிமார்த்தும் ஸூரிகள் முதலான ததீயங் கும் இவள் ஸம்பந்தமடியாக வருகிற புருஷகாரத்வாரிறேயுள்ளது; இவளைப்போலே ஸ்வதஸ்ஸரித்தமன்றே. ஆகையிறே * வதத்ஸாபேக்ஷஸம்பந்தாத் அந்யேஷாம மலாத்மநாம், தேவீ ஸூரிகுருணாஞ்ச கடகத்வம் நதுஸ்வத:” என்று தீபஸங்கா ஹத்திலே ஜீயரருளிச் செய்தது.

” 881. “இந்த விபூதித்வய விஷயமான பாக சப்தமும் த்ரிபாச்சப்தாரம் அல்பத்வ மஹத்த்வங்களுக்கு உபலக்ஷண மித்தனையொழிய பரிச்சேதபரமன்று; ஸீலாவிபூதியிலண்டங்கள் தானே அஸங்கபாதங்களாயிறே யிருப்பது” என்று தீபப்ரகாசத்திலே ஜீயரருளிச் செய்கையாலே.....

(தத்வத்ரய.) 85. “இப்படி கர்த்தருத்வம் பரமாத்மாயத்தமானாலும் .. ஸர்வப் ரவ்ருத்திகளிலும் சேதநனுடைய ப்ரதமப்ரயாதந்தை அபேக்ஷித்துக் கொண்டு பரமாத்மா ப்ரவர்த்திப்பியா நிற்குமென்றதாய்த்து” என்று தீபப்ரகாசத்திலே ஜீயரு மருளிச் செய்த அர்த்தங்கள் இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயங்கள்.

,, 103. தத்வநிருபணத்திலே ஜீயரருளிச் செய்ததுமொரு க்ரமமுண்டு; அதாவது — பூதாதியில் நின்று சப்ததந்மாத்ரை பிறக்கும்.....

(அங்கேயே, மேலே) * பூர்வபூர்வதந்மாத்ரம் உத்தரோத்தர தந்மாத்ரத் தையும் தத் விசேஷத்தையும் ஆவரிக்கும்” என்று ஜீயரருளிச் செய்கையாலும்....

(அங்கேயே, மேலே) தத்வநிருபணத்தில் தந்மாத்ர தத்விசேஷங்களிரண் டுக்கும் ஆவரணம் சொல்லுகிறவளவில்.....

(முழுக்ஷுப்படி) 75.....என்று தீபப்ரகாசத்திலும்.....என்று ரஹஸ்யத்ர யார்த்த விவரணக்ரமமருளிச் செய்த ப்ரபந்தத்திலும் விவரண லக்ஷணத்தை ஜீயரருளிச் செய்தாரிறே.

(த்வயப்ரகரணவதாரிகை.) ஆச்சான் பிள்ளை ஜீயர் முதலானாரும் இந்த ப்ரகாரமிறே அருளிச்செய்தது.....மாபுரளிவன் மேற்கோள்விளக்கு புதிற்று.*

இருபத்தைத்தாவது உபநிஷத்

இராமானுசன் பேருமையநுபவம்.

சீத்திரையில் செய்ய திருவாதையில் ஏழ்பாருமைய உத்தத்தானினை எதிர்பார்த்துப் பேருமைக்கடலில் ஒரு சிறு தீவையொன்று உற்போது அதுவாயிப்பார். “ஆழ்வார்கள் தாங்கள் அவதரித்த நாள்களினும், வாய்வான நாள் நமக்கு மண்ணுலகீர்! — ஏழ்பாருமைய வெதராச ரூபித்தநாள், உத்தநாயகில் செய்யப் படுவதாயிற்று” என்ற மணவாளம முனிகளின் தீவம் பரீட்சைநாளை முந்துற அதுவந்தித்து, சீத்திரையில் திருவாதையைச் சிறிது சிறிதகலாச் செய்தோம். இந்த நன்னாளின் சற்ப்பை நம் மணவாளம முனிகள் தாமே ஒரு சீரிய செயற்பாடுகளில் ஆர்த்திப்பெய்தத்தத்தில் வெளியிட்ட குறையுள்ளார். அது வருமாறு:—

“சங்கரயக்காராதவர்பட்ட மரபாகர்த்தங்கன்மநர்

சாய்வுற வாதியர் மாய்துவதென்று சதுமறவார்த்திநாள்

வெங்கலிங்கினி விழுநமக்கிலையென்று மிகத்தாள் தான்

மேதினி நக்கரையாறுமெனத் துயர்விட்டு விளங்கியநாள்

மங்கையாளி பராங்குசரன்வாவாழ்வு முனைத்திநாள்

மன்னிய தென்னாங்காபுரி மரபிமற்றுபவத்திநாள்

சேங்கமர்வான்கள்துடி வாய்தாங்குநீரந்த பேரும்புதுள்

சீயனிலையாழ்வார் வந்தருவியதான் திருவாதிய நாளை” என்பதாம்.

இப்பாசர்த்திய நாற்பியத்தைச் சுருங்க வரைப்போமிடும். எம்பெருமானார் திருவாதியப்படுத்த முன்னே பவபவ மாய மதத்தவர்கள் இவ்வுலகில் மலிந்து வேதங்களுக்கு ஏலாத பொருள்களை வறிட்டுரைத்துத் தத்தவார்த்தங்களை கோபப்பட்டுத் தீர்த்தார்கள்; அதனால் வேதங்களும் “நாமது மதி தீர்ப்புமாயிற்றே!” என்று சாஸ்வர் வருத்தித்திந்தன. எம்பெருமானார் திருவாதியத்தன்றே அவற்றின் வந்ததாய் தொலைந்து அவை வாழ்ச்சிபெறத் தொடங்கிவிட்டன. “நாரணனைக் காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது” என்றும் அருகனார். அன்றியும், இந்த உலகில் மலிநாள் நெடுமாளாகப் போகோல் செல்லுதற்காக எட்டு தனது பரமமே ஓங்கி வராமாறு அராட்சி புரிந்துவந்தான்; அன்னவனும் எம்பெருமானார் திருவாதியத்தன்றே “கரியுங்கெடுங் கன்றிடுகொன்றின்!” என்ற அதுவர் மெய்ம்மொழி பங்கிதுங்கலம் வாய்த்ததுபோலமென்று அணிந்து இனி நாம் மாள்வதன்றி வாழ்வதற்கில்லைமென்று எளிச்சியெய்தத் தொடங்கிவிட்டான். “இவந்தது வெங்கலி” என்றும் அருகனார். அன்றியும், பூர்ப்பாட்டியானவன் ‘வெங்கலி’ என்று பொய்ப்பெற்றிருந்தாலும், நல்லார்கள் பவபவ கோடிக்கணக்காகத் தவிர்த்து வாழ்ப்பெற்றாலும் அவர்களைப் பந்தாக்கமுன்மொல் சிந்தும் அயாஸமின்றித் தாங்கி நின்று, தயாவர் உபயிதவர் இயுமிற்றுத் திருப்பயுடனே காங்குவதனல்போல் மீட்கெடுத்து நிற்பன். மணவாளம் திருவாதியத்தன்றே முன்னே நல்லவர்கள் மிக மெலிந்து தீயவர்களை மிக மலித்திந்தார்கள்பெற்றதனால் பூர்ப்பாட்டி பெறுக்கொணர்ச்சுமை யினால் மிகவும் துயரற்றாகத் தான்; அன்னவன் எம்பெருமானார் திருவாதியத்தன்றே, “இனி இந்த உலகில் தீயவர்களுவநமிக் அனைவரும் நல்லவர்களே வாழ்ச்சி பெறுவார்கள்” என்று சர்க்கனத் துயர்ந்து இனி நமக்குப் பொறுக்க வொண்ணாத பாரம் சிறிதுபிரதென்று தேற்றத் துயர்விடத் தொடங்கினன். “பல்கலைமொர் தாம் மன்னவந்த விராமானுசன்” என்றும் அருகனார். அன்றியும், பல ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் உபவாதித்து அநாமுத்தகண்ணாநீள்க்கிகளை உதவியருளியிருந்தாலும், அவற்றுக்கு எளிதேதாமுகமான பாரம் ஏற்படாமலும்

அழகிய விராக்கியானங்கள் அனையாமலும் துத்தனை “நம்முடைய ஆரியபெரிய காரியங்கள் உலகுக்குப் பெரிதும் பயன்படவில்லையே” என்று அவர்களெல்லாம் களிப்பின்றியே நன்றியிருந்தனர்; எம்பெருமானைத் திருவாவதித்தவன்றே “இவ் புநீராவிய பகவத் விஷயத்திற் பத்தங்கள் ஒங்கி விளங்கப்பெறுமா? அல்ல தமக்கொரு குறையில்லை; நாம் செய்திருந்த காரியங்களெல்லாம் உதசாகமாகப் பணைக்கும்படியான பாக்சிபர் வாய்க்க நற்பமயம் வந்திட்டது” என்று துணிந்து அண்ணவர்கள் அளவிலாத அனந்தம்மயத்திற் பொங்கினர். “தென்குருகை வள்ளல் வாட்டமிட வண்டமிர்மறை வாய்ந்தது” என்று அழகுநூர். அன்றியும், எம்பெருமான் தான் பரமபதத்தில் பரவாஸுதேவனை விற்புருந்து ஏழுலகும் தனிக்கோல் செலுத்தியிருக்குமிருப்பினால், தந்தப்பாற்றில் அடியார்கள் குகை செலிப்படுமாறு * வெள்ளைவள்ளல் திண்டிவாறு, பார்வை மெத்தைவாக விரித்தருந்து அடைந்திட்டுப் புறப்படரு சாவணை துர்பகிண்கம்மா சிவபாகாதிகளைத் தொலைத்திட்டு உலகை வாழ்விக்க ராமநிந்தாவை விவரணையாகக் செய்தவற்றினால், கருகரிய வுயிர்க்கு யிராய்க் கருத்தெங்கள் பரந்தவையுமிருப்பினால் திருத்திப் பெருகே கோயில் திருமலை பெருமான் கோயில் திருநாப்பாளையார் முகலாய திருப்பதிகளிலே * சின்னத்தை எணங்குந் கோரியாய் எந்தித் திண்டிவாறு நின்றார். அந்தத் திருப்பதிகளைத் திருத்திப் பணிவொளியில் உமையாள் அர்ச்சாவகாரமும் பரவாற்றுகை ஆய்விட்டதே! என்று வருந்தலெண்ணியருத்தது எம்பெருமானைத் திருவாவதிப்பாற்ற முன்னே; இப்பெரியார் இவ்வளவன்றிப் போத்தவன்றே—“வந்ததச தசாகாலேஷு அவ்யாஹத பராக்ரம, ராமபுரஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வந்தகாரபிவந்தகதாம். ராமபுரஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா பரகிண்கம்மா முஜ்ஜிவகா, தகந்தகம்யாபித்தபாத்ஸா ஹி லோகவந்தைவகிண்க” என்று தீர்த்திபுத்தி, நாட்டிந்துப் போற்றுப் பரவாற்றுகை திவ்ய தேசங்களிலும் அற்புதமான சீர்திருத்தகம்மா கைவந்திய அரிநிந்தக்கிண்கர் இனி ஓளிமல்திமென்று துணிந்து அர்ச்சாவகார எம்பெருமான்கள் குறை தீர்த்து மகிழ்க் தொடங்கினர். ஆக இவ்வளவ் வேதவேதாதகங்கள் காப்பிற்றவரும், கலிபுருஷா தேய்வுறவும், மண்மாதா மகிழ்வுறவும், பூதவர்கள் யாவரும் பொலிவுறவும், எம்பெருமான் தானும் இன்புறவும் அமைந்த நன்னன் சக்திமையில் செய்ய திருவாதிரை பொன்றேயாம்.

இத்திரு நன்னன்னே தேவாரியப் பேராசிரியர் அநிசேஷணைய அவதாரமென்றும் பந்தாயுதாழ்வார்கள் ப்ராதுர்பாவமென்றும் விஷ்வக்லேஷனருடைய அவதாரமென்றும் இவ்வளவ் பரவாற்றுகப் பெரியோர் பணிவர். நூற்றந்தாதியில் “அடையார் காலத்தகம்மிகள் கேழ்வன் கையாழி பெண்ணும படைபோடு நாந்த கழும் படத்தண்டும் ஒண்சாங்க வில்லுப் புண்டாய் புரங்கமும திந்தப் பூதவர் காப்பதற்கென்றிடையே இராமபுரமுனியாயின் வந்தித்தே.” என்னும் பாசுரத்திலும், “புதயந் விமதேஷு கீஷண பாவம் ப்ராபுஸ்மத் ப்ராஷுண யதிந்தா, அபநுக் ப்ராபிந்த யந்மயத்தை: வந்ருதே பஞ்சபாபுதைத் முரபே:” என்ற யதிராஜஸந்தகஸிந்திஷு “எம்பெருமானைப் பந்தாயுதாழ்வார்கள் அவிதாபம்” என்னும் விஷயம் காட்டியார் தந்தது. “வந்தவம் த்ராந் விஷயாதியதம் வ்யாந்ஜி தாந்ரஹஸ் வந்திஷ்வக்லேஷோநா யதிபதிபுத் வேதாஸ்யத் திதண்ட:” என்ற யதிராஜ வந்திஷ்வக்லேஷ வ்யாந்ஜி யோனாந் விஷ்வக்லேஷாவதாரமென்னும் விஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது.

திருவனந்தாரவாஹுடைய திருவாதாரமென்னும் விஷயத்தைப் பற்பல ஆசிரியர்கள் பேசியுள்ளார்கள். அகலே சேஷாவகாச சிறப்புநூலில் விரிய வுரைத்தோம். அங்கே காண்டு கொள்ளுது. எம்பெருமானருடைய பூர்ண கடைகை

பாத்தராய் அவர் திறந்துத் தேவரந்தரம் புகை நடுபட்டிருந்த மஹாப்ராஜ்ஞரான கருட வாஹன பண்டிதர் பணித்த நய்ய வலர் சிதமென்னும் மஹா காய்தத்தில் பதினேழாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீ ராமாநுஜ வைபவம் சொல்லப்படுத்தவிடத்து “பெளஜங்கம் வபுரபஹாய சேஷபோகீ யத்ருபம் த்ரிபுவநவந்திதர் ஜகாம்” என்று பணித்திருப்பதும், உடையவருடைய அந்தரங்க சிஷ்யர்களில் ஒருவரான வருக நம்பி பணித்த யதிராஜ வைபவ காதலத்தில் “வேதாந்த ஸ்த்தாந்த ஸம்பித்தநய பாஹ்யாந்தரப்ராந்த மதாபயுத்தநய, (சேஷாம்சக: கேசவயஜ்வ தேவ்யபய் தேஜோ நிதி: ஸ்த் கச்சித்ஹாவிராஸித்” என்றானது முக்கியமாக இங்கு அநுஸந்தேயம்.

இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் “பல்லவர் பரவமிராமாநுசன்” என்ற என்ப தாம் பாசரத்தின் வியாக்கியானத்தில் — “அதந்த: ப்ரதமா ரூபம் லக்ஷணஸ்து தத:பரம், பலபத்ரஸ் த்ருதியாந் து கலெள ராம: நுஜஸ் ஸம் ருத:” என்கிற ஆர்ஷ வசநம் உதாஹ்ருதமாகக் காண்கிறது. இந்த ச்லோகத்தில் “கலெள கச்சித் பவிஷ்யதி” என்கிற பாடமாகவுடையபடி காண்கிறது. இப்பாடமே பொருத்தமானதென்பர்.

இப்போரிரியருடைய ப்ரபாவ விசேஷங்களைப் பார்க்குமிடத்து, நித்யமுத்தர் களைவரும் திரண்டுவந்து திருவவரித்தாடி போ! என்றும் சங்கிக்காயிருந்தும். அபரிச்சேத்ய ப்ரபாவங்கார்மிதந்த இவ்வாசார்ய சிகாமணி தர்முடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தினால் பின்புள்ளானைவர்க்கும் உஜ்ஜீவநம் தந்தருளியது போலவே தமது த்ருமுடி ஸம்பந்தத்தினால் முற்பட்ட ஆசார்யர்களுக்கும் உஜ்ஜீவநம் தந்தருளியதாக அக்காலத்திலிருந்த மஹான்கள் உபர்லோகித்துள்ளார்கள். இதைச் சிலர் அதிசயோக்தியொன்று கொண்டாலும் அங் வனம் சிறப்பித்துக் கூறுதற்கு ஏற்ற பெருமேன்மை இப்பிரியார் பக்கல் நிரம்பியிருந்ததென்று கொள்ளத் தட்டில்லை.

எம்பெருமானுடைய த்ருமேனியின் தோற்றமே அநுபவ ரஸிகர்களுக்குத் தேனும் பாலுமமுதுமாக உள்ளந்தோறு முள்ளம் தித்திக்கும். “காணிஷுமுருப் பெலார்” என்னும்படி யிராநிற யதிகளின்படி யன்றியே எம்பெருமானுடைய பரம விலக்ஷணமான நித்யமங்கள விக்ரஹ ஸந்திவேச அமைதியை “காஷாய சோபி கமநீயசிகாநிவேசம் தண்டத்ரயோஜ்ஜ்வலகரம் விமலோபவீதர், உத்யத்தி நேசநிய முல்லஸதூர்த்வ புண்டரூபம் தவாஸ்தயதிராஜ! த்ருசோர் மமாக்கே” என்றும், “உபவீதநார்த்வ புண்டரவந்தம் த்ரிஜுகத் புண்யபலம் த்ரிதண்ட ஹஸ்தம், சரணாகதஸார்த்தவாஹமீடே சிகபா சேகரிணம் பதிமயதீநாம்” என்றும் த்ருவர்கள் பரமபோக்யமாகப் பேசியதுபலித்துப் போந்தார்கள். இவ்வடிவழகு விஷயமாக இன்சனையே வடிவெடுத்ததாய்படி எம்பார் அருளியுள்ள பாசரம்,

“பற்பமேனத்திந் பைங்கழலுன்றன் பல்வவமேனிலும்

பாவனாகிய பைந் துவராடை பதித்தமருங்கழரும்

முழ்புதுபெரி புனையெனத்திய முக்கோல்தன்னழகம்

முன்னவத்திந் பெழிகள் நிறுத்திந் துறுவல்தலாவழும்

கற்பகமேனந்ரு கருணைபொழித்தி கமலக்கண்ணழகம்

காசிகதன்கழல் துடியபுடியும் கனதஞ்சிகைபுடியும்

எம்பொழும் எதிரசன்னதவழ கென்னியத்துளதால்

இவ்வெனக்கெதி சிவ்வெனக்கெதி பிவ்வெனக்கெதிரே” என்பதாம்.

உலகுக்கு ஹனுமான் எம்பெருமானை நடைபயிற்சூத்திரம் வங்கோப் பற்றியோ திய சரிதையைப் பற்றியோ, அவரது பூர்வ உத்திகள் ஆவன விரோஷ வங்கோப் பற்றியோ ஏதேனுமொரு வகையில் அருளுடைய எம்பெருமான அநுபவம் நமக்குப் பரமபரிசுத்திமாதலால் இப்போது அவருடைய விருத்தாந்தம் பற்றின சிந்தனை யிலே ஒழிகின்றோம்.

இவ்வாசியாய்க் தடுத்திருந்தாமை அதனால் இடப்பட்ட தென்று ஆராயுமளவில், முன்னோர்களுடைய நூல்களிலிருந்து இவ்வாசியை அறியவாய்கிறது; — மநீராமநுஜன் என்னுந் திரை மநீராமசிராமனுடைய கம்பி யொன்று யொருங்கொண்டது. தசரதா க்ம்முன்ன இராமசிராமனும் துணையோடு அவநித்த வக்கிடணன் என்றபடி. இவன் இடைவிடின்றி கைங்கரியமே போதுபவர்காக இந்நகது போலஸ்வாமி உடையவரும் கைங்கரியத்தைப் பெருஞ் செல்வமாகக் கொண்டிருக்கப் போகிறவிரப்பதை அவதார ஸமயக்கிரமே போகத்தருஷ்டியினால் நிகவரும் இவர்கடமக்கு மா துலநமான நிகமகை கம்பியொனு மசியாய் இவர்க்கு மநீராமநுஜன் என்று நாமகரணஞ் செய்தருளினன் — என்பதாக.

நீராமபிரான் கைகேயியின் வர்ப்பாற்றத்தினைப்போ நினைவோற்றும் விபரம்
மாகக் காண்கந் செல்லப்பிறப்பிடுமோது இனியோனான் துக்கமாவான் தானும்
நிர்ப்பந்தித்துத் தன்னையும் உபவாழ்த்துத் செல்லப்பிறப்பிடுமோனான் தானும்
காட்டுக்கு வர விரும்பியது எதற்காகவிரும்பினான்? "பாபமீனது அஹ நவீதயுமபா கிரி
வாபுஷ" மர்வியதே, அஹம் எவம் கிஷ்பாமி ஐகாதம் ஸ்வபதம் சதே என்பது அப்பேது
இவ்வினியப் பெருமனனையு வார்த்தையாக நீராமபிரான் தன் உத்தமம் திருகுர்
சலோகம். "தேவரீரிராட்டியோடுகா எத்தமகம் ததர்வறை முதலாவனவிக்
களில் இன்புறார்போது அடியேன் * ஷர்விக்ஷமீமலம் மூட ஸம்மனினி வழங்கி
வடிமைகள் செய்யப்போகிறேன்" என்பது மேலே குறித்த சலோகத்தின் கருத்து.
* அப்படியே அவ்வினியேயன் தன்னுடைய வார்ப்பாற் முதலவையு அடிமை
யெனும் அத்தாணிர் சேவகந் செய்கே கரித்தனன் அதுவே மேலே ஸ்வமீ
உடையவரும் தம் வார்ப்பாற் முதலவையு தோண்டிநாட்டி கரித்தருளினான்
பது அவரது திவ்ய சரிதைதானில் மிகப் பிரசித்தபெற்ற விஷயம். * தோன்றங்க
செல்லம் மற்றும் திருத்தவைத்ததும் * பாறனுரை செய்த தமிர்வரை வளர்த்ததும்
முதலானவை ஷம்புராவற்ற கைங்கரியங்களானே. ஆக தக்காரணமபற்றியோ
ஸ்வாமிக்கு ராமா நுஜனெனனுத் திருநாமமிட்டாய் தென்பது மிகப் பொருத்தம்.
ஷம்புரண மநி யென்றும் இனியாபுராவென்றும் வரங்குகின்ற அவரது திருநாமங்களும்
இதனை வற்புறுத்தி நிற்கும்.

இனி, ராமாநுஜனென்ற திருநாமம் உகந்தரெனனுத்துப்பொருளோ கண்ணபிரா
னுத்துப் பொருந்தியதே. 'பொருளுடைய தம்பி' என்னும் காரணத்தினால்
கண்ணபிரானே ராமாநுஜனென்னாக துறையினை யாண்டு. அந்நாதுபற்றிய
முத்தபாடி யென்னும் உலகமுற்றத்த ஸ்தோத்திரத்திற் 'ஹே ராமாநுஜ ஹே ஜகத்தய
நமோ ! ஹே புண்டரீகாக்ஷ மாம் ஹே கோபீ ஜநத பாக்ய' என்று ராமாநுஜனென்ற திரு
நாமத்தினாலேயே கண்ணபிரான் அழைக்கப்பட்டிருள்ளார். அகவே கண்ணபிரா
னுடையதான அந்தத் திருநாமமே ஸ்வாமி உடையவர்க்குச் சாக்கப்பட்டதென்று
கொள்ளுகிற ஸப்பிரதாயமும் ஒன்றுண்டு. மந்திரமந்திர யோகன் பணித்த

யாதிராஜ ஸப்ததியில் “சமிதோதய சங்கராதித்யவ: ஸ்வயலாத் உத்த்ருத வாதவர்காச:; அவரோ
நிதவாத் ச்ருதோயார்த்தாத் தநு ராமாவரஜஸ் ஸ ஓஷ யூய:” என்ற ச்லோகம் இதற்கு ஆதார
மாக அவதரித்ததாகும்.

கண்ணபிரானுக்கும் உடையவர்க்குந் பல படிகளாலுந் ஸாம்பயமுண்டு.
கண்ணபிரானாகத் தோன்றின பகவான் செய்த செயல்களும் ஸ்ரீராமாநுஜர் செய்
தருளின செயல்களும் ஒத்திருக்கையாகிற ஒற்றுமைநயம் ஈண்டு நிரூபிக்கப்படு
கிறது. மேலே யெடுத்துக்காட்டிய *சமிதோதய சங்கராதித்யவ:* இத்யாதியான யாதிராஜ
ஸப்ததிச்லோக ரத்னத்தில் கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்குந் ஸாம்பயம் சிலேடை
யினால் நிர்வஹிக்கப்பட்டுள்ளது. அது வடமொழிக்கடலில் ஆழ்த்தவர்கட்கே ரளிக்கக்
கூடியது. அதைப்பற்றிப் பிறகு விரியவுரைப்போம்; இப்போது இங்கு நாம் நிரூபித்
தும் ஒற்றுமை சரித்திரப்போக்கில் ஸம்பந்தப்பட்டதாகும். கேள்வின்:—

கண்ணனுக்கும் ஸ்ரீராமாநுஜர்க்கும் 16 வகையான ஒற்றுமைகள்.

1. கண்ணபிரான் திருவவதாரஞ் செய்த இடம் சிறைக்கூடம் என்பது
உலகமறிந்தது. ஸ்ரீராமாநுஜர் அவதரித்த இடமும் சிறைக்கூடமே. எப்படியெனில்;
அமரரோடு உயர்விற சென்று அறுவந்தம் பிறவி யஞ்சிறையே [திருவாய்மொழி
1—3—11] என்ற நம்மாழ்வார் திருவாக்கின்படி இந்த ஸம்ஸார மண்டலமே ஒரு
சிறைக்கூடமன்றோ. இஃது *இருள்தருமா ஞாலமாதலால் இருள் மலிந்தவிடத்தே
வந்து பிறந்தார் ஆசாரியர். கண்ணனும் *இருள் நாள் பிறந்த வம்மான்* என்ற
திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தின்படியும் *வேண்டித் தேவிரிக்க — வீங்கிருள்
வாய் வந்து பிறந்ததும்* என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தின்படியும் இருள் மலிந்த
போழ்தன்றோ வந்து பிறந்தது.

2. கண்ணபிரான் அவதரித்தபோது *ஸூதோஸி தேவதேவேச! சங்கசக்ரகதார!*
என்கிறபடியே சங்கொடு சக்கரமேந்துந் தடக்கையனாகவே கூடர்விளக்கத்தோடு
திருவவதரித்தான். ஆசாரியர் அவதரித்தும்போதும் நம்போலியாரைப்போலே
அழுதல் அரற்றுதல் செய்யாதே மிக்க ஞான வெள்ளச் கூடர் விளக்கத்தையே
காட்டிக்கொண்டு அனைவரும் வியப்புறுமாறு அவதரித்தார். கண்ணபிரான் பிறந்த
விடம் ஒன்று; இளமையில் வளர்ந்தவிடம் வேறொன்று; பிறகு வளர்ந்தவிடம்
மற்றொன்று. (அதாவது) வடமதுரையிலே பிறந்தது; திருவாய்ப்பாடியிலே இள
மையில் வளர்ந்தது; பிறகு முதுமையில் த்வாரகை முதலானவிடங்களில் வளர்ந்
தது. ஆசாரியரும் பிறந்தது ஸ்ரீபெரும்புதூரில்; இளமையில் வளர்ந்தது
காஞ்சீபுரியில்; பிறகு வளர்ந்தது ஸ்ரீரங்கம், திருநாராயணாபுரம் முதலானவிடங்
களில். [மற்றொரு வகையுமுண்டு;] “திருமந்திரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே
வளர்ந்து” என்கிற நம்முன்னோர்களின் முதுமொழியின்படியே திருவஷ்டாக்கூர
மஹா மந்திரத்தினால் ஸ்வரூபவுணர்ச்சி பெறுதலாகிற பிறவியைப்பெற்று, த்வயம்
என்கிற மந்திரத்தின் அநுஸந்தானத்தையும் அதன்படி அனுட்டானத்தையும்
செல்வவாழ்ச்சியாகக் கொண்டிருப்பவரென்க. பிறக்குமிடம் திருமந்திரம்; வளரு
மிடம் த்வயம் — ஆகையாலே இதனால் கண்ணனோடு ஒப்புமை.

3. கண்ணபிரான் பிறந்த வயிற்றில் இவ்வொருவனே பிறக்கவில்லை;
*மக்களறுவரைக் கல்லிடைமேத இழந்தவன் தன் வயிற்றில், சிக்கன வந்து
பிறந்து நின்றான்* [பெரியாழ்வார் திருமொழி 3—3—1.] என்கிறபடியே மற்றும் பல
மக்கள் பிறந்தாருண்டு; ஆனால் அந்தப் பிள்ளைகளினால் உலகுக்கு யாதொரு உதவி
யும் நேர்ந்ததில்லை; அவர்கள் பிறந்ததும் இறந்ததுமே தெரியவருகின்றது. இது

போல, ஆசாரியர் திருவவதரித்த இவ்வுலகத்தில் மற்றும் பலபேர்களும் ஒக்கப் பிறக்கின்றனர்களெனினும் அவர்களால் உலகுக்கொரு நன்மையுமில்லையாயிற்று. அவர்களின் பிறப்பும் இறப்புமேதான் உலகுக்குத் தெரியும்.

4. கண்ணிரான் பாடமது நாயில் நின்றுத் திருவாரப்பாடிக்கு எழுந்தருளுமபோது “வஸுதேவோ வஸுந் க்ருஷ்ணம் ஜாநமாத்தோதனோ யயா” என்னும்படி பேராமமான பெருவள்ளமும் முடிந்தாளளவாக வற்றிப்போயிற்றென்று தெரிய வருகிறது. அதுபோல, ஆசாரியர் சிறிது ஸஞ்சரிக்கத் தொடங்கும்போதே “பிறவி யென்னுங் கடலும் வற்றிப் பெரும்பதமாகின்றதால்” என்ற பெரியார்வார் திரு வாக்கின்படியே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங் கடலும் வற்றத் தொடங்குற்றென்க.

5. பராத்பரணை பெருமான் தனது பெருமைகளை யெல்லாம் மறைத்து அடக்கிக்கொண்டு நீறு பூத்த தெருப்புப் போலேயார் நடக்கை வலக்கை யறியாத ஆயர்களே பேசு கலந்து பழகினார்: அதுபோல ஆசாரியரும் மிதநூன் சிறு தழவி யாய்த் தமது ஓரான சச்சிப்பெருமைகளையெல்லாம் மறைத்துக்கொண்டு அறிவிலா மணிரோடே கலந்து பழகியிருந்தார். கண்ணன் இணையர்களோடு மாத்திரம் கலந்து பழகியிருந்தானல்லன்; தன்னை வாய்க்க வழியாற்றித் திருந்த அஸுரப்ரக்ருதிகளோடு கலந்திருந்து காலங் கழித்தான். ஆசாரியரும் தம்மை மாய்க்க வொண்ணா யாதவாழ்காசர்போல்வாரிடத்திலும் கலந்திருந்து காலங் கழித்ததுண்டே.

6. வளர்த்தருளமிடத்தில்* தீயபுத்திக் கஞ்சனால் ஏவப்பட்ட பூதனை தாய் வேஷம் பூண்டுவந்து நஞ்சு தீற்றிய முடிந்த உண்ணக் கொடுத்ததுக் கண்ணனைக் கொல்ல முயன்று தானே முடிந்து போனார். இந்தப் பூதனையின் வரலாற்றைப் பேசுகின்ற தேசிகர் யாதவாழ்வுதயத்தில் *கார்ப்பயுத்தா க்ஷுபாய் மயா* என்று மாயை யென்கிற சொல்லால் கூறினர். மாயை யென்று மூலப்பக்குதிக்குப்பெயர். அது உண்மையில் வ்ஷம் போன்றதுபிறக்கச் செய்தோடும் தன்னிடத்தில் போக்யதா புத்தியை யுண்டு பாண்டிக்கொண்டு தன் பக்கவிலே யிருப்பது நம்போல்வாரை முடிக்கப் பார்க்கிறது இப்படியே ஆசாரியரையும் முடிக்கப் பார்க்கையில் அவரை முடிக்கமாட்டாமல் அவரது அளவற்ற பெருமையினால் தானே முடிந்து நின்றது.

7. *கள்ளச் சகடங் கலக்கதியாக் காஸோச்சி* [திருப்பாவை — 6] என்ற படி அஸுராவேசம் பெற்றவொரு சகடத்தைக் கண்ணன் திருவடிஸ்பர்சத்தால் தொறுக்கி முறித்து முடித்தனன் என்பது ப்ரஸித்தம். ஆசாரியரும் தமது திருவடிஸ்பர்சத்தினால் சகடபங்கம் செய்தாரே. (எப்படியென்னில்) ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்குக் கொண்டுபோகும் ஸாதனம் சகடமென்பது. இங்கிருந்து நாம் அப்பால் செல்லப் பல வழிகளுண்டு; நாகர் சுவர்க்கம் முதலானவற்றின் வழிகளிற் கொண்டு செல்லுவது கள்ளச் சகடமாதும்; ஆசாரியருடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தினால் அது தொலைத் தெரிந்தோடும். அச்சிராதி மார்க்கமாகிய நல்வாழ்விற் செல்லும் ஸாதனமே மேம்பட்டுத் தீயவழிகளில் செல்லும் ஸாதனம் சதைத் தொழிபுமென்க.

8. கயிற்றினால் சுட்டி ஓரூரிலே பிணித்துவிடப்பெற்ற கண்ணன் அவ்வுரையுமிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து ஓட்டை மருத மரங்களின் நடுவே யெழுந்தருளியபொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அந்த இரட்டை மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தனவாக யமளார்ஜுன பங்க விருத்தாந்த முள்ளது. இணையோடு நின்ற இரட்டை மருத மரங்கள்போல இணையிரியாது

நின்று நம்மை நலியுமவை பலவுண்டு. பகவத்கீதையின் நான்காவது அத்தியாயத்தில் * த்வந்த்வாதீதோ விமத்சரஃ* என்றும், ஏழாவது அத்தியாயத்தில் * த்வந்த்வமோஹேந பாரத!* என்றும் பதனை ந்தாமத்யாயத்தில் * த்வந்த்வம் விமத்தாஸ்தஸு* க துக்களர்ஜிநருஃ* என்றும் இப்படிப் பலவிடங்களில் த்வந்த்வம் (இரட்டை) என்று பல சொல்லப் பட்டுள்ளன; இன்பு நுன்பு, அஹங்கார மமகாரம், காமக்ரோதம், புண்ணிய பாபம்...என்னுமிவையெல்லாம் இரட்டைகளாம். இவையெல்லாம் ஆசாரியர் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்ற வனவிலே இற்றெழுந்தனவென்க.

9. * வையமேழுங் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே * என்றும் * வாயுள் வைய கங்கண்ட மடநல்லார் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே கண்ணபிரான் தனது திருவாயில் ஏழுலகங்களையும் அன்பர்களுக்கும் காட்டினன். அதுபோல ஆசாரியரும் 1. ச்ருதிகள், 2. ஸ்மிருதிகள், 3. இதிஹாஸங்கள், 4. புராணங்கள் 5. பாஞ்சராத்ரங்கள், 6. ஆழ்வாரருளிச் செய்யல்கள், 7. ஆசார்ய த்வய ஸூக்திகள் ஆகிய ஏழையுள் தமது திருவாக்கில் அன்பர்கட்குக் காட்டுவார்.

10. யமுனையாற்றில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாத்தியினால் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாக்கிப் பெருங்கேடு விளைத்த காளியினென்னுங் கொடிய நாகத்தைக் கண்ணபிரான் கொழுப்படக்கினன். இவ் வாலாற்றை யாதவாப்பயதய காளியத்தில் தேசிகர் கூறுமிடத்து (4 - 125) ஸ்ரீராமா நுஜர் செய்தருளின செயலையே உவமையாகக் காட்டியருளினர். ஐந்தலைவாய் நாகமாகிய காளியன் யமுனையாற்றைக் கலக்கிக் கெடுத்தது — விஷவாக்குக்களான புறமத்தவர்கள் மனம் போனபடியெல்லாம் கூறும் தவருன பொருள்களாலே வேதங்களைக் கெடுத்தபடியாம். அந்தக் கெடுதியைக் கண்ணபிரான் நீக்கி யமுனையை எல்லாருர் இனிமையாகப் பருதுப்படி செய்தது — ஆசாரியர் தவருன பொருள்களை நீக்கி நல்ல பொருள்களை வெளியிட்டு வேதத்தை ஸத்துக்களுக்கு உபஜீவ்யமாக ஆக்கியபடியாம். யமுனையின் ஸ்தானத்தில் வேதம்; காளியன் ஸ்தானத்தில் குதிக்கவாதிகள; கண்ணன் ஸ்தானத்தில் ஆசாரியர். * தூயபெரு நீர் யமுனைத் துறைவனை * என்னும்படி யமுனையாறு இடையருத பகவத் ஸம்பந்தத்தை யுடையதாயிருந்ததுபோல வேதமும் பகவத் ஸம்பந்தத்தை நியதமாக வுடைத்தாயிருக்கும்.

காளியன் ஐந்து தலைகளாலும் நஞ்சை யுமிழ்ந்து நாசம் விளைவித்ததுபோல; புறமத்தவர்கள் ஐந்துவிதமான துவாதங்களாலே நாசத்தை விளைவிக்கின்றனர்; (எப்படியென்னில்) 1. ஈச்வரனே யில்லையென்னுதல், 2. ஈச்வரன் உண்டெனினும் அவன் அனுமானத்தால் எறித்திப்பவனேயன்றி சாஸ்த்ரத்தால் எறித்திப்பவனல்லன் என்னுதல்; 3. சாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டே ஈச்வரனையங்கீகரித்தும் அவனுக்குக் குணங்களும் விக்ரஹமும் இல்லை யென்னுதல், 4. ஈச்வரன் ஒருவனே யென்பதில்லை, பல ஈச்வர்கள் உண்டென்னுதல், 5. பிரபஞ்சயேயில்லை — ஸர்வம் சூன்யம் என்னுதல் ஆக இப்படிப்பட்ட ஐவகையான அபார்த்தங்களினால் புறமத்தவர்கள் வேதங்களைக் கெடுக்க, அந்தக் கெடுதல்களை ஆசாரியர் போகியருளினர். காளியன் தலையிலே கண்ணபிரான் அடியிட்டு நடனம் புரிந்தாப்போலவே * நாலெட்டுழிதருகின்றேன் நமன் தமர் தலைகண்மீதே * (திருமலை — 1) என்ற கணக்கிலே கூத்தாடப் பெறுதலுங்காண்க.

11. குதிரை வடிவங்கொண்டு மஹாபயங்கரகைவந்த கேசி யென்னு மஸூரனைக் கண்ணபிரான் கொலைத்தருளினான்; அதுபோல நம்பேராசரியார் * இந்திரியாணி ஹயநாஹுஃ* என்ற உபநிஷத்தின்படியே குதிரைகளாகச் சொல்லப்

பட்ட இந்தியியங்களின் வலியை யடக்கி ஜிதேந்திரியராய் *காமாதிதோஷணா மாத்மபதாரீதாநாம்* என்றும் *மதந்தததை ந க்ஷயந்தே யதீத்வரஸம்ச்யய:* என்றும் சொல்லும்படி வாழ்ந்தவர்.

12. கம்ஸனூல் ஏவப்பட்ட அரசர்களில் ஓரசுரன் விவரமரத்தின் வடிவ பாய், தன் கீழே கண்ணன் வருட்பாது மேல்விழுந்து கொல்வதாக எண்ணி வந்து நிற்கவும், மற்றோரசுரன் கண்ணனை மூட்டிக் கொல்லும்பொருட்டுக் கன்றின் வடிவங் கொண்டு நிற்கவும் இவற்றையறிந்த கண்ணனிரான் “விளவின்காரி கன்றி னூல் வீழ்த்தவனே” “கன்று கொண்டு விளங்கனியறிந்து” என்கிறபடியே கன்றைச்சுழற்றி விளளின் மீதெறித்து இரண்டையும் ஒரு சேர முடித்தருளினன் என்ற வரலாறு முள்ளைக் கொண்டே முள்ளைக் களைகின்றபடியைக் காட்டுகின்றது. இதுபோலவே ஸ்வாமி ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் புறமதங்களைக் கண்டித்துவிட்டுத் து அவை பாஸ்பரவ்யபுலதங்களாயிருக்கும்படியை நன்கு நிரூபித்துக்காட்டி அவைகளைக் கொண்டே அவற்றை மறுத்தொழிப்பவர்.

13. இடையர்கள் வழக்கப்படி இந்தியனுக்குப் பூனை செய்யப் பற்பல வண்டிகளால் சோறும், தயிரும், நெய்யும், காய்கறிகளும் போகியவைகள் கொண்டு கண்ணன் அரிதூசனையணைத்தையும் கொல்கின்றமேல்க்கே ஆடுமாடு உட்டனை யிட்டுத் தானே ஒரு தேவதா ரூபங்கொண்டு அவற்றை முற்றுப் அமுதுசெய்தருள, இந்திரன் பசிக்கோபத்தினால் மேகங்களை எவிக் கடுரமான கல்மழையை ஏழுநாள் பெய்விக்க, அதனால் யார்க்கும் யாதொரு தீங்கும் நேரிடாதபடி கண்ணன் அம் மலையைப் குடையாக வெடுத்துப்பிடித்து நின்றனன் என்பது ப்ராஸித்தமன கதை. தேவதாந்தரத்திற்கு வழிபாடு செய்வதைப் பொறுத தர்மமையும் அந்த வழிபாடுகளை உயல்வாம் தானே ஏற்றுக்கொள்ளுந்தன்மையும், அதனால் எதிரி என்ன தீங்கு செய்ய நினைத்தாலும் அதற்குப் பிரதியாகத் தீங்கிழைக்க நினைப்பது பெருந்தகவும், தன்னையடுத்தவர்களைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொண்டு நின்றலுமாகிய விஷயங்கள் இவ்விதிஹாஸத்தில் கிணைக்கின்றன. *மறந்துப் புறப்பொருமாதந்தி* என்றிருக்குமாசிரியர் தேவதாந்தர பஜனத்தைச் சிறிதும் ஸஹியார். *‘தருவிலலாக் தேவரைத் தேறேல்மின் தேவு’* என்று துணிந்து உபதேசிப்பார் *ஸாக்ஷாத் நாராயணே தேவ: க்ருத்வா மந்த்யமயீம் தஜம், மக்தாநுத்தாதே லோகாத் கருண்யாத் சாந்த்யாஸிநா* என்றும் *பீதகவாடைப் பிராணா பிரமதருவாகி வந்து* என்பதற்குச் சொல்லுகிற படியே எம்பெருமானே ஆசாரியானாக வந்து பிறந்ததனால் ஆராதனைகளெல்லாம் ஆசார்யனுக்கே சேரும். “குற்றஞ்செய்தவர்கள் பக்கல் பொறையும் க்ருபையும் சிறிப்பும் உகப்பும் உபகாரஸம்ருதியார் நடக்கவேணும்” [ஸ்ரீவாஸபுஷணம் 305] என்றிருப்பவர் ஆசார்யராகையாலே தீங்கிழைப்பார் திறத்திலும பிரதியாகத் தீங்கிழைக்க நினையார். பெருமழையில் நின்று கண்ணன் காத்தருளினதுபோல *அவிவேக க்ஷாந்த திவ்ரகே பஹுநா ஸந்தததி:க்ஷவாஷினி - பஹுந்தீதே* [ஸ்தோத்ரரத்தநம்-49] என்னப்பட்ட பெருமழையில் நலம் அடாவது, ஸமஸாரத் துயர்ப் பெரு மழையினின்றும் காத்தருளினார். கண்ணன் ஏழுநாள் காத்தான். ஆசிரியர் காப்பது ஏழேழ் பிறவிக்கும்.

14. கண்ணன் நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொள்ளுதற்காக, அவளது தந்தை கந்யாசுல்கமாகக் கட்டத்தாடி அஸுராவேசம்பெற்ற ஏழு எருது களை வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொண்டனன். நம் பரமசார்யர் “எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்கள ஸூக்யம்போலே திருமந்திரம்” [முமுக்ஷுப்படி 113] என்கிறபடியே திருமந்திரமாகிற திருமங்கலியத்தை போதும்

களுக்குக் கட்டி விவாஹம் நடத்துகைக்கு அங்கமாக, காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாதஸர்யம், அஸூயை என்கிற ஏழு விரோதிகளையும் தொலைத் தருளினர்.

15. கண்ணன் தூண்டு மல்லர்களை மடித்ததுபோல ஆசிரியர் *நீர் நும தென்றிவை லோர் முதல் மாய்தது* என்கிறபடியே அஹங்கார மமகாரங்களை அடியறுத்தவர். கண்ணன் குவலயாதிமென்கிற மதமாணையை முடித்தாப்போலே “மதக்களிறைந்திணையும் சேரி திரியாமல் ‘சந்நீஇ’” என்கிற பொய்கையார் பாகரத்தின்படியே மதகளிருகிய இந்திரியத்தின் துஷ்டத்தன்மையைத் தொலைத்தவர். கண்ணன் மாலாகார திருமாளிகைக் கெழுந்தருளி அவர் தந்த பூவைப் பெற்று உகத்ததுபோல நம் ஆசிரியர் *அஹம்ஸ ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பரீத்திரய நீக்ரஹை; ஸ்வபூததயா புஷ்பம் க்ஷமா புஷ்பம் விசேஷத:; ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யாதம் புஷ்பம் தநதவ ச; ஸத்யமஷ்டனிதம் புஷ்பம் விஷ்ணு: பரீதிகரம் பவேத்* என்னப்பட்ட எண்பகர் பூவையும் சிஷ்யர்கள் பக்களிலே செழித்து வளரக் காணப்பெற்றுக்களித்தமையாறிக.

16. கண்ணபிரான் கம்ஸ சிசுபால கௌரவ ப்ரப்ருதிகளை முடித்துப் பஞ்ச பாண்டவா திகளை வாழ்வித்ததுபோல நம் பரமாசார்யர் *தற்கச் சமணரும் சாக்கியப்பேய்களும் தாழ்சடையோன் சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும் நான்மறையும் நிற்கக் குறும்பு செய்நீசரும் மாண்டனரென்னும்படியாக *நாட்டிய நீசச் சமயங்களை மாள்வித்து அர்த்த பஞ்சகம் முதலிய விசேஷார்த்தங்களை எங்கும் விளங்கச் செய்தனர். இங்ஙனே மற்றும் பலவுங்காண்க.... ... *

27. இராமாநுசர் அன்னமும் வண்டுமாவர்

மணவாளமாமுனிகள் யத்ராஜனீமச்சதயில் இரண்டாவது ச்லோகத்தில் எம்பெருமானுரை ஹம்ஸமாகவும் வண்டாகவும் அருளிச்செய்துள்ளார். *ஸ்ரீங்கராஜ சரணம்புஜராஜஹம்ஸம்* என்றும் *ஸ்ரீமத்பராங்குசபதம்புஜம்பூங்கராஜம்* என்றும். (அதாவது) ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடித்தாமரைகளிலே ராஜஹம்ஸமாயிருப்பவர்; நம்மாழ்வாருடைய திருவடித்தாமரைகளிலே சிறந்த வண்டாக இருப்பவர் என்று கூறியவாறு. எம்பெருமானார் *தென்னத்தியூரர் கழலணைக்கீழ்ப் பூண்டவன்பாளன்* [இராமாநுச நூற்றந்தாதி — 31] என்கிறபடியே தேவப்பெருமான் திருவடிவாரத்திலே பேரன்பு பூண்டவராயிருந்தும் ஸ்ரீரங்கநாதனால் விசேஷகடாஷம் செய்தருளப்பெற்றுத் தென் திருவரங்கம் சென்று சேர்ந்து *யாவச்சீரபாதம் அந்ரைவ ஸ்ரீங்கே ஸாகமாஸ்வ* [இவ்வுடல் விழுந்தனையும் இந்தத் திருவரங்கம் பெரிய கோமளிலேயே இனிது வாழக்கடவீர் - சரணுகதிகத்யம் - 19.] என்று திருவரங்கச் செல்வனாரால் அநுப்ரஹிக்கப்பட்டு அப்பெருமானுடைய திருவடிவாரத்தின் கீழேயே இனிது *வாழ்ந்தபடியினால்* *ஸ்ரீங்கராஜ சரணம்புஜ ராஜஹம்ஸம்* என்றருளிச் செய்ய லாயிற்று. இனி *ஸ்ரீமத்பராங்குச பதம்புஜம்பூங்கராஜம்* என்ற விசேஷணத்தினால் — ஸ்வாமி நம்மாழ்வாது திருவடித்தாமரைகளிலே வண்டுபோல் படிந்திருப்பவ ரென்றது.

ஆகவிப்படி ஸ்வாமியை ஹம்ஸமாகவும் வண்டாகவும் கூறினதிலிருந்து தேறுகின்ற ஸ்வாமியினது சில பெருமைகளை ஸ்வாபதேசார்த்தாநுபவப்ராணையாடல் வெளியிடுகிறோமியது. ஆழ்வார்கள் தமது திவ்யப்ரபந்தங்களிலே அன்னங்களையும் வண்டுகளையும் தூதுவிடுவதாக அருளிச்செய்வதுண்டே; அங்கு எம்பெருமானார் போல்வாரான மஹாசார்யர்களையே தூதுவிடுவதாக உள்ளுறை பொரு

ளானையாலே அதைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்வாமியையிங்கு அன்னமாகவும் வண்டா கவுமருளிச்செய்வது மிகப்பொருத்தம். அவனத்தின் படிக்களம் வண்டின் படிக்களம் ஸ்வாமி பக்கலிலே நிகுபிக்கப்படுகிறபடியைக் காணீர்;—

ஹம்ஸத்திற்குள்ள தன்மைகள் ஸ்வாமி பக்கலிலே நிறையற்றிருக்கின்றன. எங்கனென்பென்னில்; (1.) நிரையும் பாடையும் கலந்துவைத்தால் அவற்றைப் பிரிக்கவல்லமை யுடையது ஹம்ஸம் என்று சிரமமணங்கனி ஹூரிகின்றோம்; *ஹம்ஸோ யதா க்ஷீரமீவ அம்பு மித்ரம்* என்பது முதலான வசதங்கள் காண்க. இதனுட் ஹம்ஸமானது ஸாராஸாரணியேகத்தில் மிதந்த வல்லமையுடையது என்பதுதேறும். ஸ்வாமி தாமும் *அஸாரமஸாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத், பஜேத் ஸாரதரம் சாஸ்திரே* என்றபடி ஸாராஸாரமித்ரமாயிருந்த சாஸ்தரங்களிலே அஸாரமாயும் அல்பஸார மாயுமுள்ளவற்றை யெடுத்துத் தள்ளி மிகவும் ஸாரமானவற்றையே கூக்கிக்கொண்டவர். பாஹ்யமதங்களையும் தத்ருஷ்டி மதங்களையும் பிரஸித்த பநிமத்தேவதமார்க்கப் ப்ரதிஷ்டாபநாசார்ய உபயவேதாந்தப்ரவீக்த, நப்ரவீணர. யெழுந்தருளியிருந்து ரஹஸ்யார்த்தங்களில் பஹிர்வங்கமான அபித்தங்களைத்தள்ளி அத்தங்கமான அபித்தங்களைக் கொண்டருளினர் என்பது இயற்கையிலுள்ளது.

அப்படிப்பட்ட அபித்தங்களில் ஒன்று இங்கு எடுத்துக்காட்டுகோம்;—

திருவாய்மொழி விராக் கியானத்தில் பலவிடங்களில் எப்பொழுது ஒருடைய நிர்வாஹமென்று விலக்ஷணமான அபித்தங்கள் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று கேண்மின்; *உயர்வரஹ்யார்தம்* என்ற முகற்பாட்டி ஸீர்வடியில் *துயரஹ்யார்தம்* என்றுள்ளவிடத்திற்கு - “அடியார்களுடைய துக்கங்களை யெல்லாம் அறுத்தி [அதாவது போக்கடித்தி] திருவுடி” என்று எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ள அசாரியர்கள் அருளிச் செய்தார்களாகவும், எம்பெருமானார் அப்படியான் தீர்க்க [அதாவது, துயரறுக்குங் கடாரி] யென்று கொள்ளார் [‘துயரஹ்யார்தம்’ யென்று பொருளருளிச் செய்தாகவும்] என்ப க்கியானமுள்ளது. நடுவர்களைப் பணித்த அபித்தத்திற்காட்டிலும் ஸ்வாமி பணித்த அபித்தத்தில் என்ன நிற்பது? என்பதை ஆராய்ந்து அறியவேண்டு. எம்பெருமான் அடியார்கள் படுத்தபரைத் தீர்க்கிறு நென்பது இதிறாஸபுராணிகளில் கேற்றி அபித்தமே; அது மயக்கத்தக்க தன்று. எம்பெருமானார் அதைத்தள்ளி வேறு பொருள் பணித்தபரைய அப்பொருள் அஸம்பத்தம் என்கிற திருமுள்ளத்தினுள்ளி; அபித்தத்தி லுள்ள ஸ்வாமி யம் பெற்று நெஞ்சையருக்கும்படியான அபித்தம் இது என்பதே ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம். அடியவர்கள் துயரறுங்காத்தில் எம்பெருமான் காணும் துயரஹ்யார்தம் இதிஹாஸங்களினுல்கின்றேம். துயரறுவது என்பது துறையகுணமாயிற்றே; ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுள் எம்பெருமானிடத்தில் இந்த துயரகுணநிறப்பதாக இயைபாய்விட வொன்று சங்கீடபாநுடைய சங்கையைப் போக்கிக் கொண்டே வாரித் பகவான் பநிமாயணத்தில் அடியார்கள காண்டத்தில் தகர்த்த ஜனங்கள் இராமபிராணுடைய நிகுத்தணங்களைப் புகழ்ந்து கூறுவதாக இட்ட ஸந்தர்ப்பத்தில் *பஹஸோ ந்யு! கல்யாண குண: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே* என்று திருக் கல்யாண குணங்களையே தாங்கள் தராத சக்கரவர்த்தியிடம் எடுத்துக் கூறப் போவதாகப் ப்ரதிஜ்ஞை செய்வதை முன்னர் காட்டிவிட்டு, மேலே *ஸ்வஸநேஷ” மஹிஷாசூர் பூசுர் பவதி து:கந்த:” என்று [பணிகர்கள் துயரறுமி தது இராமபிரான் தான் மிக மிகத் துயரறுவதாகச்] சொல்லி இதையொரு கல்யாண குணமாக நாட்டி வைத்தார். அடியார்கள் படுத்தபரை அறுக்கின்றான் பகவான் என்பது இருக்காதிர்; அவ்வடியார்கள் துயர் திருர்வரையின் தானார் துயரற்றவனாகவேயிருந்து

அவர்கள் துயரற்ற பிறகே தானும் துயரற்றவனாகுகை என்னுமிப்பொருள் பகவத் குணதுபவரஸிகர்களுடைய நெஞ்சையருக்குமாதலால் இச்சிறந்த பொருளை எம்பெருமானார் திருவுள்ளம்பற்றினாரென்க. இத்திருக்குணத்தை வால்மீகிபகவான் ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஓரிடத்திலன்று, பலவிடங்களிலும் மூதலிக்கிறபடி காணீர்: *அபிஷேகம் ச ஸங்கயாம் ராக்ஷோத்தரம் விபீஷணம், க்ருதக்ருத்யன் ததா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ* (ஸம்சேஷபரா - 185.) என்ற ச்லோகத்தில் விஜ்வர: என்கிறபதம் உபிமானது; விபீஷணமுவான் துயர்தீர்த்து முடிசூடும்வரையில் பெருமான் தாம் துயருற்றிருந்த தாகவும் அவனை முடிசூட்டியே தாம் துயர்தீர்ப்பெற்றதாகவும் நன்கு விளக்குகின்ற தன்றோ விஜ்வர: என்னுமிப்பதம். இப்படிப்பட்ட ஸாரப்பொருள்களை விவேகித்து வெளியிடுவதனால் ஸ்வாமி ஹம்ஸமென்னத்தகுந்தவர்.

2. இன்னமும், ச்சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஜாநச்சுதியின் உபாக்கியான மொன்று ஓதப்பட்டிருப்பதின்றது. ஜாநச்சுதியென்கிற ஷைத்ரியன் மிக்க பெருஞ்செல்வம் படைத்தவனாகையாலே அனனதானம் முதலியவற்றை விசேஷமாகச் செய்து கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவனுக்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞானமென்பது சிறிதுமில்லாமலிருந்து பல்வ பல்லாஷ ரென்கிற இரண்டு மஹாவிஷிகள் அவனிடத்திலே இரக்கங் கொண்டு இவனுக்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தை யுண்டாக்கவேண்டுமென்றெண்ணி இரண்டு ஹம்ஸரூபிகளாய் அவன்மேலே பறந்துகொண்டு போகையில் பல்லெனென்கிற ஹம்ஸம் பல்லாஷ என்ன்கிற ஹம்ஸத்தைப்பார்த்து 'ஜாநச்சுதிமஹாப்ரபுஷின் மேலே நிழல் படாதபடி கவனித்துப்போ' என்று சொல்லிற்று. அதுகேட்ட அந்த ஹம்ஸம், "இவ் வமேல் நிழல் பட்டாலென்ன? அதனாலென்ன கெடுதல்? இவன் ரைக்வரைப்போல் ப்ரஹ்மஜ்ஞானியா என்ன? ஞானஹிதானவிவனை நாம் கௌரவிக்கவேண்டுமோ?" என்று அவ்ஹேளானமாகச் சொல்லிற்று. அதைக்கேட்ட ஜாநச்சுதி துக்கங்கொண்டவனாய் அந்த ரைக்வரைத் தேடிச் சென்று அநுவர்த்தித்து ப்ரஹ்மவித்தையைய உபதேசிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து அவரிடத்தில் உபதேசம் பெற்றனென்பது அவ்வுபாக்கியானத்தின் ஸாரம். இக்கதைப்பின்படி ப்ரஹ்மஜ்ஞானப்ராப்திக்கு ஹம்ஸம் ப்ரேரகமானதுபோல எம்பெருமானார் தாமும் சிஷ்யர்களிடத்தில் தத்ப்ரேரகர் என்பது அறியத்தக்கது. "பாருலகிலாசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்கள்! கூறுமொன்று பேசி வரம்பறுத்தார் பின்" என்று உபதேச ரத்தினமாலையில் நுளிச் செய்தபடி ஸ்வாமி நியமனம் தந்தருளாவிடின் இவ்வுலகில் ப்ரஹ்மஜ்ஞானப்ரசாரத்திற்கு வழியெயிலையாமன்றோ.

3. எம்பெருமான் வேதசாஸ்திரங்களை வெளியிடத் திருவுள்ளம்பற்றிய போது ஹம்ஸரூபத்தைப் பரிக்ரஹித்தருளினதாக சாஸ்த்ரங்களினாலறிகிறோம்; *அன்னமாய் நூல் பயந்தான்* என்றும் *அன்னமதாயிருந்து அங்கு அற நூலுரைத்த* என்றும் ஆழ்வார்களுமருளிச் செய்திருக்கள். சாஸ்த்ரோபதேசத்திற்கு ஹம்ஸமாயிருத்தல் அவசிபமானபடியாலே சாஸ்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களில் தலைவரான எம்பெருமானை ஹம்ஸமென்றது பொருத்தமே.

4. ஹம்ஸக் திஸூதாய் இயல்வைச் சொல்லுமவர்கள் *ந பத்நாந் நிம் ஹம்ஸ: கதாசித் க்ருதாமுயி* என்கிறார்கள்; அதாவது ஹம்ஸம் ஒருகாலும் சேற்று நீரில் கால் பொருந்தாதென்றபடி அப்படியேயன்றோ எம்பெருமானார்படியும். திருவிருத்தத்தின் முடிவு பாசுரத்தில் "அடிந்தார் பிறப்பாம் பொல்லாவருவினை மாய வன் சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்தே" என்று இந்த ஸம்ஸாரநிலமே சேற்றுநிலமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது; இதில் கால்பொருந்தாதவர்களில் தலைவராயிற்று ஸ்வாமி எம்பெருமானார்.

5. திவ்ய தேசங்களை வருணிக்கும்போது ஆழ்வார்கள் அன்னம் மாதர் களின் நடையைப் பின்சென்று நடப்பதாகக் கூறுகிறார்கள்; *பெடையோடன்னம் பெய்வனையார்தம் பின்சென்று நடையோடியவரி* என்று திருமங்கையாழ்வார் திருநறைமூர்த்தப்பதிகமொன்றில் கூறியுள்ளது காண்க. ஸ்வாமிதாமஸ் * அன்ன நடையவணங்கான பிராட்டியினுடைய நடையைப் பின் செல்பவர். (அதாவது -) பிராட்டியின் நடையாவது நடத்தை; தேதநர்களைக்குறித்து எம்பெருமானிடத்தில் மன்றாடிப் பேறு பெறுவிப்பதே பிராட்டியினுடைய முக்கியமான நடத்தையாகும். அதை ஸ்வாமிதாமஸ் அநுசரிக்கையாவது - தாமும் அப்படியே எம்பெருமானிடத் தில் மன்றாடி இன்றிருக்கும் தம்போல்வார்க்குப் பேறு பெறுவித்ததேயாம். இவ் விஷயத்தை ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகன் ந்யாஸதிலகத்தில் *உத்தய நந்நுஜய விபிஷண லக்ஷயய தே ப்ரத்யாய்ய லக்ஷணாரதேர் பவதா விதினாம், சத்தவ வரம்* என்ற ச்லோகத்தினாலும், மணவாளமாமுனிகள் யதிராஜ விரித்தியில் *காலதரபோர்..... க்ஷேமஸ் ஸ ஏவ ஹி யதிந்தா! பவத்திரிதாநாம்* என்ற ச்லோகத்தினாலும் வெளியிட்டருள் னார்கள். அவற்றின் விபாகத்தியானங்கரிகளே விரியவுரைத்தோர், கண்டு கொள்வது, பொதுவாகவே ஆசார்யர்களின் புருஷகரமில்லாமல் எம்பெருமான் போறுமா மாட்டாணென்பதை *தத்தே பங்கீ நிஜமம் பதம் தேரிகதேச காங்மீ* (ந்யாஸதிலகே) என்ற ஸ்ரீஸூகத்தியினால் தேசிகன் கல்வெட்டாக வரவிச்செய்தார். எம்பெரு மானுக்கு இது விசேஷ நிபுபகமென்றுண்க. இங்ஙனே மற்றும் பலவகையான பொருத்தங்களும் உய்த்துணர்க.

இனி “ஸ்ரீமத் பராங்குச பதாம்புஜ ப்ரங்கராஜம்” என்று வண்டாக அருளிச் செய்ததின் பொருத்தங்களை நிரூபிப்போம்.

1. வண்டு மதுவரத மென்று பேர்பெற்றிருக்கும். தேன்தவிர வேடுவனிறைக் கொள்ளாது என்றபடி. அதுபோல, *உளங்கனிந்திந்நகுமடியவர் தங்களுள்ளது துளுறிய தேன்* என்றும் *தேனை நன்பாலைக் கன்னலையழகை* என்றும் *எனக்குத் தேனை பாலே கன்னலே யாழகே* என்றும் பலவிடங்களிலும் தேனாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானையே விந்நுந்ரி மற்ெடுன்றைக் கண்ணெடுத்தும் பாராமல் பகவதபூவத்தையே விரதமாகக் கொண்டிருந்தவர் எம்பெருமானு.

2. *வண்டினங்கள் காமரங்களிசைபாடும்* என்று தலசேகராழ்வாரும், *யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும்* என்று பெரியாழ்வாரும், *வரி வண்டு தேனென வென்றிசைபாடும்* என்று திருமங்கையாழ்வாரும் இப்படி மற்றும் பலரும் பணித்தபடியே யாழினிசை போன்ற இராகனைப் பாடுவதையே இயல்வாகவுடையதாயிருக்கும் வண்டு; ஸ்வாமிதாமஸ் *யாழினிசை வேதத் தியல்* பண்ணார் பாடலாயிரம்* என்னப்பட்ட திருவாய்மொழி முதலிய திவ்ய ப்ரபந்தங்களின் கானத்தையே போதுபோக்காகவுடையாயிருந்தவர். “தமிழ் மறைகளாயிரமும் மொய்யர்பால் வளர்க்க இதத்தாய் இராமாநுஜன்” என்கிற திருவாய்மொழித் தனியானார். “பண்டருமாரன் பசுந்தமிழானந்தம் பாய்மதமாய் விண்டிட வெங்களிராமா நசமுனிவேழர்” என்ற நூற்றந்தாதிப்பாசுரமுங் காண்க.

3. வண்டு வடமொழியில் சஞ்சீக மென்று பேர்பெற்றிருக்கும்; ஓரிடத்தில் தங்கியிராது; மதுவுள்ளவிடமெங்கும் பறந்து திரியுமது. அதுபோல் ஸ்வாமிதாமஸ் *ஸ்ரீங்கம் கரிசைமந்நுஜந்ரி நாக்ஷயாத்ரி வர்ஹாசனென ஸ்ரீங்கம் புருசோத்தமஞ்சபதீ நாராயணம் நதம்சம, ஸ்ரீபத்தவரவத் நியாக மதுரயோதயா கயா. புங்கரம் ஸாலக்ரமகீம் நீஷெய்ய மமதே ரமாமுஜேயம் புந்* என்றபடியே *பதியோரணித்தொழந்தொண் டர்களில் தலைவராயிருந்தார்.

4. வண்டு எந்த ஸமயத்தில் எங்குச் செல்லவேண்டுமென்று நினைத்தாலும் தட்டுத் தடங்கின்றியே புதுந்து ரமிக்கும்; ஸன்னிதியில், கர்ப்பக்ருஷங்களுள் ளும் எம்பெருமான் திருமுடிமீதும் தாராளமாகப் புகக் காணுகின்றோம். அதுபோல, * பின்னிட்ட சடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் துன்னிட்டுப் புகவிய * என்னும்படி திருவாசல்களிலே ஸைலாபரானவர்கள் நிறைந்து தலை நுழைக்கவாண்டுகூடாடி நெருக்க, * மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலை மற்றுமுவந்திருநான் * என்னும்படி யவதரித்தருளின எம்பெருமானார் கோயில் திருமலை பொருமாங்கோயில் முதலான எந்த திவ்யதேசங்களிலும் தடையும் சங்கையுமொன்று மின்றிக்கே அதிகாரச் செல்வத்துடனே உள்ளே புதுந்து * ஒழிவில் காலமெல்லா முடனும் மன்னி வாழ்விலா வடிமை செய்து வாழ்ந்தவர் காண்மின்.

5. வண்டு சோலைகளிலேயே சுழலமிடும்; எம்பெருமானார்தாமும் * அரா மஞ்ஞந்தவரங்கம் * * சிந்து பூமதி புத்தருவேங்கடம் * * விரையாப்பொழில் வேங்கடம் * என்னும்படியாகச் சோலைகளிலேயே சுழலமிட்டவர். இப்படி மற்றும்பல பொருத்தங்களும் காண்க....

28. இராமாநுசரும் ஆண்டாளும்

நாடு நகரமும் நன்கறிய எங்கும் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்ற ஆண்டாளின் வாழ்த்திருநாமத்தில் “பெரும்புதூர் மாமுனிக்குப் பின்னாளுள் வாழியே” என்றுள்ளது. இதனால், பெரியாழ்வார் திருமகளாரான சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் எம்பெருமானார்க்குத் திருநங்கையாரென்று தெரியவருகின்றது. பெரியாழ்வாருடைய காலத்திற்குள் எம்பெருமானார் காலத்திற்கும் இடையே எவ்வளவோ காலவ்யாவதாந முள்ளதென்பதை உலகமறியும். ஆண்டாள்குதம்பின் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் கடந்தபிறகு அவதரித்தவரான எம்பெருமானார் அவ்வாண்டாள்க்குத் திருத்தமையானாக எப்படியிருக்க முடியும்? என்கிற சங்கை ஸம்பந்தமாய் இ.தி.ஹாஸ விசேஷ மறியாதவர்களுக்குத் தோன்றக்கூடியது. அவ்விதிஹாஸமறிந்தவர்களுக்கு இந்த சங்கை தோன்ற நியாயமில்லை. அவ்விதிஹாஸத்தை இங்குச் சுருக்கமாக வரைகின்றோம்; — எம்பெருமானார் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் உபயவேதாந்தக் க்ரந்த காலக்ஷேபம் நிர்வஹித்தருளுகிற நாளிலே நாச்சியார் திருமொழி காலக்ஷேபம் நடவாநிற்க, அதில் * நானு நனும் பொழில் மாநிருந் சோலை நம்பிக்கு நான், நானுதா லில் வெண்ணைய வாய் நேர்ந்து பராவிலைத்தேன், நானுதா நிறைந்த அக்கார வடிசில் சொன்னேன், ஏறுதிருவுடையான் இன்று வந்திவை கொள்ளங் கொலோ * [9 — 6] என்கிற பாசரத்தின் பொருளை விவரித்தருளுகையில் “திருமாலி நஞ் சோலையழகர்க்கு நானு தடாநிறைந்த வெண்ணையும் அக்காரவடிசிலும் ஸமர்ப்பிக்க ஆண்டாள் மனோரதத்துப் பாசரம் பாடினாள்; அதை நாம் அநுஷ்டாநபர்யவஸாயியாக நிறைவேற்றி வைப்போம்” என்று கோஷ்டியிலே யருளிச்செய்து உடனே ஸகல சிஷ்யர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு மதுரைக் கெழுத்தருளி அங்கே ஸம்பாநங்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு திருமாலிருந் சோலைக்கெழுத்தருளிப் பாசரப்படியே நிறைவேற்றி வைத்து அழகுநாயா பேரருளைப் பெற்று மகிழ்ந்து, அங்குதின்றும் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலே ஆண்டாளையும் மங்களாசாஸனம் செய்துவருவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அங்கேற வெழுத்தருளி ஸன்னிதிக்குள் செல்லுகையில் ஆண்டாள் ஆனந்தம் புரித்து அச்சாவதார ஸமாதியைக் கடந்து எதிர்கொண்டு வந்து “எம் அண்ணாநீ” என்று சோதிவாய் திறந்தருளிச் செய்து ஆரத் தழுவியருளினாள். தான் மனோரதித்து வாரிகமாக

சொல்லி வைத்ததை ஸ்வாமி ஸாக்ஷாத்தாக நிறைவேற்றிவைத்தபடியினால், தங்கை மனோரதித்ததைத் தமையனார் நிறைவேற்றிவைக்கிற கணக்கிலே யானதாகக்கொண்டு ஆண்டாள் இங்ஙனம் கூறியது மிகவும் பொருத்தமானது. அன்று முதலாக எம்பெருமானார்க்கு அண்ணலென்கிற ப்ரஸித்தியும் ஆண்டாளுக்குப் *பெரும்புதூர் மாமுனிக்குப் பின்னாளென்கிற ப்ரஸித்தியுமுண்டாயிற்று.

இவ்விஷயம் ஆண்டாளுடைய அருளிச்செயலாலும் நன்கு நாட்டப்படுகின்றது. திருப்பாவையிலும் நாச்சியார் திருமொழியிலும் பல பாசுரங்களில் ஆண்டாள் எம்பெருமானாருடைய பெருமைகளை உள்ளுறைபொருள்வகையில் ஆச்சரியமாக வெளியிட்டருளியிருக்கின்றமையைக் க்ரமேண நிரூபிப்போம். மேலே விவரித்த இதிலாஸ விசேஷத்தினால் ஆண்டாள் எம்பெருமானார்க்குப் பின்னாளாக ஆய்விட்டாலும் உண்மையில் நெடுநாளைக்கு முன்னே அவதரித்திருந்து, எம்பெருமானாருடைய விஷயமொன்றையும் அறியாத்ருந்தவளான அந்த ஆண்டாளுடைய திருவாக்கில் மிகவும் பிற்பட்டவரான ஸ்வாமியினுடைய விஷயங்கள் எப்படி வரமுடியும்? இது ஸம்பாவிதமாக இல்லையே; ஏதோ அபிநிவேசத்தினால் ஏறிட்டுச் சொல்லுகிறதாக இருக்குமேயல்லது உண்மையாய் ஆண்டாள் திருவுள்ளம்பற்றிப் பேசினதாக விருக்குமோ? என்று சில சங்கிக்கக்கூடும். இதற்கு இங்ங் யுத்தமான பரிஹாரமளிக்கின்றோம். அறிவிக்காண நமக்கும் அறிவிற் சிறந்த பெரியார்க்குமுள்ள நெடுவாசியை மறக்கலாகாது; இன்று நேற்று நடந்த விஷயங்களைக்கூட நாம் உள்ளபடியறிந்து உரைக்க சக்தியற்றவர்களாயிருக்கின்றோம். அஜ்ஞாநமும் அந்யதாஜ்ஞானமும் ஸம்சயமும் மறப்புமே வடிவெடுத்திருக்கிற நமக்கு இது ஸஹஜமே, அறிவற்சிறந்த முன்னோர்களையும் நம்மைப்போலவே நினைத்துவிடலாமா? அதீதநியங்களான விஷயங்களையும் பல்வாடிமான்டுகளுக்குப் பிறகு நிகழப்போகும் விஷயங்களையும் கையில்வந்து நெல்லிக் கனியாகக் கண்டறிந்து கூறுமாற்றல் நிராபியவர்களன்றோ ஆண்டாள் போல்வார். இதனை பவபூதிமஹாகவி உத்தரராம சரித நாடகத்தில் ***வெளிகாநாம் ஹி னாதாநாம் அத்தம் வாகதுவத்ததே, விஷ்ணும் புநாத்யநாம் வாஸம் அத்தோநுநாவதி*** என்கிற ச்லோகத்தினால் தெளியவுரைத்தார். [இதன் கருத்தாவது— ஏதாவது ஒரு விஷயம் நடந்துவிட்டதேயானால் அப்படி நடந்ததைச் சொல்லவல்லவர்கள் லௌகிக ஸாதுக்கள்; மஹாவிஷ்ணுபர்களான முன்னோர்கள் தங்கள் வாக்கினால் வது சொல்லி வைத்தாலும் அது பிற்காலத்தில் அப்படியே நடந்து தீருமென்பதாம்.] முராரி மஹாத்மியும் அநர்க்கராகவ நாடகத்தில் ***ந்நாதமய ந்துஷ்டமாத ப்ரமுஷித காலத்வ விப்ரகிஷேஷ, விஷயேஷ வந்ஷ்டகாதம் ஸ்வபீநா மதி: க்ரமதே*** என்று சொல்லி வைத்தார். ஐஞாநத்ருஷ்டிப்பரவ முள்ளவர்களின் புத்தியானது எந்த தேரத்திலும் எந்த காலத்திலும் நடக்கக்கூடிய எப்படியாட்ட விஷயங்களையும் க்ரஹிக்க வல்லது— என்பது இந்த ச்லோகத்தின் தாற்பரியம். இவற்றுக்கெல்லாம் சிகரமாக ஆளவந்தாரருளிச் செய்த ஸ்ரீ ஸூக்தி ரத்தம்— ***விதயச்சுவதிகாள் ந்வநீய கம்பீர மதோநு ஸாரீன:*** என்பது இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் அரிய பெரிய பொருளை வியாக்கியாயங்களிற் கண்டு கொள்க. ஆகவே பிற்காலத்தவையான விஷயங்கள் முன்னமே ஆண்டாளுக்கு எப்படித் தெரியும்? என்கிற சங்கைக்கு அவகாச லேசமுமில்லை யென்க.

இனி ப்ரக்ருத விஷயத்தில் சொல்லுவோம்: ஆண்டாள் திருப்பாவையில் பாசுரத்தோறும் தம் அலாணரான எம்பெருமானாருடைய பெருமைகளைப் பொழிந்திருக்கின்றமையை நாம் விரிவுக்கு அஞ்சாமல் வெளியிட்டிருக்கின்றோம். இப்போது அதில் நான்காவது பாசுரமான ***ஆழிமழைக்கன்னு*** என்கிற பாசுரத்தை யெடுத்துக் கொண்டு நிரூபணம் செய்கின்றோம்.

இப்பாசுரம் மார்கழி நீராட்ட நோன்பு நோற்கப் புகுந்த ஆய்ச்சிகள் மழைத் தெய்வத்தை நோக்கி மழை பெய்யக் கட்டினாயிடுவதாக அமைக்கப்பட்டது. இது மேலெழுந்த பொருள். ஏனென்னில்; முதற்பாட்டில் “நீராடப் போதுவீர்! போது மிளே நேரிழையீர்!” என்று அழைத்தவர்களுக்கு மெய்யாக நீராடப் போவதே உத்தேசம்மானால் இவர்களெல்லாருங்கூடி ஒரு பொய்கைக் கரைக்குச் சென்றிருக்க வேண்டுமல்லவா? அப்படி ஒரு நீர் நிலைக்குச் சென்றதாகக் காணவில்லையே; எல்லாருத் திரண்டு கண்ணபிரானுடைய ஸன்னிதானத்திற்குச் சென்று நித்ய கைங்கர்யத்தை வேண்டி அவ்வளவோடு தங்கள் நோன்பு தலைக்கட்டினதாகக் கூறி முடித்திருப்பதால் *நீராடப் போதுவீர்* என்றதும் *நாங்களும் மார்கழி நீராட உலகினில் பெய்திடாய்* என்றதும் அந்யாபதேசமாகவே சொல்லப்பட்டதாம். இவற்றின் தாற்பரியம் அதுவன்று, உள்ளுறை பொருள் வேறுதான் என்று எளிதில் நிர்ணயிக்கத்தட்டில்லை. பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூருவாசாரியர்கள் உள்ளுறை பொருளைக் குருகுல வாஸம்பண்ணியே கேட்டுணர வேணும்ென்ற திருவுள்ளத்தினால் பெரும்பாலும் அதைத் தொடாமலே மேலெழுந்த பொருளையே இனிமைப்படுத்தி வியாக்கியானித் தருளியுள்ளார்கள். நாமும் அப்படி மறைத்து வைக்க முடியாமல், ருசியுள்ள ஆஸ்திகர்களுக்கு ருசியோடு வெளியிடப் பரப்பாத மாகிறது. ஸ்ரீராமாயணம் கதைப்போக்கில் ஒருவிதமான பொருளைக் கொண்ட தாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் தேசிகன் *தும்போதக தசேந்திரியாநந்.....* இத்யாதி ச்லோகத்தினால் சிறந்ததொரு தத்வார்த்தத்தை உள்ளுறை பொருளாகக் கூறியிருக்கிறாரன்றோ. அதுகொண்டு நாம் கதைப் போக்கான பொருளைத் தள்ளிவிடுவதில்லையே. கதைப்பொருளையே ப்ரகாசமாக அநுபவித்து தத்துவப்பொருளை ரஹஸ்யமாக அநுபவிக்கிறோம். அதுபோலவே இத்திருப்பாவையிலும் இரண்டு வகையான அநுபவமும் ந்யாய்யமாகும் *ஆழி மழைக்கண்ணா* என்கிற இப்பாசுரத்தினால் எம்பெருமானாரை விளித்து, தேவரீர் உபய வேதாந்தப்ரவர்த்தகாசார்ய ரென்கிற விருது பொவிய உபய வேதாந்தப் பொருள். களையும் ஸர்வலோகோஜ்ஜ்வலனமாம்படி வர்ஷிக்க ஹேணுமென்று பிரார்த்திப்பதோ நியமிப்பதோ செய்யப்படுகிறதென்று உணர்க. இதற்குச் சாரமான விவரணம் காணீர்; —

[ஆழிமழைக் கண்ணா! =] ஆழிமழைக்கு அண்ணா! என்று பிரித்துக்கொள்க. பெரும்பூதார் மாமுனிக்குப் பின்னானவளான ஆண்டாள் தனது திருத்தமையானாரை அண்ணாவென்று விளிக்கப்ராப்தமேயன்றோ. ஆழிமழைக்கு அண்ணா! நீ ஒன்றும் வகையேயில்லை. உதில் மழையானது அநுகூலமாகவும் காணப்படுகிறது, பிரதிகூலமாகவும் காணப்படுகிறது. அதுபோல இரண்டு வகையான மழை வேதாந்த நூல்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பிரதிகூலமான மழையை ஆளவந்தார் அருளிச் செய்துள்ளார்; அநுகூலமான மழையைத் திருக்கச்சிநம்பிகளும் கூரத்தாழ்வானும் கூறியுள்ளார்கள். எங்ஙனெயென்னில்; ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் (49) *அவிவேக கந்தந்த திங்கே பஹுதா ஸத்தந்ததுக்கவர்ஷினி, பகவத் பவநுத்தே* என்று அருளிச் செய்தது பிரதிகூலமான மழையைப்பற்றி. [அவிவேகமாகிற மட்டி மூடி இருண்டுக்கிடக்கிற கைசகையுடையதும், பலவிதமாக இடைவிடாமல் பெருகு கின்ற துக்கங்களை வர்ஷித்துக் கொண்டிருப்பதுமான ஸம்ஸாரமாகிற வர்ஷா காலத்தில் தாம் சருக்கி விழுவதாகக் கூறியுள்ளார்.] இனி அநுகூலமான மழையைப் பற்றித் திருக்கச்சிநம்பிகள் தேவராஜாஷ்டகத்தில் *தேவராஜ தயாவிந்தோ! தேவ தேவ! ஜகத்பதே!, நவதக்ஷணஸ்தாவித்து விசி விக்ஷேபகரை; கருண்ய மாருதாநிதை: சீதபரமிஷ்டச மாம்* என்று கூறினார். இதனால் பகவத் கடாசுஷாம்ருத வர்ஷாதாரைகளைச் சொன்ன

படி. கூரத்தாழ்வானும் வரதராஜஸ்தவத்தில் * தாபத்யீமயதவாநல தஸ்யமாநம்..... ஹந்தீச ! த்ருஷ்ட்யம்ருத வ்ருஷ்டியாபஜேதா : * என்ற ச்லோகத்தினால் அந்த அனுகூல வ்ருஷ்டியையே அருளிச் செய்துள்ளார். ஆக இங்ஙனம் நிரூபிக்கப்பட்டவற்றில் பிரதிசூலமான ஸம்ஸாரதுக்க வ்ருஷ்டியைப் போக்கி அனுகூலமான பகவத்கடா க்ஷாம்ருத வ்ருஷ்டியைப் பெறுவிக்கும் விஷயத்தில் எம் அண்ணரான உடையவரே! நீர் நன்றாகக் கைகொடுக்கவேணும் என்றபடி.

ஒன்றும் கைகரவேல்— ஸம்ஸாரிகளுக்கும் கை கொடுக்கவேணும், ஸர்வேச்வர னுக்கும் கை கொடுக்கவேணும் என்றதாக ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிகிறது. * குானக்கை தா * என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்த கணக்கிலேயும் * மக்தாந் உத்தராதே லோகாந் கருண் யாத் சாஸ்த்ர பானிநா * என்று மஹர்ஷிகள் கூறின கணக்கிலேயும் ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கை கொடுப்பது ஸஹஜம்; ஸர்வேச்வரனுக்கு இவர் கை கொடுக்கையாவது என் ? என்னில்; இதை தேசிகன் யதிராஜஸப்ததியில் வெகு அழகாக அருளிச் செய்மிந் காண்டின்;—(ச்லோ 33) * குத்ருஷ்டி குஹநாநிகே நிபாதத: பர்ப்ரஹ்மண: காந்ரஹி விசுஷ்ணே ஜயதி லக்ஷ்மணேயம் முதி: * என்றும். குத்ருஷ்டிகள் மாயக்கோலாஹலங்கள் பண்ணின வாரே அவற்றைப் பரிஹரிக்க வல்லார் ஆருமில்லாமையாலே எம்பெருமான் அத: பாதாளத்திலே விழுந்திட்டானும்; அப்படிப்பட்டவனைக் கை தூக்கிப் பிடித் தெடுத்த வராம் எம்பெருமானார். ஆகவே, ஸம்ஸாரிகளுக்குப்போலே ஸர்வேச்வரனுக்கும் கை கொடுத்தவர் ஸ்வாமி—என்னத்தட்டில்கை.

ஆழிமழைக்கண்ணு! என்றது—மழையைக் கண்ணிலேயுடையவரே! என்றபடியு மாம். * ஆழிவாத தீத நேத்ராமய: * என்றும், * வண்ணொன்னிப் பேராறு போல்வருங் கண்ண நீர் கொண்டு அரங்கன்கோயில் திருமுற்றம் பேரூ செய் தொடைட் * என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே பகவத்குண சேஷ்டதங்களை நினைந்து கண்ணுங் கண்ணீர் மாயிருப்பவரே! என்றபடி. அன்றிக்கே, ஆழிமழைக்கண்ணு! என்றது மறைத்தெய்வமே! [அகாவது மேகமே!] என்றதேயாய் * குணத்திகத் தொண்டல் இராமா நுஜன் * என்ற நூற்றந்தாதிப் பாசரப்படியே உலகமறிந்த மேகமான எம்பெருமானுரைச் சொன்ன தாகவுமாம். இவ்வாண்டாளே நாச்சியார் திருமொழியில் மேகவிநிதா தாக அமைத் ததறின * விண்ணிலே மேலாப்பு விரித்தாற்போல் மேகங்கள் * என்ற பதிகத்திலே எம்பெருமானாரையே மேகமாக விளித்ததாய் மிகவுட்பொருத்தமாக அடுத்தபடி நிரூபிக்கப் போகிறோமாதலால் இங்கு மேகமே! என்றழைப்பதாகவைத்து உரை செய் வதிஷ்டர் குறையில்லை. எனினும் “ஆழிமழைக்கு அண்ணு!” என்று பிரித்து அண்ணாக உரைப்பதே இந்த வியாஸத்திற்கு உரிந்திலையாதும்.

அண்ணு! நீ ஒன்றும் கைகரவேல்=உமக்கு முற்பட்ட ஆளவந்தார் முதலான ஆசாரி யர்கள் பலரும் * ஓராண்வழியாய் உபதேசித்தார் முன்னே * என்கிறபடியே தங்களுடைய ஓள தார்யத்தைமறைத்துப்போந்தார்கள்; நீர் அப்படி மறைத்திட்டாமல் * ஏராவிரதிராசரின்னருளால் பாருலகலாசையுடையோர்க் கெல்லாம் ஆரியர்கள்! கூறு மென்று பேசி வார்ப்பறுத்தார் பின் * என்னும்படியாக உம்முடைய ஓளதார் யத்தை நாடுநகாமுர் நன்கறிய விளங்கச்செய்யக்கடவீர்.

ஆழியுள் புக்கு முகத்து கொடு=ஆழியாவது ஸமுத்ரம். * நிம்மத்தய ச்ருதிநாகராத் * என்னப்பட்ட வடமொழி வேதக்கடலென்ன, * நமாய்ஹம் த்ராவிட வேத ஸாகம் * என்னப்பட்ட தமிழ்வேதக்கடலென்ன—ஆத்ய உபா வேதக் கடலென்னுள்ளும் அவகாஷித்து அவற்றிலுள்ள அர்த்த விசேஷங்களைக் கொள்ளுகொண்டு என்றபடி. “ஆழியில் புக்கு” என்னுமல் “ஆழி உள் புக்கு” என்னையாலே ஸ்வாமி பெயர் பெற்றமாவைச் சாஸ்த்ரக் கடல்களில் மேலொடுத்த நோக்கின்றிக்கே மிகவும் ஆழ்ந்த

நோக்குடையவராய், கடலினுள்ளே புதுந்து மணி மாணிக் கங்களைக் கொண்டு வருவாரைப் போலே சீரிய பொருள்களைக் கொணர்ந்து வர்ஷித்தவரென்பது விளங்கும். ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் முகப்பில் “பராசர்ய வசஸ்ஸுதாம் உபநிஷத் துத்தாயி ரந்யேத்தத்தாம்-பெனம: பிப்து அந்ஷம்” என்று ஸ்வாமி தாமே யருளிச் செய்திருக்கையாலே “ஆழியுள்புக்கு” என்பதற்கு இங்கு விவரிக்கப்பட்ட பொருள் அவர் தர்மமுடைய திருவுள்ளத்திலு முறைந்ததே யென்று கொள்ளத்தகும்.

ஆதித்து — கர்ஜித்து என்றபடி. எம்மற்றம் கர்ஜிக்குமாபோலே கர்ஜித்துக் கொண்டனரே ஸ்வாமி தாம் அர்த்தங்களை வர்ஷித்தது. ஏறி — * பஜதி யதிபதௌ பத்ரவேதம் திரிவேதம் * என்று யதிராஜஸப்ததியில் பணித்தபடியே சீரிய சங்காசனத்தின்மீதேறி என்றபடி. அன்றியோ, திருக்கோட்டிபூர் நம்பி பக்கலிலே நிதி யாகப்பெற்ற அர்த்த விசேஷங்களை அங்கூறிலே கோவிலில் மேல்தளத்திலே ஏறி வர்ஷித்தாரே; அதுதன்னை ஸுசிப்பிக்கின்றது என்னலாம்.

ஊழிமுதல்வனுநவம்போல் மெய் கறுத்து = இதனால் ஸ்வாமியினுடைய அவதார றஹஸ்யம் ஸுசிப்பிக்கப்படுகிறது. ஸ்வாமி தாம் திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதாரமாகையாலே * துத்தோதந்வத் தவளமதுரம் சுத்த ஸத்வைகாநுபம் ரூபம் யஸ்ய ஸ்புடயதிதராம் யம் பணிந்தராவதாரம் * என்கிறபடியே பாலன்ன திருமேனியையுடையராயிருப்பர். அப்படியிருக்கச்செய்தேயும் * தேவபிரானுடைக் கரிய கோலத் திருவுருவைத் தம்முள்ளோயடக்கியிருக்கையாலே அந்த நீலமேனியின் நிழலிட்டாலே ஸ்வாமி திருமேனியும் * முடிவில்லதோரெழில் நீலமேனியாகவே அடியார்களுக்கு ஸேவைஸாதிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறது. பட்டர் ஸ்ரீரங்க விமானத்தை வருணிக்கும்போது ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (45) அபி பணிபதி பாவாத் சுப்ரம் அந்தச் சயாலோர் மாதக ஸுகுமாரை: ரங்கபித் துர் மயுகை: ஸகலஜலதி பாநச்யாம ஜீபுதஜைத்ரம் புலகயதி விமானம் பாவநம் லோசநே ந: * என்றருளிச் செய்தார். இந்தச் சலோகத்தின் கருத்தாவது — திருவனந்தாழ்வானே ஸ்ரீரங்க விமானமாக வடிவெடுத்திருப்பதனால் அத்திருவனந்தாழ்வானுடைய நிறம் வெளுத்ததாகையினாலே இவ்விமானம் வெண்ணிறமுடையதேயாயினும் உள்ளே திருக்கண் வளர்ந்தருளா நின்ற காளமேகத்திருவுருவரான பெரிய பெருமாவையுடைய திருமேனியின் நிழலிட்டாலே கறுத்துத் தோன்றுகின்றது என்கை. போஜசம்பூ என்கிற சம்பூ ராமாயணத்தில் (பாலகாண்டம் — 23) * க்ஷிராம்போதேர் ஜடரம டிரேதா தேஹபாஸாம் ப்ரதோதஹ: காலோந் மீலத் குவலயதளாத்வைத மபாத யந்தம் * என்று கூறியுள்ளதும் இவ்விடத்திற்கு மிகப்பொருத்தமாக நினைக்கத் தக்கது. ஆக, எம் அண்ணரே! நி பால்போன்ற திருமேனியோடு பிறந்திருந்தாலும் * முந்நீர்ஞாலம் படைத்த எம்முகில்வண்ணனை ஊழிமுதல்வனது திருவுருவை உள்ளேயடக்கிக்கொண்டு தத்ஸாதாரியத்தைப் பெற்றிருப்பி் என்றாயிற்று.

பாழியத்தோளுடைப் பற்பதாபன் கையிளாழிபோல்மன்னி வலம்புரிபோல் தின்றதித்த— இதனாலும் அவதாரஹஸ்யமே ஸுசித்தமாகிறது. இராமாநுஜ நூற்றந்தாதியில் (33) * அனையார்கமலத்தலர்மகள் கேழ்வன் கையாழி யென்னும் படையோடு * என்கிற பாசுரத்தினாலும், யதிராஜஸப்ததியில் * ப்ரதயந் விமதேஷு திஷ்ண பாவம் * என்றச் சலோகத்தில் * வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முாரே: * என்றதனாலும் ஸ்வாமி பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் திருவவதாரபூதர் என்பதும் பேசப்பட்டிருக்கையாலே அவ்விஷயமும் இங்குத் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. மேலே காட்டிய நூற்றந்தாதிப் பாசுரத்தில் “கையாழி யென்னும் படையோடு” என்று திரு

வாழியை முள்ளே சொல்லி “புணையாப்புரிசங்கமும்” என்று திருச்சங்கை முள்ளிலே சொல்லிவிடுக்கிறாடிக்குச் சேர இங்கும் பரத்யாஹாரந்யாயத்தாலே “கையிராழிபோல் — வலம்புரிபோல்” என்று அருளிச் செய்யப்பட்டதென்று கொள்க.

இதற்கு மற்றொருபடியாகவுள் கருத்துரைக்கலாம்; திருவாரியார்புவான் விரோதிக நள்ளாவிடமிங்குந் சென்று வியாபித்து *காசிசிபிலோஷ* (ஸூதர்சந சதகம்) என்பது முதலான ச்லோகங்களிலும், *கீழல்கிலகரர்களைக் கிழங்கிருந்து கிளராமே ஆழிவிடுத்து அவருடைய கருவாழ்த்தவாழிப்பன்* என்பது முதலான பாசரங்களிலும் சொல்லுபிறபடியே விரோதி நிஸநங்களைப் பண்ணிவருவதுபோல ஸ்வாமிதாமும் பாஷண்டசார்வாக ஹைந பௌத்தமயாராதி ப்ரபுருதினான பாஷ்யங்களும் குத்ருஷ்டிகளுமுள்ள விடங்காலைங்கு மொழந்தருளிக் கொடிய தர்க்கசுரம்விட்டு வென்று வந்தபடியைச் சொல்லுகின்றதாக. *அருளார்திநச் பக்காத்தால் அகல்விசார்புநிலைநும் இருளார்க்கினை கெடச் செங்கோல் தடவுதிர* (திருவிருத்தம்) என்கிறபடியே திருவாரியார்புவான் உபய விபுதி நிர்வாஹகண யிருப்பதுபோல ஸ்வாமிதாமும் “உபய விபுதியையும் தம் கையிலேயுடையவர்” என்பதே பொருளாக “உபயவி” என்று திருநாமம் பெற்றிருக்கும் பரிசம் இங்கு அருஸந்திக்கத்தக்கது.

வலம்புரிபோல் நின்று அதிர்ந்து — பாசரப் போர்த் தொடக்கத்தில் *படை போர் புக்கு முழங்குமப் பாசர சன்னிபம்* என்றபடியே சங்கு முழங்க, அவ்வொலி கேட்ட எதிரிகள் யாவரும் *ஈகோஷோ தார்த்தாஷ்டாணம் ஹுதுநயாநி வ்யதாரயத்* என்கிறபடியே தடல் துழறிச் செத்ததுபோல ஸ்வாமியின் திருமிடற்றோசை கேட்ட வாறே *தற்கர்சமணகும் சாக்கியப் பேய்களநர் தார்க்கண யோன் சொல்கற்ற சோம்பரும் துரிபவாதரும் நானமறையும் நிற்கக் குறும்பு சொநீரகும் மாண்டன ராதலால் இப்பெருமையைத் தெரிவிக்கின்றதென்க அன்றியும் *உண்பது சொல்லில் உலகாந்தான் வாயமுதம், காப்படை கொள்ளல் கல்வண்ணன் கைத்தலத்தே* என்று இவ்வாண்டான் தாமே அருளிப்பெய்தபடியே எம்பெருமானுடைய திருக்கைத்தலத்தை ஒரு தொடிப்பெய்தும் விட்டு அகலாதேயிருந்து அமுத முண்டுகளிக் துர் சங்குபோலே *தவயர் அர்த்தா நஸுத்தாதேந ஸஹ ஸதா ஏவம் வக்தா யாவச் சரீரபாதம் அத்தரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ* என்று திருவரங்கச் சொல்லுருடைய திருவநன் பெற்று அப்பெருமான் பரிஸரத்திலேயே ஜிணை பிரியாதிருந்து தூயவமுதைப் பருகிப் பருகி மகிழ்க்கவர் நம் ஸ்வாமி — என்பது மிங்குத் தெரிவிக்கப்பட்டதாகும்.

தாழாதே சாங்கரதைத்த ராமாரபோல் பெய்திடாய், வாழப் பெய்திடாய் = என்று இரண்டு வாய்பாத்தமாகக் கொள்ளவேண்டும். பெய்யுப் மணியிரறலே நன்மையும் விளைவதுண்டு. நீமையும் விளைவதுண்டு. சிலர்க்கு நலமையாகும், சிலர்க்குத் தீமையாகும். *தவம் விக்ரதி ப்ரஸுத்ய ஸ்வே பக்ஷிநா த்ரும: அஸ்மக மர்க்க வ்யாஷாணம் ப்ரவ பத்ரேஷ* ஸம்சய: என்பது ப்ரஸித்தமான ஸுபாஷிதம். *நீர்காலத்து எருக் கிலம்பழவிலை போல் விழ்வேனை* என்று ஆண்டாள்தாணுமருளிச் செய்தாள். அதுபோல ஸ்வாமியின் தவ்ய ப்ரஸுத்தி வர்ஷங்கவாலே வாழ்ந்துபோவாரு முண்டு. மாய்த்து போவாருமுண்டு. *நாரணனைக் காட்டிய வேதம் களிப் புற்றது, தென் குருகைவள்ளல் வாட்டமிலாவண்டமிழ் மறைவாழ்ந்தது* என்று அமுதனார் பாரித்தாடியே உபயவேதங்களும் தத்ரவிரணிகளும் வாழ்த்து ரோக, *நாட்டிய நீர்ச்சமயங்கள் மாண்டன* என்றபடியே புலையுமாகிநின்ற புத்தொடு

சமணமெல்லாம் பாறியொழித்தனவன்றோ. சார்ங்கமுதைத்தசரமழையானது அஸுர ராகுஷஸ்களை அடியறுத்தொழித்ததுபோல * அரக்கரார் போல்வாரான பாலைய நஞ்ஞஷ்டிகளை ஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸரத்திவரஷம் மாயத் தொழித்தது. * தம் தந்தையர் சத்தஹந்தாரம் * என்றவுடனே * மஹாஜீனம் ஸுகாவலாம் * என்றாற்போல வீரோதிகள் வழிந்தால் கல்லார்கள் வாழப்பாப்தமாகையாலே இவ்வார் அவ்வரண்டும் தெரிவிக்கப்பட்டது. பூதபாலைய ப்ரவசநமுகத்தாலே வீரோதி நிரஸனமும் பாகவத் விஷய ப்ரவசநமுகத்தாலே ஆர்ந்த ஸமுஜ்ஜீவநமும் செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருத்தமை தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

[சாங்கமுதைத்த ராமனு] ராமழையானது சாங்கவிலில் தின்றும் தோன்றுவது இயல்பு. பாக்ருகத்தில் முன்னே பொடுத்துக் காட்டிய * அடைபார் கமலப் பாசரப்படியே ஸ்வாமிகாமே சார்ங்க வில்லாகக் கூறப்பட்டாரென்றுணர்க. அந்த நூற்றந்தாசிப் பாகரத்தில் * ஸ்வாங்கவிலியும் * என்கிற சொல்லால் ஸ்வாமியே சாங்க வில்லாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றமையறியத்தக்கது. அன்றிக்கே, * தன்னைச் சாங்கமழையோபால் புருவவட்டமழகிய * என்று ஆண்டாந்தாமே அருளிச் செய்திருக்கையாலே சார்ங்கமென்றது புருவமென்றபடி. புருவமுதைத்த சரமழையாவது — ஸ்வாமிதார் ஆழ்வானுண்டான் போல்வாரை நோக்கிப் புருவம் நெறித்துவிட்டால் உடனே அவர்கள் சரமழையோன்ற வாதங்களைச் செய்து நிற்பார்களே, அதைச் சொன்னபடியாகவுமாம்.

உலகிலில் வாய்ப் பெய்தியம் = * உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மாட்டே * என்பது தமிழர்வழக்காதல். உயர்ந்த அதிகாரிகளை வாழச் செய்தருள வேலுமென்றபடி. [தாயாதே பெய்தியம்] ஏககாலத்திலே ஆயிரக்கணக்கான நாவாதகல் மிணைந்தாலும் பின் வரவகுதிவரல்லரே ஸ்வாமிகாம். * கொண்டலையெவன்மை யோராய் குணக் தென்பிரமாமுசன் அவ்வொயில்மறையிலே சேராதவரைச் சினைப்பது அப்போதொரு சிந்தை சொந்தே * என்கிற நூற்றந்தாசிப் பாகரமும் இங்மே அதுஸந்திக்கத்தகுந்தம்.

தாங்கவிய் மகிர்ந்து மாங்குநீரட — திருப்பாவையில் மாங்குநீரடிரென்று கூறுவதற்கு உள்ளநரை பொருள் இது கேளிர்; எடமொழியிலுள்ள மாங்குநீரடம் என்கிற சொல்லே தாழில் மாங்குநீரென விதாரப்பட்டது. ம்ருகசீர்க்க நகைத்தரமும் பெண்ணாதி தியுர் கடிவந்தம் மாஸம் மாங்குநீர்க்கெனப்படும். இது உலகமறிந்த வெளிப்படையான அர்த்தம். அந்தாங்கமான அர்த்தம் எதுவினெனில்; மாங்கு — நீரடிய என்று பிரிப்பதே நோக்கு. மாங்கம் — வழி; அதாவது உபாயமென்றபடி. மாங்கமாய்தலை. உபாயங்களில் தலையானது எதுவே அதுவே மாங்க சீர்க்கென்றதாயிற்று. ஸ்ரீவசந்நஷ்டைதவ்ய சாந்த்ரத்தில் * ஆசாயாரிமாநமே உபாயங்களில் தலையாகச் சொல்லப்பட்டிருத்தலால் அதுவே மாங்கசீர்க்கென அச் சொல்லின சிந்தையாய் மாங்குநீரெனப்பட்டது. மாங்கசீர்வாவாஸுதமே மாங்குநீரட்டம். ஆசாயாரிமாநமென்கிற சிறந்த உபாயத்தை நாங்கள் கடைப்பிடித்து மகிர்ந்து வாழப்படியாக எம் அண்ணா! அநுன் செய்யவேணும் என்பதாயிற்று.

ஆண்டான் அடுத்த பிரபந்தமாகிய நாச்சியார் திருமொழியில் * கொட்டையக்கியை மூக்கரிந்த ப்ரமணாச் சொல்லும் பொய்யானால், ந னுன் பிறந்தனை பொய்யன்றே * என்ற பாகரத்தினுமாம். * நல்லென் தோழி! நாகலோரிசை நம்பார், செல்வர் பெயர் சிறுமான்! வர் நார் பொய்வதென்? வில்லிபுதுவை விட்டு சித்தர் தங்கள் நேயரை, வல்லபரிசு வநுளிப்பரேல் அது காண்டோமே * என்ற பாகரத்தினுமாம் உபாயங்களில் தலையான உபாயமாகிய ஆசாயாரிமானத்க

திலேயே தனக்கு நிஷ்டையுள்ளதென்பதை ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியிருக்கையாலே *நாங்களும் மார்கழிநீரட* என்றதற்கும் *மார்கழித் திங்கள் நீராடப் போதுவீர்!* என்றதற்கும் இதுவே உள்ளுறை பொருளாகும். மேலே யெடுத்துக் காட்டிய ஆண்டாள் பாசரங்களில் முந்திய பாசரத்தில் *நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே* என்றதன் உட்கருத்தைப் பெரியார் பக்கல் பணிந்து கேட்டறிவது.... ஆண்டாள் தனக்குண்டான ஆசார்யஸம்பந்தம் படிதுபாடாதென்பது பரமார்த்தம்.*

29. இராமாநுசரும் யதிராஜ ஸப்ததியும்

ஸ்ரீமந்திகமாந்த மஹாகுரு பணித்த யதிராஜ ஸப்ததியில் முதல் ஒன்பது ச்லோகங்கள் குருபரம்பராநுபவத்தில் சென்றன. 1. பெரிய பெருமாள் 2. பெரிய பிராட்டியார், 3. ஸேனை முதலியார், 4. நம்மாழ்வார், 5. ஸ்ரீமந்தாதமுனிகள், 6. உய்யக்கொண்டார், 7. மணக்கால் நம்பி, 8. ஆளவந்தார், 9. பெரியநம்பி-ஆக, இப்படி குருபரம்பராநுபவம் செய்து தலைக்கட்டியபின் *மீனும் ஸ்கந்தமணமுறி:* என்கிற ச்லோகம் முதலாக எம்பெருமானுருடைய குணநுபவத்திலே இறங்கியுள்ளார். மேற்குறித்த ஆரம்ப ச்லோகத்தில் ஸ்கந்தமணமுறி: என்று ஸ்வாமியின் திருநாமத்தை வ்யபதேசித்தபடியினால், ஸ்வாமிக்கு அமைந்த ராமாநுசர் என்னுந் திருநாமம், தசரதாத்மஜனான ஸ்ரீராமனுடைய தம்பியாகிய இளையபெருமானாக குறிக்கொண்டதாமென்று விளக்கப்பட்டதாயிற்று. ராமாநுஜனென்கிற திருநாமம். 'செம்பொற் கழலடிச் செல்வா பலதேவா!' என்னப்பட்ட நம்பிமூத்தபிரானென்னும் பலராமனுடைய தம்பியான கண்ணனையும் சொல்லக்கடவ தென்பது முகுந்த மாலையில் *ஹோமாநுஜ ஹே ஜகத்தாயதிரே ஹேயுண்டீகாஷ* என்கிற ஸுப்பரஸித்தமான ச்லோகத்தினால் அனைவருமறிந்ததேயாம். ஆகவே ஸ்வாமிக்கு அமைந்த ராமாநுஜரென்னுந் திருநாமம் கண்ணிரானைக் குறிக்கொண்டதாகவும் கொள்வதற்கு இடமிருப்பதால், கண்ணிரானாகத் தம் ராமாநுஜர்க்குமுள்ள ஒற்றுமையை முன்னம் ஒரு வ்யாஸத்தில் நாம் பதினாறு வகையாக விவரித்து நிரூபித்திருக்கின்றோம். அது, சரிதரப்போத்தில் உள்ளுறை பொருள்வகை பென்கிற ஸ்வாபதேசார்த்த முறையில் நிரூபிக்கப்பட்ட ஸாய்ம்யம். வேதாந்த தேசிகன் யதிராஜ ஸப்ததியில் சப்த ச்லேஷ வகையினால் நிரூபித்தான ஸாய்ம்யம் சுண்டு விவரிக்கப்படுகிறது. அந்த ச்லோகம் வருமாறு: —

“சமிதோதய சங்கராதி கர்வ: ஸ்வபவத் உத்தந்தபாதவயங்கர:,”

அவரோபிதவத் ச்ருதேயார்த்தாத் நபு ராமாநுஜன் ஈஷ ஸூய:”

இந்த ச்லோகத்தில் மூன்று வகைகளினால் கண்ணிரானுக்கும் எம்பெருமானுக்கும் ஸாய்ம்யம், வடமொழி வல்லுநர்க்கு மிகவும் ரஸிக்கக்கூடிய ச்லேஷாலங்கார மர்யாதையினால் [சிலேடை யலாயில்] அநுரிச்செய்யப்பட்டிருள்ளது. பல பொருள்படச் சொல்லுவது ச்லேஷம் [சிலேடை] எனப்படும். அது அபங்க ச்லேஷமென்றும் ஸபங்க ச்லேஷமென்றும் இருவகைப்படும். பதங்களை யொடித்துப் பொருள்கொள்ள வேண்டாமல் நானூற்ற பதங்களையிட்டுப் பல பொருள்களைப் பெறுவிப்பதானது அபங்க ச்லேஷமெனப்படும். அப்படியல்லாமல், பதங்களை யொடித்துப் பல பொருள்கொள்ளுமாறு ப்ரபோகம் செய்வதானது ஸபங்க ச்லேஷமெனப்படும். இப்போது நாமெடுத்துக்கொண்ட *சமிதோதய* என்னும் யதிராஜ ஸப்ததி ச்லோக ரத்தத்தில் முதலிரண்டு பாதங்களில் அபங்க ச்லேஷம்; மூன்றாவது பாதத்தில் மாத்ரம் ஸபங்க ச்லேஷம்.

இனி, ச்லோகத்தின் கருத்து விவரிக்கப்படுகிறது. [1. சமிதோதய சங்கராதி கர்வ:] இது கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் பொதுவான விசேஷணம். 'சங்கரன் முதலானருடைய செருக்கை யடக்கினவர்' என்பது இதன் பொருள். கண்ணபிரான் பரமாகப் பொருள்கொள்ளும்போது சங்கரன் என்பதற்குச் சிவபிரா எனன்று அர்த்தம். ஆதிபதத்தினால் அப்பிரானைச் சேர்ந்த கார்த்திகையான் கரிமுகத்தான் முதலானாரை [ஸுப்ராஹ்மண்ய விநாயகாதிகளைக்] கொள்வது. கண்ணபிரான் பாணஸூர யுத்தத்தில் சங்கரன் முதலானருடைய செருக்கை யடக்கினது இதிஹாஸ புராண ப்ரஸித்தம். உடையவர் * சங்கர பாக்கர யாதவபாட்ட ப்ரபாகரர் தங்கள் மதஞ் சாய்வுற * என்றும் * கா சங்கா சங்கராநே: * என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஆதிசங்கரகுரு ப்ரப்ருதிகளான புறமதத் தவர்களின் செருக்கைப் போக்கினவர் என்பது சரித்ர ப்ரஸித்தம். ஆகவே இந்த விசேஷணம் கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் ஸாம்யத்தை நிரூபித்ததாயிற்று.

கண்ணபிரான் சங்கராதிகளின் செருக்கையடக்கின வரலாறு இங்குச் சுருங்க எழுதப்படுகின்றது. பரிசுக்ரவர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிறந்த பாணஸூர எனப்பான் ஒருகால் நடராஜனான சிவபெருமானுடைய நடனத்திற்குப் பொருத்த மாகத் தாளம் போட்டான்; அதனால் மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்ட சிவபெருமான் அந்த ஸந்தோஷாதிசயத்தினால் அந்தப் பாணஸூரனுக்கு ஆயிரங் கைகளை வரப் ப்ரஸாத மாகத் தந்து, தானும் தன் பரிவாரங்களும் அவனது பட்டணத்தைக் காவல் செய்துகொண்டிருக்கும்படியான அநுக்ரஹமும் செய்தருளினன். அந்தப் பாணஸூரனுக்கு உஷையென்று ஒரு மகள் இருந்தாள். அவள் ஒரு நாள் ஒரு பரமஸுந்தரான புருஷனோடு தான் கூடியிருந்ததாகக் கணக்கண்டு, தன் உயிர்த் தோழியான சித்ரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்தாள். அவள் உலகிலுள்ள பல ஸுந்தர புருஷர்களின் வடிவங்களைச் சித்ரத்தில் எழுதிக்காட்ட, க்ருஷ்ண னுடைய பௌதாளும் ப்ரத்யும்நனது புத்ரனுமாகிய அநிருத்தனே தன்னோடு கூடியிருந்தனாக உஷை சுட்டிக்காட்டி, அவனைப் பெறுவதற்கு உபாயஞ் செய்ய வேண்டுமென்று அத்தோழியை வேண்டினாள். அவள் தன் யோகவித்யை மஹிமை யினால் த்வாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து அந்தப் புரத்திலேவிட, உஷை அவனோடு போகங்களை யநுபவித்து வந்தாள். இச்செய்தி யைக் காவலாளராலறிந்த அந்தப் பாணன் தன் சேனையுடன் அநிருத்தனைப் போதிர்ந்து மாயையினால் பொருது நாகாஸ்தரத்தினால் கட்டிப் போட்டிருந்தான். த்வாரகையிலே அநிருத்தனைக் காணாமல் யாதவர்களெல்லாருங் கலங்கியிருந்த போது, நாரத முனிவனால் செய்தியுணரப்பெற்ற ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான், கருடா ரூடனாய்ப் பலராமன் முதலானாரோடுங்கூட பாணபுரமாகிய சோணிதபுரத்திற் கெழுந்தருளும்போதே, அங்கு அருகில் காவல் காத்துக்கொண்டிருந்த சிவபிரா னது ப்ரமத கணங்கள் எதிர்த்துவர, அவர்களை யெல்லா மழித்து, பின்பு சிவபெருமானு லேவப்பட்டதொரு ஜ்வரதேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலை களுமுள்ளதாய் வந்து பாணனைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுப் போர்புரிய, அதனையும் துரத்தி பாணஸூரனது கோட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டு காத்திருந்த சிவபிரா னது அநுசரர்களான அக்நிதேவர்கள் ஐவரையும் நாசஞ் செய்து, பாணஸூரனோடு போர் செய்யத் தொடங்குகையில், அவனுக்குப் பக்கபலமாகச் சிவபெருமானும் ஸுப்ராஹ்மண்யன் முதலான பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப் போராட, கண்ணன் தான் ஜ்ஞம்பணஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகித்துச் சிவன் ஒன்றுஞ் செய்ய மாட்டாமல் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்து போம்படி செய்து, ஸுப்ராஹ்மண்யனையும் கணபதியையும் ஹுங்காரங்களால் ஒறுத்து ஓட்டி, பின்னர்

சக்ராயுதத்தை யெடுத்துப் ப்ரயோகித்து அப்பாணனது ஆயிரந் தோள்களையும் தாரைதாரையாய் உதிர் மொழுக அறுத்து அவனுயிரையும் சிதைப்பதாக விருக்கையில், பரமசிவன் அருகில் வந்து வணங்கி பலவாறு ப்ரார்த்தித்ததனால் சிவ பஜனஞ் செய்தார்க்குப் பலன் கைமேல் கண்டதாக இருக்கட்டு மென்றெண்ணிய கண்ணபிரான் நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் அவனை விட்டருளினான் என்பதாம். எம்பெருமானார் சங்கராதி கர்வசமநம் பண்ணினது, ஸ்ரீபாஷ்யாதி க்ரந்த ரசநயினாலும், அத்வைதி ப்ரபஞ்சிகளை வாகார்போரில் வென்று ஆட்படுத்திக் கொண்டதனாலும் என்றுணர்க. இவ்விஷயம் மேலே மூன்றாவது பாதத்தின் விவரணத்தினாலும் விளங்கும். [2. ஸ்வபலாத் உத்த்ருதயாதவப்ரகாச:] கண்ண பிரான் பரமான அர்த்தத்தில், யாதவர்களின் ப்ரகாசம் யாயாதி சபயத்தினால் மங்கிக் கிடக்கையில், “கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மக்நமயுத்திரிஷ்யதி” என்கிறபடியே அந்த ப்ரகாசத்தைத் தனது வலிமையினால் புந்ருதயாசய செய்தவன் என்று கொள்ளக்கடவது. யதுகுலத்திலே பிறந்து யாதவர்களை விளக்கமுறச் சொப்பருளி னவன் கண்ணபிரான் என்க. உடையவர்பரமான அர்த்தத்தில், ‘யாதவப்ரகாச’ என்று முழுச்சொல்லாகக்கொண்டு, அப்பெயர்ப்புணர் மாயாவாதி குருவைத் தம்முடைய க்ருபாபலத்தினால் உத்திரிப்பித்தவர் என்று கொள்க. முதலில் தமக்கு உபாத்யாயராயிருந்த யாதவப்ரகாசரையும் தமக்கு அடிமைப்படுத்திக்கொள்ளும் படியான ப்ரபாவமுடையவர் எம்பெருமானார் என்க இவ்வரலாறு உடையவர் சரிதையில் விரிவாகக் காணத்தக்கது. [3. அவரோதிவாத் ச்ருதே: அபார்த்தாத்] ‘அபார்த்தாத் ச்ருதே: அவரோதிவாத்’ என்று அந்வயம். இதில் ஸபங்க ச்லேஷ முள்ளது. அபார்த்தாத் எனனும் பதம், (அ+பார்த்தாத், என்றும் (அப+அர்த்தாத்) என்றும் பிரியும், பார்த்த நென்று அர்ஜுனனைச் சொல்லி, பார்த்த னல்லாத [அர்ஜுன விரோதிகளான] துர்யோதநாதிகளை அபார்த்தாதினென்று சொல்லுவதாகக் கண்ணன்பரமான அர்த்தத்தில் கொள்ளவேண்டும். ச்ருதி யென்று கீர்த்திக்கும் பெயர்; வேதத்திற்கும் பெயர். கண்ணபிரான் அபார்த்தாதினான துர்யோதநாதிகளைக் கீர்த்தியிலிருந்து கீழேயிறக்கிவிட்டான்; பாண்டவபகஷபாதியாயிருந்து *மலைபுராதோள் மன்னவரும் மரதரும் மற்றும் பலர் தலைய தாற்றுவரும் பட்டபிரியச்செய்து அவர்களைக் கீர்த்தியிலுந்தவர்களாகச் செய்தானென்றபடி. ஸ்வாமி ராமாநுஜரோ வென்னில்; [ச்ருதே: அபார்த்தாத் அவரோதிவாத்] இதர மதஸ் தர்கள் வேதங்களுக்குச் செய்த அபார்த்தங்களை ஸமீர்ப்பாத்த ப்ரதீசுநத்தினால் நிரஸித்தருளினவர். ஆனதுபற்றியே *சரீதோதய சங்கராதி கர்வாச முதக் பாதத்தில் கூறப்பட்டாரென்று உணர்க.

இனி, ச்ருதியின் அபார்த்தங்களை எம்பெருமானார் நிரஸித்தருளின விதம் விவரிக்கப்படுகிறது: — “அவரோதிவாத் ச்ருதேரபார்த்தாத்” என்கிற மூன்றாவது பாதத்தினால் ஸ்ரீராமா நுஜர் வேதத்திற்குப் பிறிற் கூறிய அபார்த்தங்களைத் தள்ளி உண்மைப் பொருள்களை யுரைத்த நான்குதாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ‘எந்த ச்ருதி வாக்யத்திற்கு எவ்விதமாகப்பிரி ஏவாத பொருளைக் கூறின?’ அங்கு எம்பெருமானார் எவ்விதமான அர்த்தங்கூறியருளின?’ என்பதைத் தெரிவிக்க, சுண்டு ஒரு விஷயத்தை யெடுத்துக்கொண்டு விவரிக்கின்றோம்: —

உபநிஷத்துக்களில் சில வாக்யங்களில் ஒரு தத்வமே உள்ளதாகவும் பல தத்வங்கள் இல்லை யென்பதாகவும் பேசப்பட்டுள்ளது. *நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந* என்பது ஒரு ச்ருதி வாக்யம். ‘ந நேஹ நாநா அஸ்தி கிஞ்சந’ என்று பதம் பிரியும். இஹ நாநா கிஞ்சந நாஸ்தி — இவ்வுலகில் பல்வென்று சொல்லக்கூடியது எதுவுமில்லை என்பது இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் பொருள். “ஓகமேவ அதிவித்யம்” என்கிற மற்றொரு

ச்ருதி வாக்க்யமும் மேற்கூறிய பொருளை (அதாவது: பல தத்வங்கள் கிடையா; ஒரே தத்வந்தான்னுள்ளது என்னும் பொருளை)த் தீட்டப்படுத்யுள்வது. இப்படிப் பல வாக்க்யங்கள் உபநிஷத்துக்களில் உள்ளனவென்று வைத்துக்கொள்ளோம்.

அந்த உபநிஷத்துக்களிலேயே மற்றுந் சிலவிடங்களில் பல தத்வங்கள் உள்ளனவென்று காட்டுகின்ற வாக்க்யங்களையும் காணுதின்றோம்; அப்படிப்பட்ட வாக்க்யங்களில் சிலவற்றை சுண்டிடுத்துக் காட்டுவோம்: —

(1) * ஊரம் மரூதாம் அநூதாஊரம் ஹ: ஊராத்மாநொ ஈதே தேவ ஏக: * இது ஒரு ச்ருதி வாக்க்யம். இதனால் அசேதநப் பொருளும் சேதநப் பொருளும் இவ்விரண்டுக்கும் இறைவனுன ஒரு பகவானும் ஆக மூன்று தத்வங்களுள்ளனவாகச் சொல்லப்படுகிறது. (2) * த்நாஜ்ஞோ த்வவ்யா வீச தீசேன * - இதுவும் ஒரு ச்ருதி வாக்க்யம். இதனாலும் ஒரே தத்வமல்ல, வெவ்வேறுபட்ட தத்வங்களுண்டு என்பது காட்டப்படுகிறது. (3) * த்வா ஸாந்நு ஸயஜா ஸகாயா ஸமாதம் வ்ருக்ஷம் பக்ஷஸ்வயாதே, தயோரய: பிப்பலம் ஸ்வது அத்தி அதந்தந்தயோ அம்சாகரீதி. * - இதுவும் அப்படிப்பட்ட மற்றொரு ச்ருதி வாக்க்யம். இரண்டு பாகங்கள் ஒன்றோடொன்று இணங்கிக்கொண்டு ஒரு வ்ருக்ஷத்தில் (அசேதநமான சரீரத்தில்) அணைந்துகிடக்கின்றன வென்றும், அவ்விரண்டு பறவைகளுள் ஒரு பறவையானது (ஜீவாத்மா) புண்பாடப்படுபதும் பலன்களை இனிதாக உண்டு களிக்கின்றதென்றும், மற்றொரு பறவையாலது (பரமாத்மா) ஒன்றும் உண்ணாமல் மிக விளங்குகின்றதென்றும் இந்த ச்ருதி வாக்க்யத்தினால் கூறப்படுகின்றது. இதனால் சேதந - அசேதந ஈசுவரர்களாகிற மூன்று தத்வங்களுள்ளனவென்பது தெளிவாக விளங்கிற்று. இப்படிப்பட்ட ச்ருதி வாக்க்யங்களும் உபநிஷத்துக்களில் பலவுள்ளனவென்று வைத்துக்கொள்ளோம்.

பல தத்வங்கள் கிடையா; ஒரே தத்வந்தான்னுள்ளதென்று கூறுவதாக முதலில் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ச்ருதி வாக்க்யங்களானவை அபேத ச்ருதி என வழங்கப்பெறும்; அத்வைத ச்ருதி யென்பதும் மறு பெயர். பிறகு, பல தத்வங்களுள்ளன வென்று கூறுவதாக எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ச்ருதி வாக்க்யங்களானவை ப்ரத ச்ருதி அல்லது த்வைத ச்ருதியென்று வழங்கப்பெறும். இவை ஒன்றோடொன்று முரண்படுகிற வார்த்தைகளாக இருக்கின்றன. 'பல தத்வங்கள் கிடையா; ஒன்றேதான்' என்று ஓரிடத்திற் சொல்லுவதும், பல தத்வங்களுண்டு என்று பிறிதோரிடத்தில் விவரித்துக் காட்டிக் கூறுவதும் பரஸ்பரம் முரண்பட்டதே யன்றோ? ஒன்றுதான் தத்வம் என்று சொல்லிவிட்டால், பல தத்வங்களுள்ளனவாகச் சொல்வது கூடாது; பல தத்வங்கள் உண்டென்றால் ஒன்றே தத்வமென்பது பொருந்தாது; ஆகவே முரண்பாடு முதலிக்கப்பட்டதாயிற்று.

“வேதநால் ஓதுகின்றதுண்டையல்லதில்லை மற்றுரைக்கிலே” என்ற திருமழிசையாழ்வார் திருவாக்கின்படி யதார்த்தமே யுரைக்கவல்ல உபநிஷத்துக்கள் பரஸ்பர விருத்தமாகவோ அஸங்கதமாகவோ சொல்லப்பட்டாலொன்றால், மேலே யெடுத்துக்காட்டின ச்ருதி வாக்க்யங்களை முரண்பாடு சிந்திப்பின் மீயே ஸங்கதமாகப்பொருத்த விடுகிற வழி என்ன? என்பது ஆராயப்படவேண்டும். பரிசங்கரா சார்பா ஸ்வாமிகள், ஒரு தத்வமே யுள்ளதென்று ஓதுகின்ற (அத்வைத ச்ருதி)களாக நாம் மேலே எடுத்துக்காட்டிய) அபேத ச்ருதிகளை முக்யமாகக் கொண்டு ஒன்றேதான் தத்வமென்று நிர்வஹிக்கார்கள். பல தத்வங்களுண்டு நோக்கின்ற (த்வைத ச்ருதி)களாக நாம் மேலே யெடுத்துக்காட்டிய) ப்ரத ச்ருதிகளை ஒன்றோடு ஒளபசாரிகமாக நிர்வஹிக்கவொன்றும் அவர்கள் கருதினார்கள். சேதநப் பொருள்களும் அசேதநப் பொருள்களுமுள்ளனவாகத் தோன்றுவது மாயையின் தோற்றமே

யாதலால், அப்படிப்பட்ட தோற்றத்தை நோக்காகக்கொண்டு பேத ச்ருதிகள் அவதரித்ததாக நிர்வஹித்துவிடலாமென்பது இவ்வத்வைதிகளின் கருத்து. ஆகவே த்வைத ச்ருதிகளைத் தள்ளி அத்வைத ச்ருதிகளையே முக்யமாகக் கொண்டபடியால், இவர்கள் அத்வைதிகளென்று வழங்கப்படுகிறார்கள். பேதம் மாயைத்தோற்றம் என்கிறார்களாதலால் அவர்கள் மாயாவாதிகளென்றும் வழங்கப்படுகிறார்கள்.

ஸ்ரீமத் ஆனந்த தீர்த்த ஸ்வாமிகள் த்வைத ச்ருதிகளான பேத ச்ருதிகளை முக்யமாகக்கொண்டு அத்வைத ச்ருதிகளை ஒளபசாரிகமாக நிர்வஹிக்கலாமென்று கருதுகின்றார்களாதலால், அவர்கள் (மத்வாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள்) த்வைதிகள் என வழங்கப்படுகிறார்கள்.

ஆக, மேற்கூறிய (அத்வைதம் த்வைதம் என்கிற) இரண்டு ஸம்ப்ரதாயங்கள் இவ்வொருவகையான உபநிஷத் வாக்யங்கள் ஒதுக்கப்பட்டு, ஒருவகையான உபநிஷத் வாக்யங்களே முக்யமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன வென்பது தேறுகின்றது. சித்து அசித்து ஈச்வரன் என மூன்று தத்வங்கள் ஸத்யமாகவுள்ளன வென்கிற அர்த்தம் ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகட்கும் அவரைச் சார்ந்தவர்கட்கும் உடன்பாடன்று. ஒரே தத்வந்தா னுள்ளது என்கிற அர்த்தம் ஸ்ரீ மத்வாசார்ய ஸ்வாமிகட்கும் அவரைச் சார்ந்தவர்கட்கும் உடன்பாடன்று.

அத்வைதிகள் சில ச்ருதி வாக்யங்களைத் தள்ளவும், த்வைதிகள் சில ச்ருதி வாக்யங்களைத் தள்ளவும் நேர்ந்திருக்கின்றதென்பதை இதுவரையில் விவரித்தோமானோம். இனி, ஒரு ச்ருதிவாக்யத்தையும் தள்ளாமல் உபநிஷத் வாக்யங்களெல்லாவற்றையுமே ஸமரஸப்படுத்தி ஒன்றையுமொதுக்காமல் மிகவும் பொருத்தமாகவே நிர்வஹித்தருளினவர்கள் நம் பூருவாசாரியர்கள். அவர்களில் தலைவர் பகவத் ராமாநுஜர். ஒரே தத்வந்தா னுள்ளது என்று தெரிவிக்கிற ச்ருதிவாக்யங்களையும், பல தத்வங்களுண்டு என்று தெரிவிக்கிற ச்ருதிவாக்யங்களையும் எப்படிப் பொருந்தவிட முடியுமென்னில்: நம் பேராசிரியர் எப்படிப் பொருந்த விட்டிருக்கிறாரென்பது இனி உபபாதிக்கப்படுகிறது.

உலகத்தில் ஒரு வஸ்துவைப் பல வென்றும் ஒன்றே என்றும் சொல்வதற்குப் பொருத்தமுண்டு. உதாஹரணமாக, ஒரு கடிகாரத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம்; அஃது ஒன்று பலவா? என்று கேட்டால், கையில் ஒரு கடிகாரமே உள்ளதாகையால் ஒன்றே என்று சொல்வோம் ஆனால் அதை நாம் ஊன்றிப் பார்க்குங்கால், அதில் பலபல வஸ்துக்கள் அவயவங்களாக (உறுப்புகளாகச்) சேர்ந்திருப்பது புலப்படாமற் போகாது. பல அவயவங்களோடுங்கூடிய அவயவியான வஸ்து ஒன்றே என்று ஏற்படுமேயல்லது, ஒரு வஸ்துவுக்கு மேல் வேறொரு வஸ்துவே இதில் கிடையாதென்று சொல்வதாக ஒருகாலும் ஏற்படாது. இப்படி கடிகாரமென்கிற ஒரு வஸ்துவே யல்ல; உலகிற் காணும் எந்த வஸ்துவை யெடுத்துக் கொண்டு பார்த்தாலும், இப்படி ஒரு விதத்தில் ஐக்யமும் மற்றொரு விதத்தில் அநேகத்வமும் தோன்றியே தீரும். படுக்கை, தலையணை, வண்டி, வீடு முதலிய ஒவ்வொரு வஸ்துவும் ஸ்தூலத்ருஷ்டியில் ஒரே வஸ்துவாகவும், உறுப்புக்களை உற்றுக் காணுமிடத்துப் பல வஸ்துக்களாகவும் கொள்ளப்படுவது அநுபவஸித்தம்.

நம்மையே யெடுத்துக்கொள்வோம். 'ராமாநுஜனென்பவன் ஒருவன்' என்று சொல்கிறோம். 'செவி வாய் கண் மூக்கு முதலான பல உறுப்புகளோடு கூடிய ஆத்மாவாகிய அந்த வ்யக்தி ஒருவன்' என்று சொன்னதாகத் தேறுமேயல்லது, அவனிடத்தில் பல வஸ்துக்கள் இல்லை என்று சொன்னதாகத் தேறமாட்டாதன்றோ? இன்னமுமொன்று பாருங்கள். ராமாநுஜன் சிவப்பாயிருக்கிறான்' என்றும்,

‘ராமாநுஜன் மேதாவியாயிருக்கிறான்’ என்று வழங்கி வருகிறோம். இவ்விரண்டு வாக்குகளிலும் ‘ராமாநுஜன்’ என்கிற சொல் உள்ளது. சிவப்பாயிருக்கிற இன்னும்போது ராமாநுஜன் என்ற சொல்லானது சரீரத்தை நோக்கியது; மேதாவியாயிருக்கிற இன்னும்போது அந்தச் சொல் ஆத்மாவை நோக்கியது. ஏன்? சிவப்பு நிறம் சரீரத்திற்கு ஏற்குமேயல்லது ஆத்மாவுக்கு ஏலாது. மேதாவித்வம் (அதாவது: அறிவுடைமை) ஆத்மாவுக்கு ஏற்குமேயல்லது, சரீரத்திற்கு ஏலாது. அகவே, ஒரே பாதம் சில ஸமயங்களில் ஆத்மாவைக் குறிப்பதாயும் சில ஸமயங்களில் உறுப்பைக் குறிப்பதாயும் தேறுகின்றதென்பது தெற்றென விளங்கிற்று.

இனி, நாம் முன்னே காட்டிய பேத ச்ருதிகளையும் அபேத ச்ருதிகளையும் மெடுத்துக் கொள்வோம். சித்து அத்து ஈசுவரனை மூன்று தத்வங்களின் னவாகச் சொல்லுகிற ச்ருதி வாக்யங்கள் (பேத ச்ருதிகளானவை), உண்மையாக அப்படிப்பட்ட மூன்று பொருள்களும்பொருளாகச் சொல்லுகின்றனவாதலால் பொருந்தும். ஒன்றேயுள்ளது என்று சொல்லுகிற ச்ருதி வாக்யங்கள் (அபேத ச்ருதிகளானவை), சேதந அசேதநப் பொருள்களை சரீரமாகக் கொண்டு பரம்பொருள் ஒன்றே என்ற உண்மையைக் காட்டுகின்றனவாதலால் இவையும் பொருந்தும். இப்படி ஸமந்வயப்படுத்திக் காட்டுவதற்குத் துணைபுரியும் ச்ருதி வாக்யங்கள், ‘யஸ்ய ப்ருதிநீ சரீரம்.....யஸ்ய ஆத்மா சரீரம்’ இத்தயாதிக உள்வைகளாம். இவை சரீர சரீரிபாவத்தை விளக்கவல்ல வாக்யங்களாகும். பேதத்தையும் அபேதத்தையும் பொருந்த விடுகிற வாக்யங்களாதலால் கடக் ச்ருதி பென்றும் வழங்கப்பெறு மிவை. இப்படிப்பட்ட ச்ருதி வாக்யங்களில் த்வைதிகளும் அத்வைதிகளும் கண் செலுத்தாமையினாலேயே, அவர்கள் ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களையும் ஸமஸ்பாதிக்க அவகாசமில்லை யாயிற்று. நம்முடைய ஸம்பந்தாயத்திற்கு இந்த யுகாதிபிப் பதா ப்ரவர்த்தகரான நம்மாழ்வார் தமது திருவாய்மொழியில் ‘உடனமிசை ஷயிரெனக் கரந் தெய்தம்’ என்கிற அருமருந்தன்ன ஸ்ரீ ஸூக்தியினால் சரீராத்மாவைத்தெரிநிபாகக் காட்டி யாருளிப்படியால், ஸ்ரீமந், ராதமுனிகள் ஆளவந்தார் வர்பெருமானார் முதலான நம் ஆசார்ய சீகாமணிகள் அந்தத் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்தியையே பின்பற்றி ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களையும் ஸமஸமாசரிவதறிக்க வல்லவர்களாயினர். அப்படிப்பட்ட ஆசார்யர்களில் தலைவரான ஸ்வாமி ஸ்ரீ ராமாநுஜரைப்பற்றி ‘அவரோர்த்வாத் ச்ருதே: அபார்த்தாத்’ என்று கூறுபது மிகப் பொருத்தமானதென்று உணரத்தக்கது. அக, இந்த வ்யாஸத்தினால் விசிஷ்டாத்வைதக் கொள்கையை விளக்கமாக விவரித்தோ மாதேவர். இவ்வர்த்தங்களைமேல்வர் ஸாரமாகவும் சுருக்கமாகவும் தெஞ்சிற் பதியா வைத்துக்கொள்ள வேதசிகள் தாமே ஸங்கல்பஸூரியோதயத்தில் பணித்த சலோகம்.

“மதோ பேதம் தத்வெவ்விரபதி பேதச்சுதிதோ
விசுவநக்யாத் ஐயச்சுதிந் ச ஸார்த்தா பகவதி,
இவார்த்திதள கோப்தும நீகஜகதந்த் யமயிதா
நிவே ஸங்கீர: ச்ருதிந்ரபாயி: பரவித்தே” என்பதாம்.

நம்முடைய வித்தாந்தத்திற்கு சரீராத்மாவேமே உபிரானதென்றும், அனைத் திடமாகத் தெரிந்துகொள்ளப்பெறில் எந்தமதாந்தரஸ்தர்க்களையும் என்கிற பென்று விடலாமென்றும் அவர் தாமே ரஹஸ்யத்தாய் ஸார்த்தத்தில்

“யத்யேதம் யதிவ்யபௌமகததம் வித்யாத் அவித்யாதம:
ப்ரத்யூஷம் பாத்நந்தாமத்தியயுகே கச்சித் விபச்சித்தம:
தத்வாத்ர ஐத்யுபபதி விவயத் தத்தந்மதஸ்தாபதா
ஜேவநப்ரதயந் அஹதுகதந்ரகலோச கோஸாஸுல:” என்பதாம்.

அண்ணஸ்வாமி யுபந்யாஸமாலையில்

நான்காமிதழ்

— முடியதாவது உபந்யாஸம் —

இரண்டவதாரங்களின் ஒற்றுமையநுபவம்.

(இராமபிரானுக்கும் கண்ணபிரானுக்கும் ஒற்றுமையை ஒரு கலோகத்தினால் கூறி வியாக்கியானமும் செய்யப்படுகிறது.)

நத்யா: கூலேவதீர்னோள பித்ருவசதபரித்ராயகௌ ம்ரேமவச்யோள
ஆபாஸ்பாத் வைரிநந்தக்ஷபணபடுதரௌ ப்ராப்த காத்தரயாத்ரௌ,
மோகக்ஷ்வியம்ப்ரதௌ சாமி அவரதஸஜ ஸௌஹார்த்ததத்யௌ ஸுரம்யௌ
பரம்பரே நிர்வயபேக்ஷௌ அதிமதுஜக்தி ராமக்குஷ்ணௌ நாமமி. 133.

(இந்த கலோகத்தினுள்ள பத்து விசேஷணங்களும் விவரிக்கப்படுகின்றன.)

1. நத்யா: கூலே அவதீர்னோள — இராமபிரான் ஸரபூநதிக்கரையிலும் கண்ணபிரான் யமுனையாற்றங்கரையிலும் அவதரித்தவர்கள்.

இராமபிரானுக்கும் கண்ணபிரானுக்கும் நதீதீரத்தில் அவதரிப்பதிலுள்ள குதூஹலத்தைப்பற்றி உபந்யாஸமிது. இதில் கண்ணபிரானுக்குள்ள வற்றமும் உபந்யஸிக்கப்படும். உலகத்தில் நதீதீரவாஸம் ஸமுத்ரதீரவாஸம் பர்வதாதி உத்துங்கஸ்தலவாஸம் இத்யாதிகள் பரமபாக்ய விசேஷங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன. ஸமுத்ரதீரவாஸத்திற் காட்டிலும் நதீதீரவாஸம் மிகச் சிறந்தது. ஏனென்றால், கடல் கண்ணாக காண்பதற்கு மட்டும் அழகியதாயிருக்குமேயல்லது கடல்நீரை ஒருவிதமாகவும் உபயோகப்படுகின்றன ப்ராப்தியில்லையன்றே. நதீதீரத்தம் அப்படிப்பட்டதன்றே. ஸகலவிதமான உபயோகங்களுக்குப் ப்ராப்தியுண்டே. நதீதீரவாஸம் பண்ணப்பெற்றவர்கள் பயனொடுத்துப் போயினங்களிலும் நதீதீரவாஸத்தையே கணிசிப்பர்களாயிற்று. பூநிமந்தர யணன் விரஜாதீரவாஸம்பண்ணிக் கனித்தவனாகையாலே இந்நிலவுலகத்தில் திருவவதரிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றுப் போதும் நதீதீரத்தைத் தேடுகிறாயிற்று. ஆகவேதான் ராமனாக அவதரித்தது ஸரபூநதீரத்திலும், கண்ணனாக அவதரித்தது யமுநாதீரத்திலுமாயிற்று. ஆக நதீதீரவாதார குதூஹலம் இருவர்க்கு மொக்குமென்று இவ்வகையாலே ஸாதர்மியம் கொள்ளக்கடவது. இனி இதில் கண்ணனுக்குள்ளான வற்றம் கேண்மின். இராமபிரான் ஸரபூநதீரத்தில் அவதரித்தானேனும் அவனுடைய சரித்திரத்தில் ஸரபூநஸம்பந்தலேசமும் காணப்படவில்லை. கடைசியாகத் தன்னடிச் சோதிக்கு எழுந்தருளும்போது ஸரபூநில் இரங்கினாரென்பது தவிர வேறுவிதமாக ஸரபூநிஸ்தாவம் நிகழவில்லை சக்ரவர்த்தி திருமகனாகத் திருவவதரித்தபடியாலே ராஜகுமாரர்களுக்குப் போல உஷ்ணோதகஸ்தானத்தான் இராமனுக்குக் கிடைத்திருக்கும். பரதாழ்வானைப்பற்றி இனையபருமாள் நிர்வேதத்தோடு சொல்லும்போது * அத்தயத்த ஸுகஸம்நிநுத்தன் ஸுகுமாரஸ் ஸுகோதித: , கதம் து அபரராத்ரேஷு ஸரபூநவகாஹதே.* [ஆரண். 16-30] என்றதை ஆழ்ந்து நோக்குங்கால் 'குளிர்நீரைத் தொடாமல் வெந்நீரையே ஸுகமாகவாஸித்தபரதன் உப்போது உஷ்ணோதகம் பெறுவதற்குப் ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே எப்படித்தான் ஸரபூநில் குடைந்து நீராடுகிறேன்?' என்கிற அவஸாதமும் தோன்ற நிற்கும். பரதாழ்வானுடைய விஸள குமாரியத்திற்குக் குறைந்ததன்றே இராமனுடைய ஸௌகுமாரியம் யசோதைப் பிரட்டி கண்ணனை நோக்கி 'நீ பிறந்த தருவோணமின்று' என்று நிமித்த விசேஷத்தைச் சொல்லி * காய்ச்சின நீராடு நெல்லி கடாரத்தில் பூசித்து வைத்த

கேன் * எரஃபு வெந்நீர் கஃப்சி வைத்திருப்பதாகவுற் சொல்லி, தோடவழைத்திருள். இது நைமித்திக ஸ்நானமத்தனை. சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்கு இதுதானே தித்ய ஸ்நானமாகவிருக்கும். ஆக, இராமன் வரஃபுத்தர்தில் அவதரித்தானென்பது மட்டுமே யுள்ளதென்று விவக்ஃபப்பட்டது. கண்ணனுக்கும் யமுனைக்குமுண்டான தோடர்பைப் பற்றிப் பேசப் புகுந்தாலோ வர்ஷாதம் பேசினவுற் போதாது.

கண்ணன் திருநாமமே * தூயபெருநீர் யமுனைத் குறைவென்பதாம். யமுனை யில் தீர்த்தத்திற்குத் தூய்மையை ஆசாரியர்கள் அற்புகமாக வகுநிர்சொய்கிருர்கள். அதைச் சிறிது விவரித்தாக வேண்டுமென்று; விவரிக்கிறேன். இராவணன் பஞ்ச வடியினின்று பிராட்டியை அபஹரித்தம்போது “ஹம்ஸ் காரண வா கீர்ணம் வந்தே கோதாவரீம் நதீம், க்ஷிப்ரம் ராமாய சம்ஸ தவம் ஸ்தாம ஹரதி ராவணா:” என்று கோதாவரியை நோக்கிக் கைகாப்பி ‘தாயே! இப்படி ராவணன் என்னைக் கவர்ந்து போனானென்று பெருமானுக்குச் சடக்கெனச் சொல்லுவாயாக’ என்று வேண்டிக்கொண்ட விடத்தும் ராவணபயத்தாலே சொல்லிற்றில்லை; ராவணனுடைய இருப்பிடத்திற்கும் கோதாவரிக்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமுமில்லாமையாலே அஸ்தாதே அஞ்சிற்றத்தனை. யமுனையோ வென்னில், கம்ஸன் மாளிகையின் கீழே பெருகாநின்றதாகையாலே அவனிடத்து மிகவும் அஞ்சவேண்டியதுண்டு; அப்படியிற்ற்தாம் அஞ்சாதே பகவத் விஷயத்தில் கிஞ்சித்தகரித்து ஸந்தை பெற்று ஸ்வரூபம் திறம் பெறவேணுமென்று கருதி, * யமுநாஞ்ச அதிகம்பிராம் நாநாவர்த்த ஜ்ஷா குலாம், வஸுதேவோ வஹந் க்ருஷ்ணம் ஜாநுமாத்ரோதகோ யபெய * என்னும் படி, பிறந்தவன்றே கண்ணனை வஸுதேவர் திருவாய்ப்பாடியிலே கொண்டுபோய் விடுவதற்கு அவனையெடுத்துக்கொண்டு புறப்படுகையில் அப்போது வர்ஷாகால மாகையாலே வானத்தையாவர்ப் பெருகாரின்ற யமுனை தன்னை முழங்காலளவாக வற்றுவித்து வழிதங்கது. இந்தத் தூய்மை வேறு எந்த நதிக்கும் கிடையாது. * வர்ஷாஃபதோர்ஷிஷ்டபவிந்தார வித்ரும: * என்கிறாடியே க்ருஷ்ணனும் பெண்களுமாக ஜலக்ரீடைபண்ண ஒருவர்க்கொருவர் கொப்பளித்த தீர்த்தத்தை யுணைமை யினால் வந்த பரிசுத்தியையும் கொள்ளலாம். (தூய) என்றதற்கு மேலே (பெரு) என்று சொல்லப்படுகிற பெருமையாவது — பஞ்சலக்ஷங்குடிர்பெண்களும் கண்ணனுங்குடி ஜலக்ரீடை பண்ணுவதற்கும் பெண்கள் விரஹதாயம் தீரக் குளிக் கைக்கார் போதார்படி மிக விசாலமாயிருக்கை. ஆக இத்தகைய புகழ் பெற்ற காரிற்று யமுனையாறு. மேலுங்கேளிர்; — கீதகோவிந்தா நாமார்; —

ஜயாதேவர் கீதகோவிந்தத்திற்கு மங்களாசரணம் செய்யவர் “மேனைர் மேதாமபரமவநபு: ச்யாமாஸ் தமாலத்ருமை: நக்தம் பீருரயம் த்வமேவ துதிமம் ராதே! க்ருஷ்ணம் ப்ராயா, இத்தம் நந்தநிதேசதச் சலிதமோ: ப்ரத்யத்வதஸ்ஜத்ருமம் ராதாமாதவயோர் ஜயந்தி யரதாஸ் ஸேஷ:கேஷய:” என்று பரமாத்புகமான கலோக மொன்றுபாணித்தார். கூரத்தாழ்வான் போல்வர் “தக்கீர்த்தநர் பரமபாவநம் ஆமநந்தி” என்னும்படி யானகண்ணனுடைய தூர்த்தாயிதர் வஸ்துஸ்திதியில்பரம பவித்ரமாகையாலும், கண்ணனும் * ஜய் கம் ர மே தீஸ்மி * என்னும்படி சிந்தனையாலும் மேலெடுத்த ஜயாதேவர் சலோகத்தைச் சிறிது விவரித்து அநுவிதிக்கிறேன். ஒரு நாள் திருவாய்ப்பாடியிலெல்லாரும் ஒருவிபேஷத்திற்காக கண்ணனையுங் கூட்டிக்கொண்டு நெடுந்தூரம் சென்றிருந்தார்கள். ஸூர்யாஸ்தமான வமயாஸ்யிற்று. எல்லாரும் புறப்பட்டுத் திருப்புவதற்குச் சிறிது தாமதிக்க வேண்டியிருந்தபடியால் சிறுவனான கண்ணனைத் துணைபாடி இல்லத்திற்கு அனுப்பிவிட வேணுமென்று கருதிய நந்தகோபர் தானையை நோக்கிச் சொல்லுகிறார் [மேனைர் மேதாம் அம்பரம்] ஆகாசப்பரப்பைய மேகங்கள் மூடிக்கிடக்கின்றன. இதனாலுண்டான இரட்சிக்கு

மேலே [வநபுஷ: ச்யாமா: தமாவந்ருமை:] காடெங்கும் பச்சிலை மரங்கள் அடர்ந்து இருள் மூடிக்கிடந்தது. [நக்தம் பீரு: அயம்] கண்ணனோ அஸ்தமித்தவாறே அச்சம் குடிபுதுந்திருப்பவன். | இடையில் அடியேனுடைய சிறுபேச்சு; *தொத்தார் பூங்கூழல் கன்னியொருத்தியைச் சோலைத் தடங்கொண்டு புக்கு, முத்தார் கொங்கை புணர்ந்து இராநாழிகை மூவேழு சென்றபின் யந்தாய்* என்று யசோதை சொன்னதாகப் பெரியாழ்வார் ஸாதக்கிரூர்; 'நக்தம்பீருயம்' என்று நந்தகோபர் சொன்னதாக ஜயதேவர் சொல்லுகிறார். இவற்றில் எது உண்மையோ அறியேன். | ஹே ராதே! நத் இமம் த்வமேவ க்ருணம் ப்ராயய! = அம்மா ராதாதேவீ! ஆகையினால் இவனை நீயே மனையிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடு. [இத்தம் நந்ததிதேசத் சந்தியோ: ராதாமாத வயோ:] இப்படி நந்தகோபர் தாமே கட்டளையிட, ராதையும் கண்ணனுமாய் புறப்பட்டார்கள். எப்போது மனை சேர்ந்தார்களென்னில், அது தெரியாது; [யமுநாகுலே ப்ரத்யவந்ருஜ்ஜதமம் (தயோ:) ரணகேலய: ஜயந்தி] ப்ருந்தாவனத்தில் ஸேவாகுஞ்ஜமென்று ஓரிடமுண்டு; அஃது இற்றைக்கும் ஸுரக்ஷிதமாகவுள்ளது. யமுனைக்கரை வழியிலுள்ள குஞ்ஜங்கள்தோறும் ரஹ:கேலிகள் நடந்ததாக ஜயதேவர் அநுபவிக்கிறார். பரமபக்தமணியான இவர் இதை உட்கண்ணால் காணாமல் எழுதியிருக்க முடியாது. யமுநா கூலத்திற்கு வாய்த்த பரமபாக்யமன்றோவிது ஸரபூதீரத்திற்கு இங்ஙனே ஒரு விசேஷம் ஏதேனுங் கேட்டதுண்டோ? *கூர்மழைபோல் பனிக்கு ஊதலெய்திக் கூசிறடுங்கி யமுனையாற்றில், வார்மணல் குன்றில் புலரநின்றேன் வாசுதேவா வுன்வரவு பார்த்தே* (பெருமாள் திருமொழி 6-1) என்னும்படி ஏமாற்றமடைகின்ற பாக்கியந்தான் ஸரபூதீரத்த உண்டோ? *இங்குத்தை வாழ்வை யொழிபவே போய் எழுனைக் கரைக்கென்னை யுய்த்திடுமின்* என்றும், *காளியனுச் சியில் நடம்பாய்ந்து போர்க்களமாக நிருத்தம்செய்த பொய்கைக்கரைக்கென்னை யுய்த்திடுமின்* என்றும் ஆண்டாள் சொன்னதுபோல *சரயுக்கரைக்கென்னை யுய்த்திடுமின்* என்று சொன்னாருண்டோ? *காளிந்தீரலிகாய்* என்பது தசாவதார ஸ்தோத்ர ஸ்ரீஸூக்தி. *யமுநாஸங்கிக யௌவநம் யுவாதம்* என்பது கோபாலலிம்சதி ஸ்ரீஸூக்தி. கண்ணன் திருவாய்ப்பாடியில் யமுனைக் கரையில் வளர்ந்த காலத்தில் யௌவனம் குடிபுகாமலிருக்க, இவனுடைய யௌவனத்திற்கு யமுனை எப்படி ஸாக்ஷியாகுமென்று சிலர் சங்கிப்பார்கள்; கண்ணனுடைய சைசவ பால்ய கௌமார யௌவனங்கள் ஏககாலத்திலே திருமேனியில் கலந்து பரிமாறுநிற்கும். இல்லை யாகில் *பொன்போல் மஞ்சனமாட்டி யமுதுட்டிப் போனேன் வருமளவிப்பால், வன்பாரச் சகடமிற்ச்சாடி வாடக்கிலகம் புக்கிருந்து, மின்போல் நுண்ணிடையா ளொரு கன்னியை வேற்றுருவர் செய்துவைத்த, அன்பா வுன்னை யறிந்து கொண்டேன் உனக்கஞ்ஜவன் அம்மந்தரவே* என்று யசோதையின் பாசுரமாகப் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்தது பொருந்தாதே. சகடமிற்ச்சாடியது ஒரு பிராயத்திற்குள்ளே; கண்ண! உனக்கு நான் ஸ்தந்யம் கொடுக்க அஞ்சாநின்றேனென்று சொல்லுகிற பதிகாடாகையாலே முலைப்பாலுண்பதுமாறாத பருமென்பதில் ஸந்தேஹ மில்லை. அப்போதே *வடக்கிலகம் புக்கிருந்து மின்போல் நுண்ணிடையா ளொரு கன்னியை வேற்றுருவம் செய்துவைத்தானென்றால் சைசவ பால்ய யௌவனங்கள் மும்புரியூட்டின திருமேனியென்னலாவது தவிர வேறுண்டோ? ஆக, இராமனை தரித்தவிடமான ஸரபூதீரத்திற்காட்டிலும் கண்ணனவதரித்தவிடமான யமுநா தீரம் பலவகையாலும் மேம்பட்டதென்று முதலிக்கப்பட்டதாயிற்று. ... .. *

2. பித்து வசந பரிதராயகௌ — *பிதுர் வசநநிந்தேசாத்* இத்யாதிப்படியே இராம பிரான் பித்ருவாக்யபரிபாலகனைன்பது ப்ரஸித்தம்; கண்ணனும் *உபஸம்ஹர

விச்வாத்தமந்! ரூபமேதத் சதுர்ப்புஜம் * என்கிற பித்ருவாக்யத்தை உடனே பரிபாதித்தவன்.

எம்பெருமான் திருவாதாரங்கன் செய்தருளும்போது தன்னுடைய எல்லாத் திரியம் முதலான பரதன்வகாந்திக குணங்களை அறவே விட்டிட்டு எவ்வாறும் பாபரத்தி நியத்தை உறட்டுக்கொண்டு வந்து பிறக்கிறானாகையாலே “மாக்குநீதவோ பவ. பித்ருதேவோ பவ.” இத்யாதிகளான உபநிஷதுமேதசங்களுக்குக் கட்டுப் பட்டுப் பிக்குவாக்யபரிபாலனத்தில் குதுஹலங் கொண்டு நிற்குந் தன்மை ஸ்ரீராம க்ருஷ்ணர்களிருவர்க்கு மொக்கும். ராமலக்ஷ்மண பரத சக்ருத்ரங்கள் நால்வரின் அவதாரத்திற்கு ப்ரயோஜனத்தை நிறுதிக்கப் படுத்த மர் ஆசாரிகள், நால்வரும் நான்குவிதமான தருமங்களை யனுபவித்துக் காட்ட அவதரித்தார்களென்று உண்மைகண்டு வெளிபடுகிறார்கள். * கண்ணிதுண் சிறுத்தாப்பு வியாக்கியான ப்ரவேசத்தில் இது காணத்தக்கது இளையபெருமான் முதலான மூவருடைய தரு மங்கள் சிடக்க; இராமபிரான் கைக்கொண்ட தருமம் எதுவென்றால் ‘பெரியார் சொல்லிற்றைச் சிறியார் செய்யக்கடவர்கள்’ என்றொரு ஸாமான்ய தருமமுண்டே அதுதான். இராமன் செய்த காரியங்களுக்கு ஹேது சொல்லுகின்ற வான்மீகி முனிவர் “விச்வாமித்ரஸ்ய சாஸநாத்” “பரத்வாஜஸ்ய சாஸநாத்” “அகஸ்த்யவச நாத்” “பிரதர் வசநிதேசாத்” என்றிப்படி சொல்லியிருக்கக் காண்கிறோம். மஹான்கருடைய வாக்யபரிபாலனம் ஒரு கட்டும் பித்ருவாக்ய பரிபாலனம் ஒரு கட்டும்பிரகாரத்திற்கும் இராமபிரானுடைய செய்கைகளில், இனி கண்ணபிரானுடைய செய்கைகளை யொடுத்துக் கொள்வோம்; இராமன் பிதா மூகலியவர்களின் வசனத் தைப் பரிபாலனம் கண்ணினது பக்வானை பிரத; (அதாவது) பன்னிரண்டாண்டு களுக்குமேல், கண்ணனேவெனினில் அவதரித்த ஸ்ஷணம் தொடங்கியோ. இதனைச் சிறிது விவரிக்கிறேன். கண்ணன் அவதரித்தார்போது சங்க சக்ர கதாதரனாய் அவதரித்தானென்பது ப்ரஸித்தம். உடனே தந்தையார் தாயாரான வஸுதேவ தேவகிகள் அந்த திவ்யாயுதங்களை மறைத்துக்கொள்ளமாறு வேண்டினார்கள். * ஐதோஸி தேவதேவோ! சங்கரகதாதர! திவ்யாயுதம் தேவ! ப்ரஸாதே உபஸம்ஹ * என்பது வஸுதேவ வசனம். * உபஸம்ஹர் வர்வாத்மந்! ரூபமேதத் சதுர்ப்புஜம் * என்பது தேவகியின் வசனம். இருவருடைய சொல்லையும் கர்ப்ப க்ருஹத்திலேயே பேணிவளவன் கண்ணபிரான் திவ்யாயுதங்களை மறைத்துக் கொள்ளும்படி வேண்டி னகற்கு இருவரும் ஓரோவிதமான காரணமே கூறினார். நீர் அவதரித்ததை ஆஸுர ப்ரக்ருதியான கர்ஸன் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமென்று; இதைக் கண்ணன் ஷுத்திரிகள் காணாட்டிய அபாசியமில்லை; நான் அவதரித்தேனென்பதைக் கர்ஸன் தாராளமாகத் தெரிந்து கொள்ளட்டுமே; அதனால் நமக்கு என்ன ஹானிவிளைந் திடும்? வீணாக நீங்கள் அஞ்சுவது அநுசிதம்” என்று சொல்லி, அவர்களது வசனத்தை மறுத்துவிட்டார். ஆனாலும் ‘பிறக்கும்போதே தந்தை நாயர் சொல்லிப் பேணின் பெருமை நமக்கு இருக்கவேணும்’ என்றொன்றையே சொன்னபடி கேட்ட னன். அன்றே திருவாய்ப்பாடி சென்று செந்த கண்ணபிரான் மறுபடியும் அக்ரூர ில் மதுரைக்கு அனுபந்துவப்பட்டுக் கம்ஸதைப் பண்ணாபான் பிறகு, மாதா பிதாங்களைத் தெண்ட விட்டு திற்க, அப்போது ‘தேவதாயானவன் கண்ணனை தேவாக்க.

தூற்றினால் துன்பகந்ததும் கோலத்தாபவ கோத்ததும் துபாதிபி *
கன்றிறல் விளவெற்றத்தும் காவல் களிவன் தன் பித்ததும் பதவ *
வென்றிசைர் பள்ளி நன்விளையாட்ட பகைத்ததும் அங்கென்றுள்ளபருந்தி *
ஒன்றுங்கண்டிடப் பெற்றனெனடியோன் காணுமாறிவியுண்டி வின்குளே.

என்றான். (அதாவது) கோவர்த்தநாத்தரணம், ராஸகரீடை, துடக்கூத்தாடல், வத்ஸகபித்தகேஷபம், காளியாமித்தனம் முதலாகத் திருவாய்ப்பாடியில் நடந்த லீலைகளைத் தான் கேள்விப்பட்டிருந்தவாளாகையாலே அவற்றில் ஒன்றும் தான் காணப்பெறாத வருத்தத்தைத் தெரிவித்து, அவற்றையெல்லாம் இப்போது இங்கு நான் காணும்படி செய்தருள வல்லேயெல் செய்தருளப்பா' என்று வேண்டினான். எப்படி மறுப்பன்; அம்மா! இது அஸாந்யமன்றோ என்று எப்படிச் சொல்லுவன்? 'பூதநாசகடயாமலாஜோத காளிய கோவர்த்தநாதிகள் இங்கிலீலையே! எப்படிச் செய்து காட்டுவேன்!' என்று தான் சொல்லுவனோ! ஸத்யஸங்கல்பனாகையாலே அவன் குறைதீர எல்லாம் செய்து காட்டியருளினன். இவ்வு இருக்கட்டும். திருவாய்ப்பாடியில் வாழ்ந்த காலத்தில் தாய்தந்தையர்க்கு அடங்காதவனாயிருந்தானென்று சில சரித்திரங்களினால் தோன்ற நிற்கும். *தாய்வாய்ச்சொல் கருமங் கண்டாய்* என்றும் *தாய்சொல்லுக்கொள்வது தன்மங்கண்டாய்* என்றுமுள்ள யசோதையின் வார்த்தைகளினால் கண்ணன் தாய்சொல்லைக் கேளாதவனாயிருந்தானென்று நினைக்கும்படியாயிருந்தாலும அதுவொரு பால்யவெள்ளையமாக நினைக்கத் தக்கதேயொழிய, உண்மையில் தன்னுடைய விதேயத்வத்தை எவ்வளவோ அழகாகக் காட்டியிருக்கிறனே. உலகினிடையாப்புண்டிருந்ததொன்று போதுமே; தாய் தாம்பினால் கட்டவெண்ணைதபடி தப்பித்துக்கொள்ள வல்லமையில்லாதவனோ? கட்டினகட்டை அறுத்தெறிந்து ஓடவல்லமையில்லாதவனோ? இந்தச் சரிதையிலே ஈடுபட்ட ஆழ்வான் "யம் துர்க்ஷம் ஸுமநஸோ மநஸாபி நித்யம் பந்தச்சீதம் பரமஸீ பதா ஹந்தி" என்று முன்னமருளிச்செய்து, பின்னை "தாமதா நிபந்த இத் சுச்சும தம் பவந்தம்" என்றருளிச் செய்திருி. தாய்க்கு அடங்கி நிற்பவனென்பதைக் காட்டவே யன்றோ தாமபந்தன சரித்திரமமைந்தது. ... .. *

3. ப்ரேமவச்யோ — இராமபிரான் *ம.நல்லீ தக்கதல் தன்யா நித்யம் ஹருதி ஸமர்ப்பித: * என்னும்படி பிரபு பக்கலிலே ப்ரேமவசம்வதர், கண்ண பிரான் * அணியாயச்சியர் சிந்தையுள் குழுகனார்.

ப்ரேமவச்யாத்வமாகிற குணம் இராமபிரானிடத்தில் விளங்கும்படியை முன் னம் நினைக்கிறேன். 'ப்ரியஸ்ய பாவ: - ப்ரேமா' என்று வ்யுத்பத்தியாகலால் ப்ரியனா யிருக்குத்தன்மை ப்ரேமமெனப்படும். ப்ரீதிபாத்தபூதகளையும் ப்ரீதிசுத்தகாலையும் ப்ரியனென்று வழங்குவதுண்டு. அதாவது, ப்ரீதிசெய்பவனுள் ப்ரியன், ப்ரீதியைப் பெறுபவனும் ப்ரியன் என்றாடி. ஆகவே சக்கரவர்த்தி திருமகன் பவருடைய ப்ரீதிக்குக் கொள்கலமாயிருந்ததும் பரிபிடத்தில் ப்ரீதி வாகைநீந்ததும் இங்கு நினைக்கத் தக்கதாகிறது. [ராமதீத் ராம:] ஆகையாலே தன்னுடைய திருக்குணங் களால், இஷ்டர்கள் அருஷ்டிகள் உதாஸர்கள் என்கிற வாயின்க்கே எல்லா யையும் ஆகாஷித்து அவரவர்களுடைய ப்ரீதிக்குக் கொள்கலமாயிருந்தான் இராமன். அவரவர்களைத்தனவே தான் வைத்திருந்த ப்ரீதியை உள்நா புறமு மொத்து அளவுகாந்திருந்தது. பிறரை யெடுத்துக் காட்டுகிறேன். "நிஷாதாநாய் நேதா கமிருஷதி: காரி சபீ" (தயாசதகே) என்னப்பட்ட சூவரை மட்டுர் எடுத்துக் கொள்ளுகிறேன். குறாப்பெருமாள் முதலவர். இவர் இராமபிரானிடத்தில் வைத் திருந்த ப்ரீதி அநிகமா? இவரிடத்தில் இராமபிரான் வைத்திருந்த ப்ரீதி அநிகமா? என்று பாரக்கும்மளவில் ஒன்றுக்கொன்று தோற்றிராதென்றே சொல்லவேணும். இனி ஸுக்ரீவ மஹாராஜரையும் திருவடியையுமெடுத்துக்கொண்டால் இவர்கள் விஷயமும் அப்படியேதான். ஸுக்ரீவமஹாராஜருடைய ப்ரீதியைக்கண்டறிவதற்கு நல்ல இடமென்று கேள்வி. பரமபக்திகளில் தலைவனென்று ப்ரஸித்தனாயிருந்த

விபீஷணனுடைய ஆர்த்தமிருந்து பெருமானைத் தஞ்சமாகப் பற்றவருகிறான். அப்போது ஸுக்ரீவன் செய்யவேண்டிய காரியம் ஒன்றே; அகாவது, இராமபிராஸிடத்தே வந்து 'ஸவாமிந்! இராவணனுடைய தம்பியாம்; விபீஷணனும், கால்வருடனே வந்திருக்கிறான். அவன் இவ்வடத்து க்ருபைக்குப் பாத்திரமாகவேண்டி வந்திருக்கிறான் என்று தெரிந்தது; திருவுள்ளமானபடி நியமிப்பது' என்று இவ்வளவே சொல்லியிருக்கவேண்டும். இதனைப் பி அபிக்ரஹங்கம் செய்திருக்கிறது என்பது அனைவருமறிந்தது. விபீஷணனை சித்தவதர் பண்ணவேண்டுமென்று பதைத்தான். இந்த ஸம்பரமம் எதனாலென்று ஆலோசிக்கவேண்டும். பெருமானுடைய ஆற்றலை அறியாதவனன்றே ஸுக்ரீவன். 'சொது நன்றாக அறிந்து வைத்தும் "அதிந்நேஹ: யாயங்கி" என்கிற நியாயத்தாலே தான் பெருமனிடத்தில் வைத்திருந்த அபரிமிதமான ப்ரேமபாடியாகக் கல்வியானியே இவ்வளவே ஸம்பரமித்தான். அவனிடத்தில் பெருமானை வைத்திருந்த ப்ரேமமும் அபரிமிகர். அவன் மாலையினுடைய பராக்ரமாதியங்களுக்கும் பெருமானுடைய திருமேனியின் லெளகமாயத்தையங்கண்டு இவர் வாலியை வதைக்கமாட்டா' என்று மாருத நினைத்த போது அரிய பெரிய காரியங்களைச் செய்து அளனுக்கு நம்பிக்கையையுண்டாக்கினது அவனை வட்டாமல் கைக்கொள்ள வேண்டுமென்ற ப்ரேமாதியத்தினாலன்றே. இனி சபரியினிடத்தில் பெருமானுக்கும் பெருமானிடத்தில் சபரிக்கு இருந்த ப்ரேமம் விவரிக்கப்பட வேண்டுமோ? ஆக இராமபிராஸுடைய ப்ரேமவ்யயத்வம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி இந்நிகாட்டிலும் விஞ்சியதான ப்ரேமவ்யயத்வம் கண்ணபிராஸிடத்தில் நிரூபிக்கப்படுகிறது. அன்பர்கள் பாக்கவில் கண்ணனுடைய ப்ரேமபிரவாஹங்களைப் பார்க்குமிடத்து இராமனுடைய ப்ரேமம் ஸாமாந்யமாகவன்றே தோன்றும். தன்னுடைய ப்ரேமத்தைக் கல்வெட்டும் செப்பேடும்போலே கீதாசாஸ்த்ரத்தில் நீடுழிகாலம் விளங்கும்படியாகவன்றே பொறித்துவைத்தான். *ப்ரியோ ஹி ஸ்ரூந் நோத்யர்த்தம் அஹம் ஸ சமம் ப்ரிய: * என்று கீதையிலே சொன்ன பதினொன்றாழ்த்து போதுமே. இங்கு ஸ்ரூந்: என்று விசேஷித்துச் சொல்லியிருக்கையாலே அத்தாநிகளுக்கு ப்ரியானல்லன்போலும்' என்று சங்கிக்கவாண்ணுதபடி நிறந்தவன்றே தொடங்கி இடக்கை வலக்கையறியாதாடத்து ப்ரேமத்தையே யன்றே நிரூபகமாகக் கொண்டு அனுபூதானத்தில் காட்டிப்போந்தான் தார்பினால் உரலோடு கட்டுண்டு கிடந்தானென்ற ஒரு சிறு சரிதையின் தத்துவமறிந்த கூரத்தாழ்வான் "ப்ரேமஹி அத தாமபிஹமஜ்ஞா யந்ந [அத்யாயங்கிதவே] என்றருளிச் செய்ததை நோக்கவேண்டும். *அநிறை மேய்க்க நீபோத அருமருந்தாவதறியாய்* என்று தானே சொல்லியபடி அருமருந்தான கண்ணனை ஆய்சி தாம்பினால் கட்டியடித்தானென்றால் இவையாவது நம்பமுடியுமாவென்று நினைத்த ஆழ்வான் [தாமபிஹமஜ்ஞா யந்ந] ப்ரேமத்தான் தாமமாக வடிவெடுத்திதன்கிறார் "உன்னை இளங்கன்று மேய்க்கச் சிறுகாலே பூட்டியொருப்படுத்தேன். என்னின் மனம் வலியாளாரு பெண்ணின்னை என் குட்டனே! முத்தந்தா" என்கிற பசோதைப்போட்டி கண்ணனைக் கன்றுகளின்மீதுபோகவிட்ட தற்கே வயிறு பிடிக்குமவளாயிருந்து உரலிலே கட்டியுமடிப்பாளா? இது ஸம்பாவிதம்? என்று சங்கிக்கவே நோநர். ப்ரேமமே தாமமாயிற்றென்றால் என்ன அர்த்தம்? "முத்தந்தா" என்பது ப்ரேமகாரியமேயொழிய அடிப்பதா ப்ரேமகாரியம்? என்று கேட்டால் என்ன சொல்லுவது? எங்கள் கூரத்தாழ்வான் ஸாத்தி நக்சிந்நொன்றால் இதில் எல்லாருர் ஸமாவிர்தர்களாவர்களோ? இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறேன் கேண்டின் கண்ணபிரான் தானே யசோதையை நோக்கிச் சொல்கிறான் "என்னை நான் மனமொறுண்டேகை அன்புற்று நோக்கியடித்துப் பிடித்தும் அனைவர்க்குர் காட்டிற்றினையே" என்கிறான். இது பெரியாழ்வார் திருவாக்காயிருந்தாலும், கண்ணபிரான் தானே சோதிவாய்

திறந்து பேசின பாசுரமாகவே அடியேன் திண்ணமாக வெண் ணுகின்றேன். அன்புற்று என்றது உயிரான வார்த்தை. “தாயே நான் மண்ணுண்டதே கிடையாது; மண்ணுண்டதாக நீ ஆரோபித்துப்பிடித்ததும் அடித்ததும் அன்புற்று; அனைவர்க்கும் காட்டினதும் அன்புற்று. நமது பிள்ளையின் வயிற்றிலே வையமேழமிருப்பதை எல்லாரும் காணவேனுமென்று அன்பு கொண்டு ஒவ்வொருவரையும் கூப்பிட்டு என் வாயைப் பார்க்கச் செய்தாய்; அதனால் இவன் * அண்டரண்ட பகிரண்டத் தொருமா நிலமெழுவல்லவரை முற்றுமுண்டகண்டன் என்று அவரவர்கள் தெரிந்து கொள்ளும்படி செய்தாய்; ‘இப்படிப்பட்ட பராத்பரன் இவனொருத்திக்குக் கைவழி மண்ணையிருக்கிறானே! இது என்ன ஆச்சரியம்!’ என்று அவரவர்கள் உன்னைக் கொண்டாடுவதற்காகக் கட்டியடித்தாய்த்தனை; அம்மா! நீ செய்ததெல்லாம் ப்ரேம காரியந்தான் — என்றனயிற்று கண்ணன். “கையைப் பிடித்துக் கையுரலோடென்னைக் காணவே கட்டிற்றிலையே” என்பதும் கண்ணனுடைய வார்த்தையே. இதில் (காண) என்றது — என்னுடைய ஸௌலப்பத்தை பொல்லாரும் காண என்றபடி. இதுவும் ப்ரேமத்தால் கட்டினதையே காட்டவற்று. ... *

4. ஆயல்யாத் வைரிநுந்தகூபணபநிதரெள - இராமபிரான் * நானிஜித்ய நிவர்த்ததே * என்னும்படி இளமையிலேயே வைரிகளை வென்று வெற்றிப்பற்றவன். கண்ண பிரான் தொட்டி ல்பருவமே பிடித்துத் தீர்ப்பாட்டுகளைக் கவழக்கினவன்.

இளமை தொடங்கியே வீரோதிவர்க்கங்களைக் கிழங்கெடுக்குத்தன்மையில் ஸ்ரீராமக்குணங்கரிகருவாக்கும் ஸாம்யம். இராமபிரான் விச்வாமித்ரமுனிவரால் நமது வேள்வியைக் காக்கும் பொருட்டு அழைத்துச் செல்லப்பட்ட போது இராமனுக்குப் பிராயம் பன்னிரண்டென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருள்ளது. தசரத சக்ரவர்த்தி விச்வாமித்ர முனிவரை நோக்கிச் சொன்ன வார்த்தையில் “ஊநஷோடசவ்ஷோ மே ராமோ ராஜீவ லோசந:” என்று ‘பதினாறு பிராயம் நிரம்பாதவன் இராமன்’ என்றிருக்கையாலே பதினான்கு பதினைந்து பிராயமிருக்குமப்போது என்று சிலர் நினைக்கலாயிருந்தாலும் அந்த கலோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஆர அமர விமர்சங்களைச் செய்து பன்னிரண்டு பிராயமென்று எரித்தாந்தம் செய்தருளியிருப்பது காண்க. ஆக, பெருமான் தாடகா தாடகேயாதி நிரஸநம் பண்ணத் தொடங்கினது பன்னிரண்டாவது பிராயத்திலென்றும், ராவண ஸம் ஹாரம் பண்ணித் தலைக் கட்டினது முப்பத்தெட்டாவது பிராயத்திலென்றும் நிர்ணயமாக வுள்ளது. கரதூஷணதிவதத்தில் “அஸனாயதூ!” என்கிற விருதும் பெற்றனர் பெருமான். கூத்திய ஜாதியில் திருவவதரித்த பெருமான் சத்ருநிரஸனங்களை எவ்வளவு செய்திருந்தாலும் அது வியக்கத்தக்கதன்று; இதைப்பற்றி விரிவாக எழுதவேண்டிய ஆவச்யகதையுமில்லை. கண்ணபிரானுடைய சத்ருநிரஸன படுதவர் இதிற்காட்டிலும் மிக விலகணமாயிருக்கும். பெருமான் செய்த சத்ரு நிரஸநம் பக்வரான பின்பு; கண்ணபிரான் தொட்டி ல்பருவமே பிடித்து; இது செய்து போந்ததும் அதிலும் இடைச்சாதியிலே தோன்றிக் கோபாலனென்றும் ஆயர்கோமானென்றும் பேர்பெற்றுவைத்து இது செய்ததும் இவனுக்குத் தன்னேற்றம்.

பகவத்கீதையில் அவதாரப்ரயோஜனத்தைச் சோதிவாய் திறந்து தானே பாணிக்குமிடத்து “பரித்ராணய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம். தர்மஸம்ஸ தாபநாத்நாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே” என்றருளினான். இவற்றில் ஸாது பரித்ராணந்தான் முக்கியமென்று எம்பெருமானார் திருவுள்ளப்பற்றினார். அது

அந்தரத்தகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் விசதம் பூர்வபக்ஷி பரமபுருஷனுக்கு சரீரஸம்பந்தம் கிடையாதென்று ஒரு வார்த்தையைக் கிளப்ப, அதைக் கண்டிக்கவெழுந்த பாஷ்யகாரர் விப்பாவதாரங்களில் எம்பெருமான் *இச்சாக்ருஹீதாபிமதோரு தேஹனா யிருக்கிறபடியை நிரூபித்தருளுகையில் *பரித்ராணய ஸாதூநாமித்யாதி கீதாவசனத்தை யெடுத்துக்காட்டி “ஸாதுபரித்ராணமேவ உத்தேச்யம்; ஆநுஷங்கிகஸ்து துஷ்க்ருதாம் விநாச:; ஸங்கல்பமாத்ரேணாபி ததுபபத்தே:” என்றருளிச் செய்தார். இத்தால் ஸாதுக்களை ஸம்ரக்ஷிப்பதுதான் அவதாரப்ரதானோத்தேச்யமென்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளமாகத் தேறுகின்றது. ஆனால், ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் நஞ்சீயருடைய திருவாக்காக எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருப்பதாவது, (192) “ஸ்வரன் அவதரித்துப் பண்ணின் ஆணைத் தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொருமையென்று ஜீயரருளிச் செய்வர்” என்று. இங்கு மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியான திவ்யஸூக்தி — “ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வசக்தியான ஸர்வேச்வரன் தன்னை யழியமாறி இதர ஸஜாதீயனாய் அவதரித்துக் கைதொடனாய் நின்று செய்த ஹிரண்யராவணாதி நிரஸந்ரூப அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களெல்லாம் ப்ரஹ்மலாதன் மஹர்ஷிகள் தொடக்கமான அவ்வோ பாகவத விஷயங்களில் அவ்வவர் பண்ணின் அபசாரம் ஸஹியாமையாலே யென்று ஆப்த தமரான நஞ்சீயரருளிச்செய்வரென்கை” என்பதாம். இத்தால், ஸாதுபரித்ராணம் எப்படி ஸங்கல்பஸாத்யமன்றோ அப்படியே துஷ்க்ருத் விநாசநமும் ஸங்கல்பஸாத்யமன்று என்றதாகத் தேறும். இது அந்தரத்தகரண ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தியோடு விரோதியாதோவென்று சங்கிக்க வேண்டா. *சாதுசனத்தை நலியுங் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு, ஆதியஞ்சோதியிருவை அங்குவைத் திங்குப் பிறந்த” என்றும் “மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்” என்றும் நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த பாசுரங்களில் நோக்காக இப்படியும் நிர்வஹிக்கலாயிருந்தது. இத்தகைய சத்ருநிரஸனத்தை ஸ்ரீராமாவதாரத்திற் காட்டிலும் மேம்படச் செய்தது ஸ்ரீ கிருஷ்ணாவதாரத்திலேயாம். கண்ணன் பிறந்த வன்றே தொடங்கிச் செய்துபோந்தது தன்னேற்றம். *

5. ப்ராப்தகாந்தரயாத்திரை — இராமபிரான் தண்டகாரணய யாத்திரை செய்தவன்; கண்ணபிரான் விருந்தாவன யாத்திரை செய்தவன்.

வனவாஸம் செய்ததில் ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணர்களிருவர்க்குமுள்ள ஸாம்யத்தை மூன்னம் நிரூபித்து, இதில் கண்ணனுக்குள்ள ஏற்றம் பிறகு நிரூபிக்கப்படுகிறது. இராமபிரான் தந்தையின் மனோரதப்படியும் *இச்சாமோஹி மஹாபாஹும் ரகு வீரம் மஹாபலம், கஜேந மஹதா யாந்தம் ராமம் ச்சத்ராவ்ருதாநதம் * என்ற ப்ரஜைகளின் குதூஹலத்தின்படியும் முடிபுனைந்து நாட்டையாள வெண்ணியிருக்க “ஆழிசூழலகமெல்லாம் பரதனையாள நீ போய்த், தாழிருஞ்சடைகள் தாங்கித் தாங்குந் தவமேற்கொண்டு, பூழிவெங்கான நண்ணிப் புண்ணியபுனல்களாடி, ஏழிரண்டாண்டின் வாவென்று” கைகேயியிட்ட கட்டளையின்படி பதினாலைந்து வனயாத்திரை செய்ய நேர்ந்தபடியால் ப்ராப்த காந்தார யாத்ரத்வம் இராமபிரானுக்கு ப்ரஸித்தமானது. இனி கண்ணபிரான் பாடு செல்வோம். “மதுரா நாம நகரீ புண்யா பாபஹரீ சுபா. யஸ்யாம் ஜாதோ ஜகந்நாத:” என்கிறபடியே *வள வெழுந்தவனமாட மதுரைமாதகரந்தன்னில் பிறந்துவைத்தும், நகரவாஸத்தை வெறுத்து வனவாஸம் பண்ணவேஹுமென்கிற குதூஹலங்கொண்டே ஆயர்பாடிக் கணிவிளக்காகி “கற்றுத்தூளியுடை வேடர்காணிடைக் கன்றின்டின், எற்றுக்கென்

பின்னையப் போக்கினேன் எல்லே பாவமே.” “உடையுங் கடியனலுன்று வெம்பரற்களுடைக் கடியவெங்கானிடைக் காலடிதோவக் கண்ணின்பின், கொடியே நென்பின்னையப் போக்கினேனெல்லே பாவமே” என்று தாய் வயிறெறிந்து கதறியழுர்படி கானகம்படியுலாவியுலாவினான் கண்ணன். ஆக, வனமாத்திரை ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்களிருவர்க்கு மொத்திருக்கும்படியைக் காட்டினோம். இனி வன யாத்திரையில் கண்ணபிரானுக்குண்டான ஏற்றத்தைக் காட்டுவோம். இராமபிரான் சென்று தண்டகாரண்யமானது “பொருந்தார் கைவேலுநதிபோல் பரல்பாய மெல்லடிக்கள் குருதிசோர, விரும்பாத கான்” என்று தயாரதன் தான் புலம்பிய அப்புலம்பல்பதிகத்திலுள்ளபடி மிகக் கொடிதாகவே யிருந்தது; கண்ணபிரான் சென்று விருந்தாவனமோவென்னில்; தெரிஞ்சிக் காடாயிருந்தவது, ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் (5 - 6 - 28) “ப்ருந்தாவனம் பகவதா க்ருஷ்ணோநாக்ஷிஷ்ட கர்மண, சபேந மநஸா த்யாதம் கவாம் வருத்திமபிபஸதா.” என்று கூறினபடியே கண்ண பிரான் தூய திருவுள்ளத்தினால் நினைத்தமாத்நிரத்தில் மாதகம்பர்சையழுத்தின மாநிலமென்னும்படி [உத்பந்த நவசஷ்பாட்டியம்] பசும்புற்காடாக விளங்கிற்று. இவ் வளவேயோ ப்ருந்தாவனத்தின் சிறப்பு? * ஆஸாமேஷா சாணபேஷுஷுஷாம் அஹம் ஸ்யாம் ப்ருந்தாவநே கிமபி குல்மலதௌஷதீநம், யா: தஸ்க்யஜம் ஸ்வ ஜநம் ஆர்யபதஞ்ச ஹித்வா பேஜூர் முகுந்தபதவிம் ச்ருதிர் விம்ருக்யாம். * என்றும் * பத்யு: ப்ரஜாநாமைச்வர்யம் பநுநாம் வா ந காமயோ, அஹம் கதம்போ பூயாஸம் குந்தோ வா யமுநாதடே * என்றுங் உத்தவர்போல்வார் ப்ருந்தாவனத் திலே ஏதேனுமொன்றாக ஜனிக்கப்பெறவேணுமென்றார்களே; இப்படி தண்டகா வனத்தில் பிறவியை ஆசம்ஸித்தவர்களுண்டோ? [மேலே பொந்த இரண்டு கூலோகங்களின் பொருளாவது — வேதங்களும் தேடநின்ற க்ருஷ்ணன் போன வழியையாவர் சில பெண்கள் குருஜனங்களையுமுதறித்தள்ளிப் பின் தொடர்ந்தார் களோ, அவர்களுடைய பாதரேணுவோட்டை. ஸ்மர்சமுள்ளனவாய் ப்ருந்தா வனத்திலுள்ளனவான சிறு செடிகள் கொடிகள் ஓஷதிகளால் ஏதேனுமொன்றாகப் பிறக்கவேணும். (2) ப்ரஜாபதி பசுபதிகளினுடைய ஜச்வரியத்தையுர் வேண்டேன்; * புக்ததீன்கடம்பேறி யொன்றுர். * பூவகுந்தேநிரிநுத்தியென்றும் சொல் லுநபடியே யமுனைக்கரையில் அவன் திருவடிகளால் மிதப்படுதற்கு வம்பாதல் குருந்தாதல் பிறப்பேனாகவேனுமென்கை. | ஜைதாடியொற்றிக் கூரத்தாழ்வானும் * ப்ருந்தாவநே ஸ்திரசராத்மக கீடதார்வா பர்யந்த ஜந்து பிரேப பத! யே ததாரீம், தைவாலபாமஹி ஜநிம் ஹதகாஸ் த ஏதே யாய: பதர் தவ கதா புதராச்ரயாம: * என்று நிர்வண்ணராய்ப் பேசினார். இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த வனத்திலன்றோ கண்ணபிரான் யாத்திரை செய்தது. இராமன் சென்றவனம் இத்தகைத்தேதா?... .. * * * * *

6. மோகக்ஷச்வர்யப்ரதேச - இராமபிரான் பெரியவுடை யார்க்கு மோகக்ஷச்வர்யமளித்த வன்; கண்ணபிரான் ததிபாண்டிதகளுக்களித்தவன். மோகக்ஷமாகிற ஜச்வர்ய மென்கிற பொருள் தனிர், மோகக்ஷமும் ஜச்வரியமுமென்கிற பொருளும் தகும். இராமன் ஸுகீவவிபிஷணுதிதர்க்கு கிஷ்கிந்தைதச்வர்ய லங்கைச்வர்யாதிகள் அளித்தவன். கண்ணன் குசேலாதிதகளுக்கு * கத்தேஸ்வா விந்தேசதாம் *

“மோகக்ஷச்வர்யப்ரதேச” என்கிற விசேஷணம் மோகக்ஷமாகிற ஜச்வர் யத்தை [முத்திச் செல்வத்தை] அளிப்பவர் என்றும், மோகக்ஷத்தையும் ஜச்வர்யத் தையும் அளிப்பவர் என்றும் பொருள்தரும். இருபொருளையும் அடைவே விவரிக் கிறேன். இராமபிரான் பெரிய வுடை யாரென்கிற ஜடயு மஹாராஜர்க்கு சரம

ஸம்ஸ்காரம் பண்ணுவதற்கு முன்னே “யா கதிர் யஜ்ஞசீலநாம் -ஆஹிதாக்கேநச் ச யா கதி:; அபரவர்த்தநாம் யா ச யா ச பூமிபிரதாயிநாம். மயா த்வம் ஸமநு ஜ்ஞாதோ கச்ச லோகாந் அநுத்தமாந்.” என்று சொல்லி நல்மந்தமில்லதோர் நாட்டுக்கு விடை தந்தருளினான். * அன்று சாரங்கனை வைகுந்தத்தேற்றி * என்பதுமொன்றுள்ளது. கண்ணபிரான் செய்தருளின மோக்ஷப்ரதானத்திற்கு அளவே கிடையாது. * சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூர்திம் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபினாம், நிருச் ச்வாஸதயா முக்திம் கதா அந்யா கோபகந்யகா * (ஸ்ரீவிஷ்ணுபு.) என்று விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்திலிடுபாடே உபாயமாக விடுகொடுக்கப் பெற்றான் சிந்தயந்தி; * தாயெடுத்த சிறுகோலுக்கு உடைந்தோடுமளவிலே தயிர்த்தாழியினுள்ளே தன்னை மறைத்திட்டுவைத்து ‘மோக்ஷம் தாராயி டில் காட்டிக் கொடுப்பேன்’ என்று வாய்ப்புறுத்தி விடு பெற்றான் ததிராண்டன்; ‘இதுக்கும் மோக்ஷம் தரவேணும்’ என்று அவன் நிர்ப்பந்திக்க மோக்ஷம் கொடுக்கப் பெற்றது அனனுடைய தயிர்த்தாழியும். * வேண்டடிசிலுண்ணும்போது *வென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக் கொள்ளும் பக்த விலோசனத்தில் பக்திபுரஸ்ஸரமாக அடிசில்கொண்டு வந்திட்ட ரிஷிபத்தினி களிலே ஒருத்தியை “தத்ரைகா வித்ருதா பர்த்ரா பகவந்தம் யதாச்ருதம், ஜ்ஞதோபகூஹ்ய விஜ்ஜெஹ தேஹம் கர்மநிபந்தனம்.” என்று தன்னளவில் ப்ராவண்யத்தாலே அப்போதே வீடுபெறுவித்தனன். இங்ஙனே கண்ணனுடைய மோக்ஷப்ரதானத்தைப் பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம். ஆனால் இதில் நெடு வாசியுண்டு; இராமபிரான் செய்த மோக்ஷப்ரதானத்தில் ஆக்ஷேப ஸமாதானங் கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. “* ஆத்மநம் மானுஷம் மந்யே * என்றிருந்த பெருமாள் பெரிய ஏனையார்க்கு எங்ஙனே மோக்ஷம் கொடுக்கத்தகும்?” என்கிற கேள்வியும், பரமபுருஷக்வப்ரயுக்தமான பெருமையினால் கொடுக்கவில்லை, * ஸத்த்யோந லோகாந் ஜயதி யென்ற பெருமையினால் கொடுத்ததென்ற ஸமாதான மும் அவதரித்துள்ளது. இவன் விரிவை நம்பிள்ளை வைபவத்தில் காண்பது. கண்ணபிரான் செய்த மோக்ஷப்ரதானங்களைப் பற்றி சங்கையோ பரிஹாரமோ வாய் உதிக்கவில்லை. கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்திலே * ப்ருச்சாமி கிஞ்சந யதா கில் ராகவத்யே மாயாந்ருகஸ்ய வசகோ மதுஸூத்வ மௌக்த்யாத், லீதாவிபோகவிவயோ ந ரகத்தகிஜ்ஞ:ப்ராதாஸ் ததா பரகதிம் ஹி கதம் ககாயி* என்று இராகவனை நோக்கிக் கேள்வி கேட்டாரேயொழிய, கண்ணனை நோக்கி இங்ஙனே கேட்டிலே ஆதராமனுடைய மோக்ஷப்ரதானத்திற்காட்டிலும் கண்ணனுடைய மோக்ஷப்ரதானம் வீறுபெற்றதாயிற்று.

இனி ஜர்வர்ப்ரதானத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம். இராமபிரான் * கொங்கைகளை அணிசொற்கொண்டு குவையத்துங்கக் கரியும் பரியுமிராச்சியமும் எங்கும் பரதற்குள் * என்கிறபடியே அயோத்யைச்வர்யத்தை முழுதும் பரதாழ்வாணுக்கே யருளினான். ஸுக்ரீவ மஹாராஜர்க்குக் கிஷ்கிந்தைச்வர்யத்தைக் கொடுத்தருளினான். விபீஷணுற்வானுக்கு “என்னிலங்கு நாமத்தளவு மரசு” என்று சொல்லி ஒருநாளுமழியாத பெருஞ் செல்வத்தை யளித்தனன். கண்ண பிரான் ஐர்வர்யமளிப்பதற்குரிய கூத்தரியகுலத்திலே பிறவாதிருக்கச் செய்தேயும் “காநாமுஷ்டிமுசே குசேல முநயே தத்தேஸ்ம வித்தேததாம்” என்னும்படி குசேல முனியை பூலோக துபேரனாக ஆக்கியருளினான். இதிலும் ராமனிற்காட்டிலும் கண்ணனுக்கு ஏற்ற முண்டு. பரதாழ்வானுக்குக் கொடுத்த செல்வம் பிறகு தனக்கேயாயிற்று. ஸுக்ரீவ விரிஷேணர்களுக்குக் கொடுத்தது அவர்கள் தனக்கு உறுதுணைவராகவிருத்தனென்றன்றோ? குசேலமுனிக்குக் கண்ணனளித்தது நிர்ஹேதுகமத்தனையே.

...

...

...

... ::

7. அவருஷஸௌஹார்த்த நற்பெள — இராமபிரான், குஹன்முதலான கீழ்மக்களோடு தோழமை கொண்டவன். கண்ணன் தானே தாழ்ந்த கலத்திலே பிறந்து தாழ்ந்தாரு! னே போது போக்கினவன்.

தாழ்ந்த ஜாதியிற் பிறந்தவர்களை அவருஷஸௌஹார்த்தம் என்றும் ஜகந்நய ஜாதீய ரென்றும் சொல்லுவது. அவர்களோடே நேசங்கொள்வது அவருஷஸௌஹார்த்த மெனப்படும். சாஸ்த்ரங்களில் “ஹீநப்ரேஷ்யம் ஹீநஸக்யம் ஹீந கேஹ நிஷே வணம்” என்று மூன்றும் உபபாதகமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. நீசர்களுக்கு வேலைக் காரனாகவிருப்பது, நீசர்களோடு நட்புகொள்வது, நீசர்களின் வீட்டுக்குள்ளே புகுவது என்னுமிவை மோட்டவர்களுக்குத் தகாது — என்றிங்ஙனே நூற்கொள்கை யிருக்க இதையொரு பெருமையாகவெடுத்துக் கூறலாமோவென்று சங்கையுண் டாகும். கேண்மின்; ஸ்வாபாவிகமாயும் ஒப்புயர்வற்றதாயுமுள்ள பெருமை பெற்ற வர்களுக்கு இது இழிவாகாது என்பது மட்டுமன்றிக்கே மிகப் பெருமையுமாகுமென்று கொள்க. நம் போல்வாரிடத்துள்ள பெருமையானது ஸ்வாபாவிகமன்று; ஷுணே ஷுணே பங்கமடையக் கூடியதுமாகும். ஆகவே வந்தேறியும் ஷுணபங்குரமுமான பெருமை பெற்ற சிறியோமான நமக்கே ஹீநஜனஸக்யம் அவத்யகரமாகும். *மனிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்குந் தேவாவோ* என்னும்படி பராத்பரனுயிருக் கின்ற பரம புருஷனுக்கு இது பெருமையை மிகமிக வளரச் செய்யும். ஸௌலப்ய த்தை மஹாகுணமென்று கொண்டாடுகிறோம். பரத்துவத்தின் எல்லை நிலத்திலே நிற்கிற பரம புருஷனிடத்திற்காணும் ஸௌலப்யம் கொண்டாடப்படுகின்றதே யன்றி நீசத்தனத்தில் தலை நின்ற நம்போல்வாருடைய ஸௌலப்யமா கொண்டாடப்படுகிறது? இராமபிரான் நீசஜாதீயனுன குஹனோடு தோழமை கொண்ட தைத் திருமங்கையாழ்வார் எவ்வளவு ஆச்சரியமாகப் பாடுகின்றார்! *ஏழையே தலன் கீழ்மகனென்னுதிருங்கி மற்றவற்கு இன்னருள் சுரந்து, மாழைமான் மடநோக்கி உன் தோழி உம்மீ யெம்பியென்றெழுந்திலை, உகந்து தோழன் நீ யெனக்கிங்கொழி யென்ற சொற்கள் வந்து அடியேன் மனத்திருந்திட* என்றன்றோ அவர் பாசரமிருப்பது. மதுஷ்ய ஜாதியிற் காட்டிலும் இழிவான வானர ஜாதியிற் பிறந்தாரோடுமன்றோ கலந்துபழகினார் பெருமான். -அதையும் பாடுகிறார் திருமங்கையாழ்வார் தாமே “வாதமாமகன் மற்கடம் விலங்கு மற்றோர் சாத் யென் றெழுந்திலை” என்று. இராமபிரானுடைய இக்குணம் நிற்க; கண்ணபிரான் திறத்துச் செல்வோம்;

கண்ணனுடைய சரிதையில் தாழ்ந்தாரோடு கலந்து பரிமாறினது தான் மிகையாகக் கிடைக்கும். “ததபி பரமம் தத்வம் கோபிஜநஸ்ய வசம்வதம்” [யதி ராஜஸப்ததி.] என்னும்படி ஆயரோடும் ஆய்ச்சியரோடுமே போதுபோக்கினன் பெரும்பாலும். பிற்காலத்திலே பாண்டவாதிகளோடே பழகினதுண்டாகிலும் “பாண்டவதாத:” “பார்த்தஸாரதி:” என்று அவர்களுக்குச் செய்த இழிதொழில் களை யிட்டுத் திருநாமம் ப்ரஸித்தமாயிரா நின்றதேயன்றி வேறில்லை. திருமங்கை யாழ்வார் பெரிய திருமொழியில் திருநீர்மலைப்பதிகத்தில் (பா. 9) “மதியில் நீசரவர் சென்றடையாதவனுக்கிடம் மாறலையாவது நீர்மலையே” என்றருளிச் செய்துள்ளார். “மதியில்லாத நீசரவர்கள் சென்று அடையக் கூடாதவனுக்கு” என்கிற பொருள் தான் வியாக்கியான ஸர்மதம். அடியேனுடைய திய்யார்த்த தீபிகையிலும் இங்ஙனே தான் பொருளுரைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒருநால் ஒரு பெரிய ஸதஸ்ஸரில் உபந் யஸிக்கே நேர்ந்தபோது “மதியில் நீசரவர் சென்றடை — யாதவனுக்கிடம்” என்று பிரித்து நீசர்களுள் சென்று அடையும்படியான யாதவனுக்கு — யதுகுலோத்பவ னுக்கு — என்று பொருள் கூறினான்; “இது பூருவர்களின் வியாக்கியானத்திற்

காண்பதன்று; ஏதோ ரஸோக்தியாக விஜ்ஞாபித்தபடி' என்றும் சொன்னேன்; கேட்ட அனைவரும் 'இஃது இன்சுவைமிக்க பொருளே; பெரியவாச்சான்பிள்ளை கேட்ட ருளினால் திருவுள்ள முகந்தருள்வரே யொழிய விச்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டி யென்று கருதார்' என்று கரகோஷத்துடன் கூறினர். ஒருவர் மட்டும் 'ஆழ்வார்கள் கண்ணனை யாதவனென்கிற சொல்லால் ஓரிடத்திலும் சொல்லியிருப்பதாகத் தெரிய வில்லையே' என்றார். உடனே பூதத்தாழ்வார் இரண்டாந் திருவந்தாதியில் (50) 'ஆயவனே யாதவனே யென்றவனை யார் முகப்பும்' என்றருளிச் செய்திருப்பதை யெடுத்துக் கூறினேன்; ஸமாஹிதரானார். ... * ... *

8. ஸுரம்பெய்—அழகில் ப்ரஸித்தி இருவர்க்குமொக்கும்.

இராமபிரானுடைய அழகையும் கண்ணபிரானுடைய அழகையும் பேச வேணுமானால் எத்தனை யுகம் பேசினாலும் போதாது. அளவுகடந்து பேசியுமிருக்கிறேன். இங்கு மிகச் சுருக்கமாக வெழுதுகிறேன். இராமனுக்கு யுவராஜ பட்டா பிஷேகம்செய்ய நினைத்த தயரதமன்னவன் இராமனைத் தன்னிடம் வரவழைத்தான்; வந்து கொண்டிருக்கிற அவனை மன்னவன் தூரத்திலிருந்து பார்க்கும்போது அவன்றனுள்ளம் பூரித்தபடியை வான்மீகி பேசுகிறார்—* சந்த்ரகாந்தாநதம் ராமம் அதீவ ப்ரியதர்சனம், ரூபௌதார்யகுணை: பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரினம்... ந ததர்ப்ப ஸமாயாந்தம் ப்யமாதோ நராதிப: * என்று. இங்கு (ரூபௌதார்ய குணை:) என்பதற்கு 'ரூபமென்ன, ஓளதார்ய மென்ன, மற்றுமுள்ள குணங்களென்ன இவற்றாலே—என்று பொருள் கூறுவர் சிலர்; ஆசாரியர்கள் உகக்கும் பொருள் இது வன்று. திருவாய்மொழி (5-3-6) ஈட்டில் "[ரூபௌதார்ய குணை:] ரூபமென்கிறது வடிவழகை; ஓளதார்யமென்கிறது அத்தை எல்லாருமனுபவிக்கும்படி ஸர்வஸ்வ தானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கை" என்றருளிச் செய்திருப்பது காண்க. ரூபத்தின் ஓளதார்யமென்றதாய்ற்று. இதற்குமேலே [பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரினம்] என்றது வெகு அற்புதம். 'ஸர்வேஷாம்' என்று சொல்லவேண்டியிருக்க (பும்ஸாம் என்று) ஆடவர்களின் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரம் பண்ணுமவ னென்கையாலே 'பெண்களை மயக்கும் வடிவழகில்லாதவன் இராமன்' என்று சில அரஸிகர்கள் பொருள் கூறுவர். கேண்மின். ஆண்களினழகைக் கண்டு ஆண்கள் மோஹிப்பதும், பெண்களினழகைக் கண்டு பெண்கள் மோஹிப்பதும் மேட்டுமடை; [அஸம்பாவிதம்.] இராமனழகைக் கண்டு ஆண்கள் மோஹிக்கின்றார்களென்ற போதே பெண்கள் பும்பாடு தண்டாபூபிகாந்யாயஸித்தம். விராட நகரத்தில் த்ரௌபதியினழகைக் கண்ட ஸ்த்ரீகள் "பும்பாவம் மநஸா யயு:" என்ன நின்றார்கள். இவ்வண்ணமாகவே கம்பராமாயணத்தில் "ஆடவர் பெண்மையை அவாவுந் தோஷினாய்!" என்று இராகவனது தோளழகைக் கண்ட புமான்கள் பெண்மையை விரும்பும்படியிருந்ததெனப்பட்டது. வாலி இராமனெய்த அம்புபட்டு மாளுந் தருவாயில் சிறிது போது தர்க்கிக்கிருன்னரே; அப்போது "ஓவியத்தெழுத வொண்ணா வருவத்தாய்!" என்று இராமபிரானை விளக்கிறான். அவித்தவித் தெழுதப்படுகிற சித்திரத்திலும் இராமனுடையவருவம் உள்ளபடி யெழுத வொண்ணாத தென்று தெரிவித்தபடி. பல சொல்லி என்? காதும் மூக்கு மறுப்புண்டு கதறி யழுது கொண்டே கரதாஷணர்களிடம் செல்லுகின்ற சூர்ப்பணகை "தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ ஸுகுமாரௌ மஹாபலௌ, புண்டரீகவிசாலாக்ஷௌ சீரக்ருஷ்ண ஜிநாம்பரௌ, கந்தர்வராஜப்ரதிமௌ பார்த்திவவ்யஞ்ஜநாந்விதௌ....." என்று பெருமானுடைய வடிவழகையே சொல்லிச் சொல்லிப் புலம்பினவென்றால் இன்னமுஞ் சொல்லவேணுமோ?" * ரூபஸம்ஹதநம் லக்ஷ்மீம் ஸௌகுமார்யம் ஸுவேஷதாம்,

தஞ்சூர் விஸ்மிதகாரா ராமஸ்ய வநவாஸிந: * என்ற முரட்டாண்களின் விஸ்மயம் ஒரு புறம்; பங்கப்பட்ட சூர்ப்பணைகளின் கதறல் ஒரு புறம். இது நிற்க.

கண்ணனுடைய அழகைச் சிறிது பேசுவோம். “உன்னைக் கண்டார் என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொலோ இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள் என்னும் வார்த்தை யெய்துவித்த விருடிகேசா!” என்கிறாள் யசோதைப்பிராட்டி. கண்ணன் தான் மேய்த்த பசுக்களை மீட்டுக் கொண்டு ப்ருந்தாவனத்தில் நின்றும் திரும்பும்போது ஒரு காதிலே சீலைக்குதம்பையையும் மற்றொரு காதிலே செங்காந்தட் பூவையு மணிந்துகொண்டு வருகிறான்; அப்போது “காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல் வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர்” என்று தோழிமார்கொல்லாரையுமமைத்துக் காட்டிவிட்டு “ஞாலத்துப் புத்திரனைப் பெற்றார் நங்கைமீர்! நானே மற்றருமில்லை” என்று துணிந்து சொல்லுகிறாள். இவ்வநுபவம் கௌஸல்யைக்கு உண்டோ? கண்ணன் சிறுக்கனாய் எழுனைக்கரையிலே திரியும்போது அவன் வடிவழகைக் கண்டு மஹர்ஷிகள் பட்டபாட்டை ஒரு மஹாகவி சொல்லுகிறார்—*மணிவிடம்பிநி தஸ்ய மநோஹரே வபுஷி மக்நமநா முனிமண்டலீ, ஜபமமுஞ்சத ஹோமமமுஞ்சத வ்ரதமமுஞ்சத வேதமமுஞ்சத.* என்று. கண்ணன் அங்கு உலாவும்போது சில முனிவர்கள் ஜபம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்; சிலர் ஹோமஞ்செய்து கொண்டிருந்தார்கள்; சிலர் மௌனவ்ரதம் புண்டிருந்தார்கள்; சிலர் வேதமோதிக் கொண்டிருந்தார்கள். கண்ணன் வடிவழகைக் கண்டவாறே ஜபம் முடிந்துவிட்டது; ஸ்வாஹா ஸ்வாஹாவென்று செய்யும் ஹோமமெல்லாம் ஹாஹாஹாவென்று மோஹமாயிற்று; மௌனவ்ரதத்திலிருந்தவர்கள் வாய்திறந்து புகழத் தொடங்கி விட்டார்கள்; வேதமோதினவர்களுக்கு வேதம் மறந்தே போயிற்று. வேதவேத்யனை நேரில் கண்ட பிறகு வேதமேதுக்கு? ஸர்வயஜ்ஞஸமாராத்யனைக் கண்ட பிறகு யஜ்ஞமேதுக்கு? என்று எல்லாவற்றையும் விட்டொழித்தார்கள். இதெல்லாம் ஒருபுறமிருக்க, *யதார்த்தம் கேசவே வ்ருத்தம் அவசா: ப்ரதிபேதிரே* என்னும் பாடி துர்யோதன ஸபையில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி ஒன்றுபோதுமே. அதை *கழல் மன்னர் குழை* என்கிற பெரியாழ்வார் பாகரத்தின் வ்யாக்ஷியானத்தில் விளக்கங் காண்க.

9. பாரம்ப்ய நிர்வாபேக்ஷை — இராமன் *பவாந் நாராயணோ தேவ: * என்றால் அதற்கு இசையாதே *ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே * என்றான். கண்ணன் கோவர்த்தநோத்தரணத்தில் வியந்த கோவலர்கள் ‘தேவோ வா த்வம்’ என்ன, அதற்குச் சிறி *அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாத: * என்றான்.

பரத்வகந்தமேயில்லாத தேவதாந்தரங்களுக்குப் பரத்வாரோபணத்தில் பேராசையுள்ளது. பராத்பார்க்கான ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணர்களுக்குப் பரத்வம் வெறுக்கத் தக்கதாகவுள்ளது. விச்வாமித்ர முனிவர் தயரதமன்னவன் பக்கலிலே வந்து “அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம்” என்று இராமபிரா னுடைய பரத்வத்தைப் பேசினார். *வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்* என்று புருஷ ஸூக்த ஸித்தமான பரத்வத்தையன்றோ *அஹம் வேத்மி மஹாத்மாந மென்று பேசிற்று. அவ்வனம் பேசினது இராமபிரான் திருவுள்ளத்திற்கு அத்ருப்தி கரமென்று தெரிந்து கொண்டன்றோ மறுநாள் ஆற்றங்கரையில் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடுகையில் “கௌஸல்யா ஸ்ய்ரஜா ராம்!..... உத்திஷ்ட நரசார்தூல!” என்றான் அம்முனிவன்தானே. நரசார்தூல! என்றவன் ‘ஸுரசார்தூல’ என்றலாகாதோ? பரத்வஸாபேக்ஷை ஸ்வனிவன் என்று தெரிந்து கொண்டன்றோ நரசார்தூல வென்று விளித்தது. பாலகாண்டகதை இருக்கட்டும்; இனி யுத்தகாண்ட முடிவிற செல்வோம். ராவண ஸம்ஹாரமானபிறகு இந்திரன் வருணன் சிவன் பிரமன்

முதலான பலபல தேவர்கள் இலங்கையில் வந்து சேர்ந்து இராகவனை அபரிமிதமாகப் புகழ்கின்றனர். “அனைத்துலகு மனைத்துயிரு மமைத்தளித்துத் துடைப் பவன் நீ காண்! என்றனர்; அப்போது அவர்களைவரும் ஒருமிடருகச் சொன்ன பரத்துவம் தனக்கு அஸஹ்யமாய் “ஆத்மநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத் மஜம்” என்றனன் இராகவன். இங்கு (மந்யே) என்பதற்கு பஹுமந்யே என்று பொருள். கீதையில் “அபிசேத் ஸுதுராசாரோ பஜதே மாம் அநந்யபாக். ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்ய:” என்றவிடத்தில் நமது பாஷ்யகாரர் “மந்தவ்ய: — பஹுமந்தவ்ய:” என்றருளிச் செய்திருப்பதை நினைப்பது. “எனக்கு நாராயணத்வ மிருந்தாலும் அதில் விருப்பமில்லை; மநுஷ்யத்வமும் தசரதாத்மஜத்வமுமே எனக்கு பஹுமநாஸ்பதம் என்றனாயிற்று. இனி கண்ணன்பாடு செல்வோம்; * ஆயிரங் கண்ணுடையிந்திரனாகக்கென்று ஆயர்விழிவெடுத்த காலத்திலே ‘நாம் பிறந்து வளருகிற லூரிலே நம்முன்னே வேறொரு தெய்வத்திற்குப் பூஜை செய்ய அதை நாம் கண்டிருப்பதென்று ஒன்றுண்டோவென்று அந்தப் பூசனைகளை யெல்லாம் கோவர்த்தனமலைக்கே இடச் செய்து, பிறகு நேர்ந்த அதிவிருஷ்டியிலிருந்து கோகோபாலர்களைக் காப்பதற்காக ஏழுநாள் மலையைக் குடையாக வெடுத்துப் பிடித்து நிற்கிறான் கோவிந்தன். அவ்வதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்கண்டு ஆச்சரியப் பட்ட ஆயர்கள் * பாலத்வஞ் ச அதிவீர்யஞ் ச ஜந்மசாஸ்மாஸு அசோபநம், சிந்த்யமாநமமேயாத்மந்! சங்காம் க்ருஷ்ண! ப்ரயச்சதி, தேவோ வா தாந வோ வா த்வம் யகேஷா கந்தர்வ ஏவ வா * என்றார்கள். இது புகழ்ச்சியுரையே யன்றி இகழ்ச்சியுரையன்றே. இதை ஸஹித்திலன் கண்ணபிரான். “நாஹம் தேவோ ந கந்தர்வோ நயகேஷா ந ச தாநவ:; அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாதோ நைவ சிந்த்யாமதோ ந்யதா” என்று — நான் தேவனுமல்லேன் தானவனுமல்லேன்; இடையர்களுக்குள்ளே கடைகெட்ட இடையன் காண்மின்; வேறுவிதமாக நினை யாதீர்களென்று வெருட்டினான். இராமபிரானை நோக்கித் தேவர்கள் “பவாந் நாராயணோ தேவ:” என்றபோது ‘நாஹம் நாராயண:’ என்று மறுத்திலன்; தன்னுடைய பரத்துவத்தை ஒருவாறு இசைந்திருந்தானென்றே சொல்லலாம். தேவத்துவத்தை நிந்தையாக நினைத்து வெறுத்தது கண்ணபிரானுக்கு ஏற்றம்.

10. **அதிமநுஷக்ருத்** — இராமன் கடலில் அணைகட்டினது முதலான அதிமாநுஷ காரியங்கள் செய்தவன், கண்ணன் ஸாந்தீபநி புத்ராநயன வைதிக புத்ரா நயனாதிசுரான அதிமாநுஷக்ருத்யங்கள் பலபல செய்தவன்.

சுரத்தாழ்வான் தாமருளிச்செய்த பஞ்சஸ்தவத்தில் ஒரு ஸ்தவத்திற்கு அதிமாநுஷஸ்தவமென்றே திருநாமம் சாற்றியருளினர். அந்த ஸ்தவம் தொடங்கும் போதும் “அதிமாநுஷ சீவ்ருத்தவேஷை: அதிவ்ருத்தாமர விக்ரம்ப்ரகாபை:” என்றருளிச் செய்தார். எம்பெருமான் தன்னுடைய விபவாவதாரங்களில் செய்து போந்தவை பெல்லாம் அதிமாநுஷங்களென்றாயிற்று. அதிமாநுஷம் மட்டுமன்று; அதிதைவமுமாகுமின்றி. தேவதைகளின் படியையும் அதிக்ரமித்தது அதி தைவம். மத்ஸ்ய கூர்மாத்பவதாரங்களிலெல்லாம் இது காணலாயிருந்தாலும் இவ்விரண்டவதாரங்களில் அபரிமிதமாகக் காணலாயிருக்கும். ஸ்ரீ ராமாவதாரத்தில் தடையாகக் காட்டக்கூடிய அதிமாநுஷக்ருத்யம் கடலில் அணைகட்டினதொன்றும். மராமரமேழிய்தது முதலியவை இதற்கு ஈடாகமாட்டாவன்றே. ஆனால்: ஸேது பந்தனமாகிற இவ்வதிமானுஷக்ருத்யத்தில் ஒரு குறையுண்டு; அதாவது, * குரக்கிணப்படை கொடு குரை கடலின்மீதுபோய் * என்று திருமழிசையாழ்வாரும், * குரங்குகள் மலையை நூக்கக் குளித்துத்தாம் புரண்டிடோடித் தரங்க நீரடைக்க

லுற்ற சலமிலாவணில் * என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும், * யாந்தி ந்யாயப்ரவ்ருத்தஸ்ய திர்யஞ்சோபி ஸஹாயதாம் * என்று முராரிகவியும் கூறின படியே இராமபிரான் செய்த ஸேதுபந்தனம் துணையின்றிக்கே செய்ததன்று. வானர வீரர்களைத் துணைகொண்டு செய்ததாகப் ப்ரஸித்திவந்து விட்டபடியால் ஸஸஹாய க்ருத்யமென்று குறைகூற இடமாயிற்று. இனி கண்ணனுடைய சேஷ்டிதங்களை யெடுத்துக்கொண்டாலோ அதிமாநுஷம் அதிதைவம் என்னும்படியான சேஷ்டி தங்கள்தாம் அபரிமிதம்; அவற்றில் ஒன்றுகூடப் பிறர் துணைகொண்டு செய்ததன்று. ஏழுநாள் குன்றைக் குடையாகவெடுத்து நின்றது, ஸாந்தீபதி புத்திரனை மீட்டுக் கொடுத்தது, வைதிகன் பிள்ளைகளைக் கொணர்ந்து தந்தது, மருமகன்றன் சந்த தியை உயிர்மீட்டுக் கொடுத்தது ஆகிய இவை அதிமாநுஷம் அதிதைவம் என்பதே யல்லாமல் ஒரு துணையுமின்றிக்கே செய்தவையுமாம்.

ஆக, நத்யா: கூலேவதீர்ணௌ” என்று தொடங்கி “அதிமநுஜக்ருதீ” என்னுமளவாகவுள்ள பத்து விசேஷணங்களாலும் நிரூபிக்கப்பட்ட முநீராமக்ருஷ்ணர் களின் பரஸ்பரஸாம்யம் பத்து உபந்யாஸங்களாக அநுபவிக்கத்தக்கது. இதில் ஒவ்வொன்றிலும் இராமபிரானுக்குக் குறைகாட்டிக் கண்ணபிரானுக்கு ஏற்றங் காட்டியிருப்பது ரஸோக்தியாகக் கொள்ளத்தக்கது. *

‘இ’ என்னுமெழுத்தை முற்கொண்டு, ஸ்வாமியின் ‘அபூர்வார்த்த ரத்ன நிதி’ யில் வெளிவந்துள்ள உபந்யாஸங்கள் - 4.

1. இல்லீ யெனக்கெதிரில்லீ யெனக்கெதிர்.
2. இன்னார் தூதனென நின்றன்.
3. இன்றுயாம் வந்தோடிரங்கு.
4. இப்பொழுதெம்மனோராலியம்புதற்கெளிதே.